

40 LET PK LJUBLJANA

Izreden uspeh plavalcev Ljubljana v mednarodnem mitingu v VELIKOVČU — Minulo soboto je bil v mednarodni plavalni miting ki se ga je udeležil 15 tekmovalcev PK Ljubljana. Tekmovanje posebenost v dolobju, da morajo nastopiti tekmovalci v štirih disciplinah. Doseženi rezultati končni vrstni red v različnih rezultatih. Čeprav je bilo tekmovanje v hla

40
LET
PK LJUBLJANA

Uredniški odbor

MATJAŽ JEMEC, MILJAN MAJHEN, KLEMENČIČ, DANE PETEK

Idejna zasnova zbornika, tehnična ureditev, oprema in oblikovanje

DANE PETEK

Tisk

FORMAT – JOŽE AJDOVEC

Za uspešno izdajo zbornika »40 let PK Ljubljana«, se moram posebej zahvaliti Ireni Avbelj, kajti gradivo njene »Diplomske naloge« je bilo najbolj popolen vir zgodovine PK. Ravno tako so z različnimi slikami, teksti pripomogli Dani Vrhovšek, Janez Obšteter, Mitja Prešeren, Urban Dermastia, Matjaž Jemec, Janez Cimperman in drugi.

Dane Petek

40 LET

Štirideset let obstoja PK Ljubljana je prelomnica, ko lahko potegnemo črto pod dosedanjim delom, rezultati in uspehi. Je obdobje generacij, ki so začele s plavanjem, skoki in vaterpolom, generacijo izjemnih ljudi, ki so s svojim požrtvovalnim, pionirsko pogumnim in skrajno predanim delom kljub nemogočim razmeram uspeli, da danes klub živi. Ti sijajni ljudje so kljub pomanjkljivim znanjem, ki so si ga nabirali ob delu in z veliko mero entuziazma, skromni literaturi, uspevali. Njihov prispevek v slovenskem športnem prostoru je nemerljiv in narod, ki se lahko pohvali s tako vrhunskimi rezultati v plavanju, skokih in vaterpolu je lahko ponosen na takšne izjemne dosežke. Težko je danes našteti vse te velike po dejanjih in skromne ljudi, da ne bi katerega izpustili. Zato naj bo ta tekst namenjen vsem tistim, ki so delali v klubu še ne v tako davni preteklosti in tistim, ki se trudijo danes, da je PK Ljubljana to kar je. »Naš« preprosto naš klub. Ob prebiranju almanaha, poslušanju starejših članov, se lahko občuti, da je bilo veliko lepega na Koleziji, mnogo prijateljstev se je skovalo v teh štiridesetih letih, velikih kot je velika ta »naša« Kolezija. Porajale so se ljubezni, mladost je odraščala v zrelost in iz kluba so odhajali zdravi, odrasli ljudje, ki so danes matere, babice, očetje, dedki in ki danes svoje otroke, vnuke vzpodbujujo, hrabrijo in jih navdušujejo za to »našo« Kolezijo.

Dane Petek

LETTO 1948

PLAVANJE

Začetki segajo v leto 48, ko je v okviru sindikata ŠD Železničar priredilo sindikalno tekmovanje v plavanju. Plavalci, ki so se takrat udeležili tega tekmovanja, so formalno ustanovili plavalno sekcijo. Delovala je v okviru sindikata ŠD Železničar. Ustanovitev je bila v pozni poletni sezoni v domu Ljube Šercerja v Šiški. Plavalni sindikat je takrat vodil Gojmir Gala, ki je kasneje postal prvi predsednik plavalne sekcije. Toda to je bila le bolj sekcija na papirju, saj se je sedem članov, ki so se 7. avgusta udeležili republiškega prvenstva v plavanju in vaterpolu v Murski Soboti, sploh ni uvrstilo (osvojili niso nobene točke). Na 100 m kravl sta nastopila Ivan Zorjan (1:14,1) in Nande Bizjak (1:28,2). Vaterpolisti so odigrali svojo prvo in edino tekmo na tem prvenstvu s Soboto (izgubili so 1:10) in zasedli 5. mesto. V ekipi so nastopili Cof, Jože Resman, Novak, Silvo Krašovec, Ivan Zorjan, Stojan Gala, Karel Šiftar, Tone Vergelj in Nande Bizjak.

LETTO 1949

Šele tega leta so bili v plavalni sekciji postavljeni trdnejši temelji. Plavalna sekcija ni delovala več v okviru sindikata ŠD Železničar, ampak kot Železničarski plavalni klub »Ljubljana«. Železničarsko transportno podjetje je financiralo vse plavalne dejavnosti kluba.

To leto so v plavalne vrste vstopili člani, na katerih so prva leta gradili športne uspehe. S svojim požrtvovalnim delom in predanostjo do kluba so bili vzgled vsem poznejšim tekmovalcem. To so bili: Bola in Mito Battelino, Tomi Kajfež, Vile Marolt, Niko Mušič, Rajko in Jože Turk, Beno Zupančič, Pavla Jakomin in Mirjana Kovačič.

Poleg teh članov je pristopil v plavalne vrste tudi plavalni trener Mitja Prešern, ki je bil prej zaposlen pri Plavalni zvezi Slovenije, kot profesionalni trener.

Predsedniške posle je prevzel po službeni dolžnosti železničarski uradnik Roman Stich.

ŽPK je dobil prvega profesionalnega trenerja Lidijo Prešernovo, ki je prišla iz PK Ilirije.

V tem letu so plavalci prvkrat kot ekipa nastopili v slovenski ligi. Zasedli so drugo mesto, za prvouvrščenim mariborskim Poletom. V tem času so bili v plavalskih vrstah že prvi kvalitetnejši tekmovalci, ki so se začeli uveljavljati v slovenskem merilu. To so bili: Igor Kos, Branko Roter, Tomaž Grohar, Rudi Kacjan, Rado Hočevar, Ada Macarol, Zlata Skrbinšek in drugi.

Ob otvoritvi plavalnega stadiona »Kolezija« so plavalni delavci organizirali dvoboje med Jugoslavijo in Švedsko, ki je bil 30. in 31. avgusta. Zanimanje za to tekmovanje je bilo zelo veliko, saj se je na tribunah z obeh strani bazena zbralo nekaj tisoč gledalcev.

Vaterpolisti so vzbudili zanimanje na slovenskem prvenstvu s svojo dobro igro in osvojili 3. mesto.

V tem letu so dokončno zgradili plavalni stadion Kolezija in ga predali v uporabo. To je pomenilo novo obdobje ŽPK Ljubljana.

Pred vojno je že obstajal bazen v izmeri 50×20 m, ki pa je bil pregrajen na 33 m. Tako je bazen imel samo 4 proge v dolžini 50 m. Bazeni je vodo dobival iz Gradaščice, ki se je filtrirala skozi navaden pesek. Bazeni so enkrat tedensko izpraznili in ga ročno čistili s krtičami. Upravljal ga je gostilničar Pelc.

Z na novo zgrajenim plavalnim stadionom je celotni klub lahko tudi smotrneje usmeril načrt svojega delovanja. Kolezija je bila takrat izključno športno kopališče, oz. bazen zaprtega tipa, namenjeno le športnemu udejstvovanju. Za treninge je bilo dovolj prostora in časa. Nič več jim ni bilo potrebno gostovati in usklajevati urnika treningov s takratnim drugim ljubljanskim plavalnim klubom Ilirijo. Vseeno pa so plavalci PK Ilirije nekaj časa trenirali na Koleziji, ker je bil bazen namenjen samo plavalcem. Zaživele so plavalne šole, število članstva se

LET 1950

LET 1951

je potrojilo in je štelo v letu 1951 preko 100 članov. Oblikovale so se tri tekmovalne ekipe: članska, mladinska in pionirska, ki so jih vodili

Ženska ekipa (1952)

Mitja in Lidija Prešern ter dr. Danilo Tavčar. Šele takšno delo (v pretežni meri je težilo za množičnostjo) je v poznejših letih rodilo tudi kvalitetne rezultate. To leto so plavalci dvakrat gostovali izven naše republike. Obakrat uspešno! V Subotici so premagali domači Spartak (83:69), v Bjelovaru pa Mladost (70:61).

Najboljši plavalci so takrat dosegli naslednje rezultate: 100 m kravl 1:06,2 Igor Kos, 400 m kravl 5:32,6, Tomaž Grohar, 100 m prsno 1:20,4 Bola Battelino, 200 m prsno 3:04,5 Rajko Turk, 100 m hrbtno 1:22,2 Andrej Goršč, dekleta 100 m kravl 1:25,6 Zlata Skrbinšek, 400 m kravl 6:59,0 Anda Macarol, 100 m prsno 1:34, 6 Korenini, 200 m prsno 3:17,18 Anda Macarol, 100 m hrbtno 1:36,2 Julijana Bar (3). V zimskem času (od oktobra do aprila) so trenirali v malem bazenu na Iliriji, kjer so si ure treninga razdelili s PK Ilirija preko celega dneva, glede na število plavalcev. V predhodnem obdobju (maj), pa so se selili v obrobne ljubljanske bazene – Vevče (34). Ta bazen je imel ogrevano vodo, tako je bil plavalcem omogočen trening v vodi tudi v predhodnem obdobju.

Prav tako so vsako zimo organizirali zimsko prvenstvo za gimnazijce.

Najboljše na tem prvenstvu so povabili v klub, kjer so že pozimi začeli redno trenirati pod vodstvom Lidije Prešern.

V letih 1952 in 1953 je potekala borba med vodilnimi slovenskimi plavalnimi klubji, za drugo mesto v Sloveniji. Od leta 1952 so v skupni slovenski ligi tekmovali z Ilirijo in mariborskim Branikom.

Le nenehen priliv novih mladih tekmovalcev jim je zagotovil uspeh. Zato so veliko skrb posvečali plavalnim šolam. V teh dveh letih je zrasta nova plavalska generacija, ki je v pretežni meri že zamenjala starejše tekmovalce. Iz tega obdobja so izšli tekmovalci, ki so naslednje leto dosegli največji uspeh od ustanovitve kluba.

Tudi število skakalcev se je množilo, pridružili sta se jim sestri Sonja in Branka Rubinič. Do tedaj neznani pionirčki so začeli segati po najvišjih naslovih tudi že v mladinski konkurenči. Že v letu 1953 so člani kluba prevladovali na tekmovanjih in osvojili vrsto republiških in državnih naslovov. Seveda pa tukaj ne smemo izpustiti doslednega in neizprosnega trenerja dr. Stojana Gala.

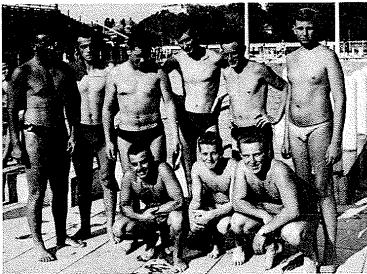
Predvsem v zadnjih nekaj letih je bil šport zelo priznana dejavnost v Ljubljani, zato se je veliko sredstev Mesta Ljubljane, kot tudi posameznih občin, zbiralo v ta namen. Kasneje je nastopila kriza, klub je finančna sredstva dobival samo še od ŽTP Ljubljana, ki je vse manj in manj denarja namenjal za plavalne dejavnosti. Ta kriza je trajala vse do leta 1964, ko se je stanje malo izboljšalo.

Poleg sredstev, ki jih je namenjalo Železničarsko transportno podjetje (ŽTP), so jih veliko zbrali tudi z objavljenjem propagandnih sporočil v klubskih almanahih. Tako so si kar nekajkrat zagotovili najnujnejša sredstva, da so lahko vse plavalne dejavnosti potekale nemoteno. Ravno plavalički so imeli od vseh treh sekcij najtežje delo, da so se uvrstili v slovenski in jugoslovanski vrh. V tem letu so plavalički dosegli svoje največje uspehe od ustanovitve kluba. Osvojili so tri republiška prvenstva, eno državno in zasedli 1. mesto v B-skupini hrvatsko sloven-

LETÖ 1952

LETÖ 1953

LETÖ 1954

Moška ekipa (1954)

ske lige ter osvojili zimsko prvenstvo Ljubljane. Prvikrat so tudi nastopili na državnem prvenstvu v Splitu (zasedli 10. mesto), kjer so z rezultati dokazali, da sodijo v vrste najboljših jugoslovanskih plavalcev. Nekaj imen te generacije: Andrej Goršič, Janez Gašperin, Janez Pelc, Lojze Poljanšek, Rado Hočevar, Julijana Bar, Lučka Gaspari, Urška Gabrovšek, Marjeta Horvat, Sonja Tominšek in drugi.

Tega leta so tudi prvič gostovali v tujini v Gradcu, kjer so dvoboje z domačini izgubili za 11 točk.

Trening so razdelili na tri dele: zimsko obdobje, pripravljalno in tekmovalno. Zimsko obdobje (v mesecu oktobru), ko kopališče ni bilo odprto, so izkoristili za specialno gimnastiko v telovadnici. Pripravljalno obdobje, od novembra do maja pa so izkoristili za izboljšanje plavalnih tehnik in vzdržljivostni trening. Zadnje obdobje treninga v letni sezoni je imelo izključno tekmovalni karakter. Povečati hitrost in vzdržljivost tekmovalcev. To obdobje je bilo večkrat prekinjeno zaradi slabega vremena in hladne vode. Vsi tisti tekmovalci, ki so redno obiskovali treninge in marljivo delali, so v poletni sezoni izboljšali svoje osebne rezultate.

Plavalci so še vedno trenirali pod skrbnim nadzorstvom Lidije in Mitje Prešerna. V zimskem času je trening v zimskem bazenu na Iliriji pope-

strila nova naprava, t.i. »zajec«, ki jo je skonstruiral ing. Bloudek. Plavalci so sledili mali žogici, ki je bila privezana na vrvi nad bazenom in je enakomerno potovala nad bazenom gor in dol. Željen tempo premikanja »zajca« pa je bio mogoče nastaviti. Tako je moral plavalec vso dolžino proge plavati v enakomerinem tempu.

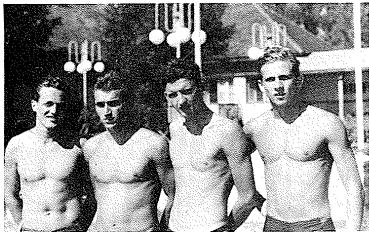
Ženska ekipa (1955)

V prehodnem obdobju (v mesecu maju in juniju), ko Kolezija še ni odprla svojih vrat, so se tako trenerji kot tudi tekmovalci 2× dnevno s kolesi vozili na 25 m ogrevani bazen tovarne Belinka. Za najemnimo jim ni bilo potrebno plačevati. Prizadetvo delo preko vse sezone se je pokazalo prav na republiškem prvenstvu v Krškem, kjer so zopet osvojili prvo mesto. 30 članska ekipa je bila navdušena nad pogoji, kjer se je odvijalo tekmovanje – ogrevana voda (25 stopinj C). Odlični pogoji so pokazali, da plavalci lahko dosegajo rezultate enakovredne tistim v morju. Veliko jih je na tem prvenstvu izboljšalo svoje osebne rekorde. Janez Pelc je izboljšal svoj mladinski republiški rekord na 200 m prsno z rezultatom 2,54,5, prav tako pa je Marjeta Horvat na 100 m metuljček plavala hitreje od prejšnjega rekorda.

LETO 1955

LETO 1956

Po končani dejavnosti v zimski sezoni v malem bazenu na Iliriji je v začetku letne sezone v maju moralо 20 plavalcev trenirati 3 krat tedenško na Vevčah. Gradbena dela na Koleziji namreč še vedno niso bila končana, čeprav bi bazen že moral biti odprt.

Vergelj, Goršič, Poljanšek, Gašperin (1956)

V tej sezoni so osrednji del aktivnosti predstavljala tekmovanja v ligi. To leto so prvič organizirali enotno slovensko ligo. Prej je to bila hrvaško-slovenska liga. V ligi so nastopali precej oslabljeni, saj zaradi bolezni nista nastopila Janez Pelc in nadarjena plavalka prsne tehnike Tatjana Bricl. Poleg tega sta aktivno prenehali nastopati najboljši plavalci prostega sloga Marija Kit in Urška Gabrovšek. Tako velike vrzeli v prvem moštvu ni bilo mogoče nadomestiti v tako kratkem času. Tako so na koncu osvojili drugo mesto v ligi in na republiškem prvenstvu. Razveseljivo je bilo dejstvo, da se je mladinskega republiškega prvenstva, ki ga je organiziral ŽPK Ljubljana, udeležilo veliko število mladih plavalcev, na koncu so osvojili drugo mesto. Prav do teh mladih plavalcev so si v prihodnjih sezонаh lahko obetali še velik napredek. Državno prvenstvo je bilo to leto zaradi plavalne in vaterpolo lige prej, kot v prejšnjih letih. Zato so morali najboljši plavalci takoj po končanem republiškem prvenstvu v Kranju odpotovati v Split. Andrej Goršič je postavil nov slovenski rekord na 200 m prsno s časom 3.10,2 in zasdel drugo mesto. Marjeta Horvat je na 100 m metuljček izboljšala svoj osebni rekord, 1.26,2, vendar jo je njena večna tekmlica Barbka Kon-

cilja iz Kranja prehitela in ji tako odvzela njen republiški rekord. Z enakim rezultatom bi Marjeta leta prej zmagala na državnem prvenstvu. Za konec sezone so se plavalci z vlakom odpeljali še v Mostar, kjer so imeli dvobojo z Veležem. Od tu so potovali še v Dubrovnik, ki je naknadno odpovedal dvoboj, tako da so si plavalci po naporni sezoni privoščili dan kopanja.

V plavalskih vrstah so to leto opazili stagnacijo rezultatov, še posebej v ženski konkurenčni. Največji problem za delavce kluba je bil, kako pridobiti v klub čim večje število mlajših tekmovalk. Ravno zato so v zimskem času organizirali nadaljevalne tečaje za ženske za posamezne discipline, da bi zapolnili to vrzel. Skozi vso sezono je sistematično delo oviral nenačrten koledar nastopov prvega moštva. Tako so se tekmovalci znašli brez resnejših tekmovanj v sredini glavne sezone z izjemo nastopa na tekmovanju za Jugoslovanski pokal, ki pa je v celoti odpovedalo. Ob zaključku letne sezone pa se je nakopičilo toliko tekem, da je bilo zlasti za najboljše tekmovalce to preporno. Tako sta npr. Horvatova in Tominškova imeli v 22 dneh 6 tekem s skupno 14 tekmovalnih dni (od 13. avgusta do 4. septembra).

Ne smemo pozabiti, da sta si Janez Pelc in Marjeta Horvat zagotovila mesti v državni reprezentanci. To je prvikrat od ustanovitve kluba, da sta dva člena kluba zastopala barve naše države v tujini. Oba sta se udeležila meddržavnega mladinskega dvobojha z Italijo v Rimu 27. in 28. septembra. Janez Pelc pa se je udeležil še turneje po Angliji od 14. do 20. junija. Sonja Tominšek (200 m prsno, 3.10,0; 4. mesto) in Andrej Goršč (100 m hrbtno, 1.11,6; 6. mesto) sta ponovno izboljšala slovenske rekorde, skupno z Lojzetom Poljanškom in Janezom Gašperinom so tvorili ekipo, ki je doslej najuspešnejše zastopala klub na državnem prvenstvu v Splitu, kjer so zasedli deveto mesto z 19 točkami.

LETO 1957

LETTO 1958

Plavalci so imeli za zimski trening dobre pogoje, saj je bil zimski bazen z majhnimi prekinivami odprt skozi vso zimo. Vedno bolj so se zavedali pomembnosti treninga preko vse sezone, saj plavanje že dolgo ni bilo več samo sezonski šport.

Tako kot vsako leto je tudi to leto ŽPK Ljubljana organiziral odprto zimsko plavalno prvenstvo. Tekmovanje je bilo toliko bolj zanimivo, ker se je na štartu zbral večji del najboljših slovenskih plavalcev. Nastopilo je 150 plavalcev in 30 skakalcev iz petih slovenskih klubov. Najboljša rezultata sta dosegla Goršič na 100 m hrbtno 1.10,1 in Horvatova na 100 m prostu 1.14,8. Tudi naslednje tekmovanje v Rimskih Toplicah 1. maja je potrdilo, da je bilo zimsko obdobje treningov uspešno, saj so vsi najboljši plavalci ŽPK, Pelc, Poljanšek in Horvatova že v začetku sezone v formi. Leto pred tem so formo dosegli šele ob koncu sezone.

Največja prireditev na kopališču Kolezija pa je bila prav gotovo 10. obletnica ŽPK Ljubljana. Tekmovanja so trajala kar ves teden, in to od 22. julija. Najprej so nastopili gojenci plavalne šole in pokazali svoje spretnosti. Kasneje so nastopili še plavalci in vaterpolisti. Na štartnih kamnih so se zbrali takrat najboljši slovenski plavalci Vlado Brinovec, Janez Pelc, Pavel Zrimšek, Lojze Poljanšek, Barbka Koncilja, Marjeta Horvat, Sonja Tominšek in drugi.

Ob koncu avgusta pa je bil v Zagrebu še mednarodni plavalni miting, na katerega so bili povabljeni kot državni reprezentanti tudi plavalci ŽPK. Obenem je bil to tudi izbirni miting za uvrstitev v državno reprezentanco za nastop na evropskem prvenstvu. Nastopila sta Janez Pelc in Eta Horvat.

LETTO 1959

To leto je bilo še posebej pomembno za plavalce, saj ga štejemo za drugi preobrat v razvoju kluba. Plavalci so se z osvojenim šestim mestom na državnem prvenstvu v Kranju uvrstili v II. zvezno plavalno ligo. Sonja Tominšek je tako po osmih letih marljivega treninga prvič stala na zmagovalni stopnički na državnem prvenstvu (200 m prsno, 3.10,8), Marjeta Horvat se je z rezultatom 1,28,2 na 100 m metuljček

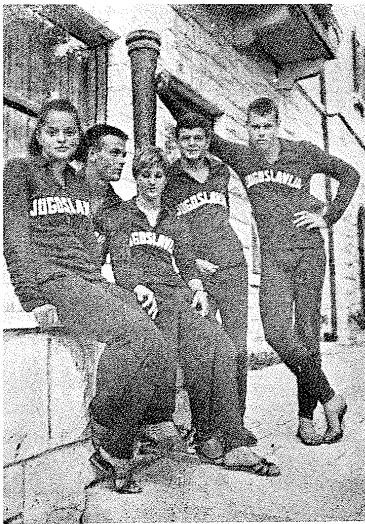
(2. mesto) ponovno uvrstila v državno reprezentanco. Tudi drugi plavalci so svoje nastope opravili dobro. Janez Pelc, 200 m prsno, 2.48,4 (2. mesto), Andrej Goršič 100 m hrbtno, 1.13,0 (4. mesto). Plavalci so nastopali tudi v tujini kot člani državne reprezentance na dvoboju z Italijo v Mantovi. Janez Pelc, v dvoboju z Italijo v Mostarju in Hercegovinem, Marjeta Horvat in Sonja Tominšek, na dvoboju s Poljsko v Zagrebu, Janez Pelc in Sonja Tominšek, kot člani slovenske reprezentance na dvoboju Slovenija–Srbija v Kranju, Aleksander Bassin, Saša Dekleva, Andrej Goršič, Meta Hočevar, Marjeta Horvat, Peter Marc, Janez Pelc, Lojze Poljanšek, Sonja Tominšek in Borut Volkar. Marc Peter in Ingo Megla sta pomagala pri treningih mladincev in pionirjev. Tudi oni so dosegli nekaj vidnejših uvrstitev, kar pomeni, da je klub pozitivno usmeril svoje moči v delo z mlajšimi člani kluba. Mladinci so na republiškem prvenstvu v Krškem zasedli tretje mesto, pionirji pa v Trbovljah četrto. Med mladinci sta zmagala Saša Dekleva na 200 m prsno (3.04,2) in Meta Hočevar na 100 m hrbtno (1.29,0).

Med plavalci prvega moštva so se vrste začele krčiti, pojenjal je tisti polet pri treningih in tekmovanjih, ki je nujen za kvaliteten napredok v vsakem klubu. Plavalci so zašli v kvalitetno krizo, ki bi lahko imela tudi daljnosežne posledice. Menjava generacij je lahko zelo boleč problem, še posebno, če nimajo dovolj kvalitetnih pionirjev in pionirk, ki bi to vrzel lahko zapolnili. Zato so vse svoje moči namenili prav mladim, da bi se lahko razvijali pod čim boljšimi materialnimi in moralnimi pogoji. To leto se jim ni posrečilo obdržati v II. zvezni ligi. Tudi z rezultati niso mogli biti preveč zadovoljni, saj je osebne rekorde uspelo izboljšati le Lojzetu Poljanšku na 200 m metuljček in Sonji Tominšek na 100 m in 200 m prsno. Kljub temu so na republiškem prvenstvu zmagali Janez Pelc na 200 m prsno (2.49,3), Andrej Goršič na 100 m hrbtno (1.11,2) in Sonja Tominšek na 200 m prsno (3.08,1), na državnem prvenstvu v Zagrebu pa je bila Sonja Tominšek dvakrat tretja, na 100 m prosto (1.15,8) in 100 m metuljček 1.29,2 od moških je bil naj-

LETO 1960

LET 1961

15 • 40 LET PK LJUBLJANA

Milojka Peterman, Dani Vrhovšek, Zlata Trtnik, Boris Vošnjak, Urban Dermastia
(1960)

Miša Souvan: start (1960)

Zmagovita mešana štafeta: Vrhovšek, Vošnjak, Dermastia, Ogrin (1960)

boljši Lojze Poljanšek na tretjem mestu (200 m metuljček 2.47,0). Pionirji pa so razveselili predvsem z velikim številom in na republiškem prvenstvu osvojili prvo mesto. Med posamezniki so zmagali Urban Dermastia, Miša Souvan in Milojka Peterman.

V to leto so plavalci stopili precej zdesetkani, zlasti še v ženski konkurenči. Nekatere najboljše plavalke (Marjeta Horvat, Sonja Tominšek, Meta Hočevar, Pavla Sušnik, Nataša Aplenec) so prenehale z intenzivnim treningom in tako je nastala zelo velika vrzel, ki jo je bilo izredno

težko zapolniti. Trenerji so okrog sebe zbrali najmlajše, mnogi med njimi so bili še prejšnjo sezono pionirji, v klubu pa so ostali tudi še nekateri starejši, ki so se zavedali, da so klubu ravno v teh težkih trenutkih potrebeni. Prav nihče ni verjel, da bi se s takšno ekipo lahko ponovno uvrstili v zvezno ligo in ravno to jim je uspelo s trdim delom preko vse sezone, pod vodstvom Mitje in Lidije Prešern. Uspešno so nadomestili manjkajoče članice z mladinkami.

Plavalci so resnično doživeli pravi preporod po prav težkem začetku sezone. Že skakalci so v prejšnjih sezona dokazali, kako pomembno je delo z najmlajšimi, to pa so sedaj potrdili še plavalci.

Plavalci so zasedli prvo mesto v vseh petih kolih slovenske plavalne lige, pionirji so na republiškem prvenstvu osvojili drugo mesto, mladinci in člani pa so zmagali, prav tako pa so osvojili prvo mesto na kvalifikacijskem prvenstvu za vstop v II. zvezno ligo.

Naj naštejem nekaj boljših plavalcev, ki so v tej sezoni zastopali ŽPK na tekmovanjih: člani Andrej Goršič, Janez Pelc, Lojze Poljanšek, Tomo Ogrin, Milan Rejc, mladinci Urban Dermastia, Dušan Zavrnik, Borut Breskvar, Jernej Pavšič, Janko Šolmajer, Souvanova, Petermanova, Polona Kosta in Neva Holec ter pionirji Veljko Bole, Boris Vošnjak, Zlata Trtnik, Meta Linhart, Simona Hodnik, Vera Maier in Sonja Dolinšek.

ŽPK so preimenovali v PLAVALNI KLUB »LJUBLJANA«. Še vedno so bili železničarska organizacija, samo da so nastopali pod drugim imenom. Novi predsednik je postal Dušan Kit, ker zaradi preobremenjenosti na delovnem mestu Srečko Škofič ni mogel več voditi predsedniških poslov.

Plavalci prvega moštva so dosegli v I. zvezni ligi, med osmerico najboljših klubov drugo, na državnem moštvenem prvenstvu pa peto mesto. To je bil velik napredok, ker je prejšnje leto prišlo do menjave generacij, tako da so ekipo sestavljali pretežno mlajši tekmovalci, ki so bili še v razvoju.

LETO 1962

Vso aktivnost so posvetili nastopu v zvezni ligi. Zavedali so se, da se ne sme ponoviti neuspeh iz leta 1960. Znašli so se v skupini s klubi, ki so imeli mnogo bogatejšo preteklost (Mladost, Triglav, Partizan) in proti vsem pričakovanjem zasedli prvo mesto v tej skupini. S tem pa njihov obstanek v družbi najboljših še ni bil zagotovljen in jih je čakalo še ekipno prvenstvo FLRJ v Dubrovniku. Vsi tekmovalci so se borili prav za vsako točko in na koncu jim je uspelo uvrstiti na peto mesto. Prav ta zagrivena borba za obstanek v ligi je v ozadje potisnila delo s pionirji. Kljub temu pa so se pionirji uvrstili na drugo mesto na republiškem prvenstvu, kar pa je bila predvsem zasluga nekaterih boljših posameznikov (Boris Vošnjak, Miša Holec, Dragica Wedam in Sonja Dolinšek).

Z uspehom so zaključili plodno sezono z državnim prvenstvom za posameznike v Splitu od 21. do 23. septembra v Splitu. Prav vsi tekmovalci so se uvrstili v finale.

Plavalci pa so v tem letu dosegli velik kvaliteten napredek, saj so izboljšali veliko klubskih rekordov, ki so bili nedosegljivi že nekaj let. Prav tako pa so izboljšali nekaj slovenskih rekordov. Urban Dermastia na 100 m prsno (1.26,8) in 200 m prsno (3.05,4). Pri vseh teh uspehih pa ne smemo pozabiti na trenerja Mitjo in Lidijo Prešern, ki sta že od vsega začetka skrbela za plavalno dejavnost v klubu.

LETO 1963

To je bilo petnajsto leto od ustanovitve kluba. V tem letu je bil vsekakor največji uspeh uvrstitev plavalcev na tretje mesto takoj na zimskem, kakor tudi na letnem državnem moštvenem prvenstvu. Tekmovalci: Zlata Trtnik, Milojka Peterman, Dani Vrhovšek, Urban Dermastia in Boris Vošnjak so sodelovali v članski ali mladinski državni reprezentanci. Zlata Trtnik je bila državna rekorderka na 100 m kravl, Dani Vrhovšek pa na 100 m hrbtno.

Zimski del priprav je potekal po načrtu razen nekaj krajsih motenj zaradi hude zime, ki je zaprla mali zimski bazen. Kljub temu pa so se

plavalci uspešno pripravili na zimsko državno prvenstvo v Zagrebu, kjer so s tretjim mestom prese netili mnoge klube in športne strokovnjake.

Premora med zimsko in letno sezono skoraj ni bilo. Letna sezona je bila mnogo bogatejša, tako po nastopih kot tudi po uspehih. Za nekatere je bilo celo preveč nastopov, tako da je mnogokrat zmanjkalo časa za temeljite priprave.

Naj naštejem samo nekaj vidnejših uspehov. V uvodnem delu zvezne plavalne lige so v skupini z Mladostjo iz Zagreba, Triglavom iz Kranja in Partizanom iz Beograda osvojili prvo mesto. Druga ekipa je postala prvak Slovenije, mladinci pa so osvojili prvenstvo republike, čeprav ves čas tekmovanja niso nastopali v polnem sestavu zaradi istočasnih nastopov v zvezni plavalni ligi. Pionirji so na republiškem prvenstvu v Celju osvojili drugo mesto.

Cilj vseh prizadevanj pa je bil usmerjen v finale ekipnega državnega prvenstva v Splitu. V konkurenči osmih najboljših klubov iz vse države so zasedli tretje mesto in se za dva mesta povzpeli glede na prejšnje leto. Ekipa je bila izvrstno pripravljena, kar priča 25 rekordnih dosežkov, od tega 1 državni, 2 mladinska državna, 12 slovenskih in 10 mladinskih slovenskih rekordov. Ženska ekipa je na vseh progah razen na 100 m metuljček dosegla republiške rekorde. Tako po končanem tekmovanju so odpotovali v Mostar, kjer je bilo državno prvenstvo za posameznike. PK iz Mostarja je povabil tudi reprezentanco Sovjetske zveze, ki se je vabilu odzvala. Plavalci in trenerji SZ so vzbujali veliko občudovanje, saj v Jugoslaviji tako kvalitetni plavalci in trenerji niso bili ravno pogostiji gostje. Po končanem tekmovanju so vsi trenerji imeli strokovni sestanek, ki so ga vodili trenerji SZ. To je bil eden prvih stikov trenerjev PKL s tujimi trenerji, ki je potekal na strokovni ravni. Ne smemo pozabiti, da so se se trenerji (PKL) do takrat izključno izpopolnjevali samo preko literature, ki za plavanje ni bila zelo obširna. Zato so si pomagali tudi s tem, da so se zgledovali po atletiki, kot cikličnem športu.

Posebno peстра je bila tudi mednarodna dejavnost. Kot ekipa so imeli dva nastopa – gostovanje po Italiji (Mantova, Trst) in medmestno srečanje Dunaj–Trst–Ljubljana. Posamezniki pa so sodelovali kot člani državne reprezentance v Sofiji, v San Remu, Neaplju, Rimu, Zagrebu in Splitu. To so bili: Dani Vrhovšek, Urban Dermastia, Boris Vošnjak, Sonja Tominšek, Zlata Trtnik in Milojka Peterman.

Trener pionirskega plavalnega moštva, Ingo Megla je poudaril problem odhajanja pionirjev na morje ravno v času, ko bi morali povečati intenzivnost treninga, zato je predlagal, da bi se v prihodnje organizirala taborjeja nekje ob morju, kjer bi združili počitnice s treningom. Tudi pionirji so imeli nekaj štopingov in srečanj s svojimi vrstniki iz Celja, ki so se izkazali kot zelo koristni.

Glede na prejšnjo sezono so plavalci še enkrat naredili velik skok v kvaliteti, še večjega kot v lanski sezoni. Naj navedem podatke, da so v moški konkurenči izboljšali vse klubske rekorde razen na 800 in 1500 m kravl (Andrej Goršič iz leta 1956), ter v prsnih tehnikah, kjer je imel oba rekorda Janez Pelc iz leta 1957. Tudi v ženski konkurenči ni dolgoproglašice, ki bi izboljšala rekorde na 800, 1000 in 1500 m kravl. Urban Dermastia pa je bil prvi plavalec v klubu, ki je 100 m kravl preplaval pod minuto (59,2).

Kot priznanje plavalcem, trenerjem in delavcem v PK Ljubljana za njihovo prizadevno in uspešno delo, še posebno v prejšnji sezoni, jim je PS Jugoslavije poveril organizacijo državnega prvenstva na Koleziji. In ravno na matičnem bazenu so plavalci doslej dosegli svoj največji uspeh, ko so dotedaj kot edina plavalna ekipa v Sloveniji po vojni, osvojili ekipno državno prvenstvo. Seveda pa je bila pot do tega naslova polna porazov. Pa ne samo porazov v vodi, ampak tudi porazov za materialna sredstva, kriz, ki so jih preživiljali trenerji in plavalci. Toda padcem so sledili zopet novi vzponi, ki so celotnemu kolektivu zopet dajali novega poleta. Prvi večji uspeh v letu 1954, pa drugi v letu 1955

LETU 1964

je prekinil v letu 1960 izpad iz II. zvezne lige, ko se je menjala generacija. Prav v pomlajeni ekipi, ki si je v letu 1961 zopet priborila mesto v zvezni ligi, pa so bili zametki letošnjih državnih prvakov. Prav ti, takrat mladi in neizkušeni tekmovalci, so si tako tri leta nabirali tekmovalne izkušnje v družbi s takrat najboljšimi jugoslovanskimi klubi in tekmovalci in se kvalitetno razvijali. Leta 1962 so na državnem prvenstvu osvojili peto mesto, leto kasneje tretje in v tem letu prvo.

V ekipi, ki je osvojila naslov, so nastopili: Darja Holec, Meta Linhart, Milojka Peterman, Zdenka Roš, Miša Souvan, Sonja Tominšek, Zlata Trtnik, Borut Breskvar, Urban Dermastia, Vito Deu, Tomaž Ogrin, Boris Orel, Jernej Pavšič, Boris Vošnjak, Dani Vrhovšek in Dušan Zavrnik. Kasneje so se udeležili še plavalnega dvoboja z Magdeburgom.

Predvsem uspehi v zadnjih dveh sezонаh so mnogo prispevali k novemu razpoloženju do plavalne dejavnosti v Ljubljani. V raznih družbeno-upravnih organih so prišli do spoznanja, da je plavanje izredno pomembno za mladino, tako z vzgojnega kot tudi z zdravstvenega vidika. Tako so sprejeli sklep o graditvi šolskega zimskega bazena, v pripravi je načrt za gradnjo javnega zimskega bazena, najpomembnejše pa je prav gotovo boljše razpoloženje občinskih skupnosti (predvsem Mestnega sveta in občinske skupnosti Vič) za materialne potrebe klubov. Kot prvi konkretni rezultat in dolgoletna želja vseh plavalcev in plavalk pa je, da PK Ljubljana spomladji pride do lastnega bazena in klubskih prostorov. Z odločbo Občinske skupščine so prešle vse naprave na kopališču Kolezija v last PK Ljubljana. S tem pa je PKL prišel do novega vira sredstev, ki jih je potreboval za svoje dejavnosti.

Že prejšnje leto so plavali osvojili državno prvenstvo v plavanju kljub temu, da so imeli razmeroma malo časa na voljo plavalni bazen in so se morali ravnati po urniku, ki jim ga je določila takratna uprava kopališča. V tej sezoni pa jim je bil bazen na voljo veliko več časa, zato je bil tudi to razlog, da jim je uspelo ubraniti naslov ekipnega državnega prvaka.

LETOS 1965

V tem letu so imeli plavalci zelo težko nalogu, saj so branili naslov ekipnega državnega prvaka. Mnogi so jim prerokovali, da jim to ne bo uspelo, ker so to lahko dosegli samo na matičnem bazenu. Zato je bila vsa pozornost namenjena prav temu tekmovalju. Zaradi večjega strokovnega dela jih je obiskal vzhodnonemški trener Horlbeck, ki je obiskoval treninge plavalcev PKL. Veliko novega so se naučili trenerji PKL. Prvič so sploh lahko videli, kako detajljno so v DDR planirali celotni trening plavalcev. Horlbeck jim je svetoval in odgovarjal na vprašanja. Po vsem tem kar je videl je tudi napisal program za plavalce prvega moštva. Še pomembnejše pa je bilo štirinajstdnevno strokovno izpopolnjevanje Lidiјe Prešern v Magdeburgu.

Tri dni trajajoča borba v Dubrovniku, ko so se plavalci borili za vsak meter, za vsako točko in dosegali rezultate o katerih so lahko samo sanjali, jim je na koncu prinesla prvo mesto. Plavalci so naredili prav vse, samo da bi plavali še hitreje. Tako so si pred zadnjim dnem vsi pobrili noge v upanju, da bodo tako hitrejši še za nekaj desetink.

Plavalci pa so sodelovali na številnih mednarodnih tekmovanjih kot člani državne ali republiške reprezentance. Na mednarodnih plavalnih mitingih v Magdeburgu, Reki, Moskvi, Tašketnu, Beogradu, Skopju, Bratislavi in Sofiji so nastopali naslednji plavalci: Dani Vrhovšek, Urban Dermastia, Bojan Daneu, Vito Deu, Boris Vošnjak in plavalke Zlata Trtnik, Miša Souvan, Vida Bašelj.

Univerziade v Budimpešti sta se udeležila Dani Vrhovšek in Miša Souvan. Za pionirske reprezentanco Slovenije na državnem prvenstvu v Mostarju pa so nastopili Sandi Prešeren, Danilo Hinič, Andrej Mahkota in Maja Makarovič.

Ker so vso pozornost namenili ekipnemu prvenstvu so skoraj ostali brez mladih tekmovalcev, zato so se osredotočili na množičnost, ki naj jo uresničujejo preko osnovnih šol in športnih društev ter vzgojno varstvenih zavodov na območju občine Vič.

Za ponovno osvojitev ekipnega državnega prvaka v plavanju je izvršni odbor Zveze za telesno kulturo Slovenije na svoji seji dne 15. novem-

bra 1965 sklenil, da podeli za leto 1965 Bloudkovo nagrado Plavalnemu klubu Ljubljana za vsestransko delo in kvalitetne dosežke.

Vse oblube iz prejšnjih let so bile skoraj tako hitro pozabljene, kot so tudi bile izrečene. Pogoji za razvoj plavanja v Ljubljani se niso v ničemer izboljšali, celo poslabšali so se. Sredstev za plavalsko dejavnost je vedno manj, kljub temu da so se vsi stroško povečali. Tudi upi na gradnjo novega zimskega bazena so manjši kot pa so bili pred letom dni. V notranjem razvoju kluba so nastali razni problemi in težave. Nekaj tekmovalcev, ki so dolga leta uspešno zastopali klub na mnogih tekmovalnih, ni nameravalo več resno trenirati. Izgubili so dosedanjega profesionalnega trenerja Lidijo Prešeren, ki bo svoje trenersko delo opravljala le ob svojem prostem času, poled redne zaposlitve.

Ob pomoči Mestnega sveta Ljubljana, občinske skupnosti Vič-Rudnik, občinske skupnosti za telesno kulturo in krajevne skupnosti Milan Česnik pa sta upravni in kopališki odbor uspela popraviti južno steno bazena, popravilo severne pa so morali odložiti zaradi pomanjkanja sredstev. Priskrbeli so si tudi ozvočenje na bazenu, ki je bilo nujno potrebno in na novo prevlekli z asfaltom igrišče za odbojko in košarko. Sezono so plavalci začeli s suhimi treningi, kmalu pa še s treningi na Istriji. Pozimi so sodelovali v zimski plavalni ligi, na mednarodnem klubskem dvoboju z Magdeburgom, osvojili prvo mesto na republiškem prvenstvu, tretje na državnem v Zagrebu, pionirji pa so bili šesti na republiškem prvenstvu v Kranju.

V sodelovanju s klubom iz Magdeburga pa so plavalci prve ekipe PKL ostali še na enotedenških pripravah v 50 metrskem pokritem bazenu. To sodelovanje pa je bilo tudi na visoki strokovni ravni, saj so plavalci DDR že takrat bili evropska velesila v plavanju.

V maju so se plavalci preselili na bazen Belinke, kasneje pa so odšli na priprave v Rovinj.

Letos so bili tudi organizatorji državnega prvenstva za posameznike, ki je bilo izbirno za evropsko prvenstvo v Utrechtu. V reprezentanco se je

LETOS 1966

uvrstil Dani Vrhovšek, ki je zmagal na 100 in 200 m hrbtno in dosegel normo. Na evropskem prvenstvu se je uvrstil v finale na 200 m hrbtno (2.18,4) in zasedel osmo mesto. Dani je bil v tem letu proglašen za najboljšega jugoslovenskega plavalca.

Kot člani državne reprezentance pa so na mednarodnih mitingih poleg Daniija Vrhovška nastopali še: Zlata Trtnik, Miša Souvan, Tomo Ogrin in Bojan Daneu.

Naslove republiških prvakov so pri članih osvojili: Bojan Daneu, Tomo Ogrin, Boris Vošnjak in članice Vida Bašelj, Miša Souvan.

Pri mladincih: Bojan Daneu, Bojan Vidmar in pri mladinkah Vida Bašelj.

Poleti so odšli prvič na Badijo, ki bo v prihodnje postala kot nadomestilo za odrekanje počitnic in dopustov, plavalcem pa kot način priprav za vsa tekmovanja, ki jih čakajo v poletni sezoni. V jeseni je na predlog klubske uprave prevzel delo z najmlajšimi Dušan Kit, ki je izbral najboljše otroke iz poletnih plavalnih šol. Največjo pozornost so namenili prav najmlajšim, saj je bilo potrebno počasi vzgojiti nov, mladi rod plavalcev.

LETO 1967

Začelo se je postavljati vprašanje zaposlitve profesionalnega trenerja v klubu, ker klub prizadevnemu delu vseh trenerjev niso prišli do trajnih in pozitivnih rezultatov. Zelo pomemben pa je bil nadaljni perspektivni razvoj plavanja vseh kategorij v klubu. Trenerja bi financirala Skupščina občine Ljubljana Vič-Rudnik.

Generacija plavalcev, ki je pred dvemi leti osvojila naslov državnega moštvenega prvaka, se je počasi poslavljala od aktivnega dela, še posebno drastično se je to kazalo v ženski ekipi. Medtem, ko je moška ekipa ostala homogena, pa so z velikimi težavami sestavili žensko ekipo za letno državno prvenstvo v Splitu, in še to pretežno iz plavalk, ki so bile pred leti uspešne tekmovalke. Kot člana državne reprezentance sta na mednarodnih tekmovanjih nastopala Dani Vrhovšek in Bojan Daneu.

Pionirska ekipa zbrana na Badiji (1967)

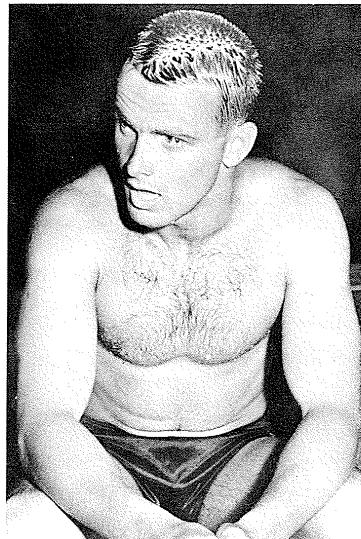

To leto so pionirji že drugič odšli na priprave na Badijo, kjer so jih spremljali: Marija in Dušan Kit, Tomo Ogrin, J. Mešl in Petkovšek. Prav sistematično delo z najmlajšimi, ki se je začelo v jeseni prejšnjega leta pa je prineslo pionirjem prvo mesto na republiškem prvenstvu. Kot nagrada za osvojeno prvenstvo jim je klub organiziral izlet v Rakov Škocjan. Tudi po končani sezoni Dušan Kit in Jernej Pavšič nista prekinila dela z najmlajšimi, ampak sta nadaljevala s telovadbo in igrami na Koleziji. Tak način nadaljevanja sezone se je pokazal za zelo dobrega, saj so ravno v tem času v prejšnjih letih izgubili veliko število najmlajših.

V tem letu so določili načelo treniranja v okviru starostnih skupin, od najmlajših pa do skupine, ki je nastopala v članski konkurenci. Veljalo je načelo, da bi se ustvaril kvaliteten vrh s prestopanjem mlajših tekmovalcev v starejše skupine. Ob takem načinu dela pa se je vedno bolj začel pojavljati problem strokovnega kadra, tako po številu, kot tudi po strokovni usposobljenosti.

Kot prvi plavalec od ustanovitve kluba, se je Dani Vrhovšek udeležil Olimpijskih iger v Mexicu skupaj z Djurdjo Bledov. Že leta 1960 je bil najboljši plavalec hrbtnega plavanja v Sloveniji, potem pa se je iz Celja

LETTO 1968

Dani Vrhovsek – Mehika, Mehika!

preselil v Ljubljano, kjer je lahko treniral tudi pozimi. V letu 1961 je prvikrat nastopil za državno reprezentanco in bil stalno njen član. Olimpijsko normo si je v tem letu zagotovil z državnim rekordom na 100 m hrbtno (1,02,0), na mednarodnem dvoboju z Madžarsko v Budimpešti. V Mexicu se je uvrstil v polfinale z rezultatom 1.02,7 na 100 m hrtno. Za ta izreden dosežek sta tako Dani, kot tudi njegov trener Mitja Prešern prejela priznanje, Bloudkovo plaketo.

Mlajši pionirji in pionirke so v tej sezoni osvojili vrsto republiških naslovov. Na zmagovalnem odru so stali: Marko Kalčič, Alenka Rus, Nevenka Vovko in Polona Rogel. V klubu je bila tako zopet mlada generacija plavalcev, ki se je že razvijala v dobre tekmovalce.

Generacija mlajših plavalcev, ki je svojo pot začela v letu 1966 pod vodstvom Dušana Kita je iz leta v leto dosegala boljše uvrstitev in rezultate, v slovenskem plavalnem prostoru pa so se, čeprav še pionirji, že uvrščali v vrh tudi v članski konkurenči. Tako je Nevenka Vovko osvojila naslov republiške pionirske in članske prvakinja v disciplini 100 m prsno, prva je bila tudi na državnem pionirskem prvenstvu v isti disciplini. Polona Rogel, Alenka Rus, Meta Sever in Saša Capuder so plavale republiški rekord v disciplini 4 × 100 m kravl.

Pri članilih so na republiškem prvenstvu zmagali: Božo Linhart, Tomo Ogrin, Dani Vrhovšek in Bojan Daneu, na državnem pa Dani Vrhovšek. Balkanskega prvenstva v Izmirju sta se udeležila Dani Vrhovšek, ki je zmagal na 100 m in 200 m hrbitno in Božo Linhart, ki je bil četrти na 100 m kravl.

Po končani letni sezoni je Dani Vrhovšek na trenerskem mestu zamenjal svojega »učitelja«, Mitja Prešerna, ki je svoje dolgoletno trenersko delo uspešno opravljal od leta 1949. Največji uspeh je njegova ekipa dosegla v letih 1964 in 1965, ko so osvojili naslov ekipnega državnega prvaka, v prejšnjem letu pa se je njegov varovanec Dani Vrhovšek udeležil Olimpijskih iger v Mexicu.

Dušanu Kitu so podelili Bloudkovo plaketo za prizadevno in uspešno trenersko in strokovno delo v klubu.

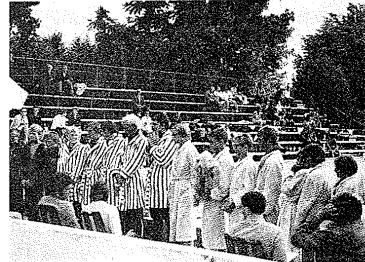
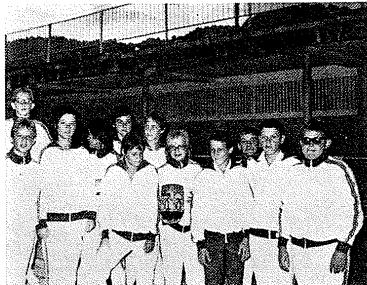
Marija Kit je dobila Bloudkovo priznanje za prizadevno in uspešno delo z najmlajšimi člani kluba.

Z uvedbo načrtnega dela po starostnih skupinah (v letu 1967), se je pokazal velik problem zaradi tega, ker pozimi ni bilo možnosti za potrebne treninge. Klubska uprava se je zavedala tega problema in skušala po svojih močeh pridobivati možnosti za zimski trening. V Ljubljani je bil na voljo še vedno samo mali pokriti bazen na kopališču Ilijira (imenovan banja), ki pa je bil mnogo premajhen, da bi lahko vse skupine normalno trenirale. Z racionalno razdelitvijo prostora v tem bazenu pa so imele vse skupine možnost, da so plavalci imeli tudi

LETO 1969

LETO 1970

Ekipa pionirjev, ki je v Trbovljah osvojila republiški olimp

Pred srečanjem s SV Wörtheroec

pozimi stik z vodo. Da bi boljšim in perspektivnejšim mlajšim plavalcem nudili možnost večjega obsega treniranja, so se ti plavalci dvakrat tedensko vozili tudi v Kranj, ki je že imel pokrit 25 metrski bazen. Ti odhodi v Kranj pa so se pokazali kot izredno koristni in plavalci, vsaj tisti boljši v različnih starostnih kategorijah, so lahko dokaj uspešno nastopali na republiških in državnih prvenstvih. Kasneje je klubska uprava zagotovila plavalcem trening tudi v trboveljskem pokritem 25 metrskem bazenu. Želja po večjih uspehih, ki bi lahko sledili le s pomočjo povečanega obsega treninga, pa je klubsko upravo navedla na to, da so bile v času zimskih počitnic organizirane priprave v krajih, kjer je bilo takšne priprave tudi možno organizirati. Tako so bile te skupne priprave organizirane na Reki, Hvaru, Ravnah na Koroškem, Medulinu in Lipici. Ker klubska blagajna ni zmogla kriti vseh stroškov priprav, so del stroškov prispevali tudi plavalci.

Za še večje izboljšanje motivov dela pa je klubska uprava našla nekaj možnosti tudi v tem, da je navezala stike z inozemstvom. Med temi stiki je bil prav gotovo za mlade perspektivne plavalce najzanimivejši mednarodni pionirski miting v Trentu (Italija), kamor so odhajali nekaj let zapored, izključno le najboljši plavalci in plavalke v pionirskih starostnih kategorijah. Za moštveno mednarodno aktivnost pa je klubska

Vrhovšek, Dermastia
– gonilni sili ekipe 60-70 let

Souvan, Trtnik, Roš, Holec
– radost zmage

uprava našla stik s SV-Unionom iz Graza (Avstrija), kjer so na njihovih zimskih pionirskih mitingih tudi nekaj let zapored nastopali klubski pionirji.

Zaradi prekinitev aktivnosti večine starejših tekmovalcev, zlasti v ženski ekipi, so prevzele vodilno vlogo zlasti mlajše tekmovalke in tekmovalci. Opazni so bili že rezultati načrtnega in sistematičnega pristopa v zadnjih nekaj letih. Kot ekipa so mlajši mladinci in starejši pionirji osvojili naslov republiških prvakov.

V članske plavalne vrste sta prestopila Aleksander Kostanjšek iz Rudarja in Franc Čargo iz Celulozarja, ki sta študirala v Ljubljani, ob koncu sezone pa je dobil izpisnico Božo Linhart, ki je prestopil k Partizanu.

V skupino v katero so plavali plavalcji letnika 1956 (Marko Pukl, Gregor Kit, Mitja Močnik, Marko Kalčič, Mitja Pezdir, Nevenka Vovko, Alenka Rus, Polona Rogel, Veronika Oman, Barbara Turk in Alenka Drobnič), so se pričeli po letu 1970 vključevati tudi mlajši plavalcji, ki pa so bili izbrani s posebnimi testi, iz otrok, ki so jih na bazen pripeljali starši. Načrtno delo s skupinami mladih plavalcev si je sčasoma pridobil ugled in zaradi tega so starši kar sami vodili svoje otroke na bazen

LET 1971

z željo, da jih uvrstijo v klub v proces načrtnega dela. Teh otrok je bilo toliko, da se je lahko formirala nova skupina, ki je začela z rednimi treningi pri Mariji Kit. Po enem ali dveh letih pa so ti otroci prišli v skupino, ki jo je vodil Dušan Kit. Iz teh vrst izhajajo plavalci letnika 1958 (Jaka Bednarik, Marko Simoneti, Barbara Reš, Breda Trtnik), 1959 (Gregor Lauš, Jadranka Korsika) in letnika 1960 (Barbara Oman, Jana Markovič, Janja Borec, Čarman Mojca). Po letu 1965, ko so osvojili ekipno državno prvenstvo, je bilo zelo težko vzgojiti novo generacijo tako uspešnih plavalcev. Prišlo je do kvalitetnega padca v vseh kategorijah, še posebej so iskali rešitve za pridobitev najmlajših. V klubu so poskušali rešiti problem najmlajših tako, da so imenovali šolo plavanja Danija Vrhovška. Ta je bila narejena po vzoru dveh, takrat priznanih športnikov v Ljubljani, Iva Daneva in Danija Vrhovška. V to šolo se je takrat prijavilo veliko število najmlajših, vendar pa so bile organizacijske in prostorske možnosti premajhne, zato je vse skupaj ostalo bolj na papirju.

V tem času je Dušan Kit okoli sebe zbral skupino delno bivših plavalcev in jih poskušal usmeriti v trenersko šolanje. Tako se je jeseni trenerskega tečaja udeležilo veliko bivših plavalcev obeh ljubljanskih klubov. To trenersko šolanje je organizirala VŠTK, glavni nosilec pa je bil Mitja Prešeren. Iz tega šolanja je v enem letu prišlo 5–6 amaterskih trenerjev plavanja, ki so se vključili v trenersko delo obeh ljubljanskih klubov. V PKL sta iz te šole prišla Iztok Pečirer in Vlado Čermak, ki sta kasneje nadaljevala višješolski študij trenerske smeri na VŠTK v Ljubljani.

Iz generacije letnika 1956 sta se v jugoslovanski prostor (v svojih starostnih kategorijah) uvrščali Alenka Rus in Nevenka Vovko. Rusova se je izkazala kot zelo uspešna kravlistka, saj je nekajkrat izboljšala republiške in državne rekorde v tej disciplini na 50, 100 in 200 metrov. Nevenka Vovko pa se je hrabro borila za svoje uspešne uvrstitve v vrstah »prsačic«, kjer so večinoma prevladovale Kranjčanke Švarcova, Mandeljčeva in Pajntarjeva. Vovkovi se je skoraj vedno posrečilo, da

se je vrinila med te tri plavalke. Največji uspeh pa je Nevenka dosegla prav v tem letu na Balkanskem mladinskem prvenstvu v Atenah, kjer je osvojila prvo mesto v disciplini 100 m prsno (1.24.).

Klubska uprava, ki je že v prejšnjih letih omogočila predvsem mlajšim plavalcem nastope na mednarodnih mitingih v tujini je to leto razširila mednarodno aktivnost plavalcev še na nastope popolnejših moštev (mlajši in starejši pionirji ter mladinci) s poletnimi nastopi na mednarodnih mitingih v Ústi nad Labem (ČSSR) in Ainring (ZRN). Za člane pa so bili organizirani članski dvoboji s SV-Worthersee iz Celovca.

Obstoječi spisek otrok iz Šole Danija Vrhovška je bil zelo velik, zato so v klubu formirali skupine iz teh otrok, ki sta jih prevzela Iztok Pečirer in Vlado Čermak.

V klubu je bila še prva skupina (člani), ki jo je v odsotnosti Danija Vrhovška treniral Mitja Prešeren in pa druga skupina, ki jo je treniral Dušan Kit.

Glede na slovenski prostor so imeli plavalci v zimskem času še vedno zelo slabe pogoje za trening, zato so glede na poletno sezono dosegali slabše uvrstitve in rezultate. Večkrat se je tudi zgodilo, da so zimski bazen zaradi različnih vzrokov morali zapreti, tako da so se morali plavalci takrat voziti v druge zimske bazene. Tako so v tej sezoni ostali ob koncu marca brez bazena in so se zimskega republiškega prvenstva lahko udeležili samo mlajši tekmovalci, ki so trenirali v Kranju.

Ob 25. obletnici ustanovitve kluba so klubski delavci prvič organizirali štafeto 100×50 m na kopališču Kolezija. Organizirana je bila na klubski dan, po mednarodnem plavalnem mitingu ob Dnevu borca. Tako so našli eno najboljših oblik povezovanja vseh članov kluba. V štafeti so lahko nastopali vsi člani in prijatelji kluba, ne glede na starost in spol. Vsak od 100 nastopajočih je skušal po svojih zmožnostih in ne glede na tehniko, kar najhitreje preplavati 50 metrov. Kot zadnji – stoti je sko-

LET 1972

LET 1973

raj vedno štartal predsednik kluba. Po štafeti pa je bil organiziran še piknik.

Ta štafeta je postala tradicionalna, saj jo sklubski delavci organizirajo vsako leto.

V zadnjih štirih letih (od 1984 do 1988) so v štafeti nastopali tudi gostje iz Belgije in beograjskega plavalnega kluba »Vračar«.

Prvi rezultat štafete 100×50 metrov je bil 1 ura 16 min. in 35 sek. (v povprečju je vsak potreboval 45,94 sekund za 50 metrov). Ta rezultat so skoraj vsako leto izboljšali. V letu 1987 je bil ta rezultat že 58 min. 43 sek. in 2 desetinki (ali 35,23 sek. na posameznika). Na žalost pa je močno neurje v letu 1988 prekinilo štafeto tako, da so jo po končanem neurju nadaljevali samo še formalno.

Mitja Prešern, ki je od leta 1969 v klubu še vedno pomagal kot trener, je v tem letu dokončno opustil trenersko delo. Največ je v tem času nadomeščal Danija Vrhovška, ki se je po dveletni odsotnosti ponovno vključil v strokovno delo v klubu. Kot trenerji pa so v klubu delali: Dušan Kit, Vlado Čermak, Iztok Pečirer in Marija Kit, ki je delala z najmlajšimi. V klubu se je pričelo uveljavljati načelo usmerjenega dela s starostnimi sekcijami po določenih načelih, ki so jih osvojili klubski trenerji. Namen izvajanja načrtnega dela s starostnimi skupinami se je kaj kmalu pokazal kot velik problem zaradi omejenega prostora, ki ga je klub imel v ta namen.

V zimskem obdobju so se najboljše starejše pionirke udeležile mednarodnega mitinga v Trentu, kjer se je zbralo kar 1000 plavalcev iz štirinajstih držav. Najuspešnejša je bila Jana Markovič, ki je v disciplini 400 m kravljem delu postavila mladinski republiški rekord.

V zimski sezoni se je v republiško reprezentanco, za nastop na pionirskem dvoboju med Benečijo in Slovenijo uvrstite: Barbara Oman, Jana Markovič, Jadranka Korsika, Janja Borec in Tatjana Vakselj, Nevenka Vovko pa je plavala za člansko državno reprezentanco na dvoboju s Češko.

Ob 25. obletnici ustanovitve kluba je klub organiziral državno člansko

moštveno prvenstvo, kjer so domači plavalci zasedli odlično drugo mesto. Na državnem prvenstvu v Dubrovniku so mlajši pionirji zasedli osmo mesto, starejši pionirji v Splitu tretje, mladinci pa prvo v Dubrovniku, kar je bilo nemalo presenečenje za vse, ki so se udeležili državnega mladinskega prvenstva.

V članski reprezentančni za troboj med Koroško, Benečijo in Slovenijo so nastopili: Franc Čargo, Aleksander Kostanjšek, Jana Markovič, Barbara Oman, Jadranka Korsika, Nevenka Vovko in Alenka Rus.

Na mladinskem balkanskem prvenstvu v Bukarešti sta nastopili Jana Markovič in Barbara Oman, kasneje pa se je Jana Markovič udeležila še evropskega mladinskega prvenstva v Leedsu.

V Kopru so na mladinskem dvoboju med Slovenijo in Štajersko nastopili: Marko Simoneti, Jaka Bednarik, Breda Trtnik, Jadranka Korsika in Mojca Čarman.

V Ljubljani so bili ustvarjeni pogoji za profesionalizacijo trenerjev, zato je klub zaposilil dva profesionalna trenerja, najprej Vlada Čermača, po odhodu v JLA pa so zato zaposlili kot profesionalnega trenerja še Iztoka Pečirerja.

Vse uspehe in rekorde, ki so jih plavalci dosegli v tem letu bi bilo kar težko zapisati, zato se bom omejila samo na tiste najboljše. Vse to pa je posledica večletnega trdrega dela tako trenerjev, plavalcev kot tudi vseh odbornikov v klubu. Doseženo je bilo šest državnih rekordov (pet mladinskih in en pionirski), 29 republiških rekordov (8 članskih, 12 mladinskih in 9 pionirskih) in 75 klubskih rekordov v vseh kategorijah. Med tekmovalnimi dosežki pa je največji uspeh članic, ki so osvojile naslov državnih moštvenih prvakinj.

Najuspešnejša v lovu za rekordi je bila Jana Markovič, ki je bila rekorderka na 100, 200 in 800 m kravlj ter 200 in 400 m mešano. Barbara Oman je dosegla rekorda na 200 in 400 m kravlj, z rezultatom na 400 m kravlj pa je uspelo kot edini Slovenki doslej plavati pod petimi minutami. Jadranka Korsika je bila rekorderka v delfinu, Janja Borec pa v

LETO 1974

LET 1975

hrbtnem. Veliko presenečenje so pripravile mladinke na državnem prvenstvu na Reki, kjer so v disciplini 800 m kravl zasedle prva tri mesta (Markovič, Oman in Vakselj), Jana Markovič pa je zmagala v disciplinah 100 in 800 m kravl, 100 m prsno in 200 m mešano. Ista plavalka je zelo uspešno nastopila tudi na članskem državnem prvenstvu v Zagrebu in zmagala na 200, 400 in 800 m kravl.

*Za večletno vztrajno delo in dosežene uspehe so priznanja dobili:
Dušan Kit – Red zaslug za narod s srebrno zvezdo, za zasluge pri razvoju telesne kulture pri nas (odlikovanje predsednika republike),
Janez Obštetar – Bloudkovo plaketo za vrhunske tekmovalne odsežke v skokih v vodo, za trenersko delo in za zasluge za razvoj te športne panoge,
Miha Potočnik – Bloudkovo plaketo za zasluge pri odpravljanju plavalne nepismenosti.*

Leto 1975 je bila velika prelomnica za vse plavalne aktivnosti v Ljubljani. Z odprtjem dveh zimskih bazenov so se pogoji dela neprimerno izboljšali, kar je nudilo velike možnosti za množične in športne dejavnosti. Prav zaradi tolikšnega širjenja dejavnosti so v PKL začeli izdajati lastni časopis »Klubski obveščevalec«, ki naj bi povezoval klubsko dejavnost na vseh stopnjah.

Mestna telesno kulturna skupnost je uvrstila plavanje med prioritetne športne panoge v Ljubljani, zato so bili izdelani tudi enotni kriteriji za zagotovitev sofinansiranja klubske dejavnosti na področju vrhunskih dosežkov. Po teh kriterijih je klub dobival tudi del sredstev za osebne dohodke trenerjev, najemnino objektov, organizacijo domačih tekmovanj, stroške tekmovanja izven Ljubljane, športne rezervate, zdravstveno varstvo športnikov.

V začetku leta so ustanovili sekcijo za rekreacijsko plavanje za tiste, ki so prenehali z aktivnim plavanjem z namenom, da so jih tako pridobili za sodelovanje v vrstah vaditeljev in odbornikov. Prav tako pa so lahko

postali člani tudi drugi občani, ki so se odločili za takšno vrsto aktivnosti. Sekcija je izvajala v zimskem času svoj program v pokritih bazenih na Šternu in Tivoliju, poleti pa na Koleziji. V odboru rekreativne sekcije PKL so bili: Jernej Pašič, Tomaž Ogrin, Andrej Mahkota, Brane Hodošček in Bojan Vidmar.

10. maja ob 15.30 je Stane Dolanc, sekretar Izvršnega komiteja Predsedstva CK SKJ uradno odprl Centralno zimsko kopališče v Tivoliju. Na sporedu so bili skoki iz 5 metrske skakalnice, kasneje pa se je nadaljeval vaterpolo turnir za jugoslovanski pokal.

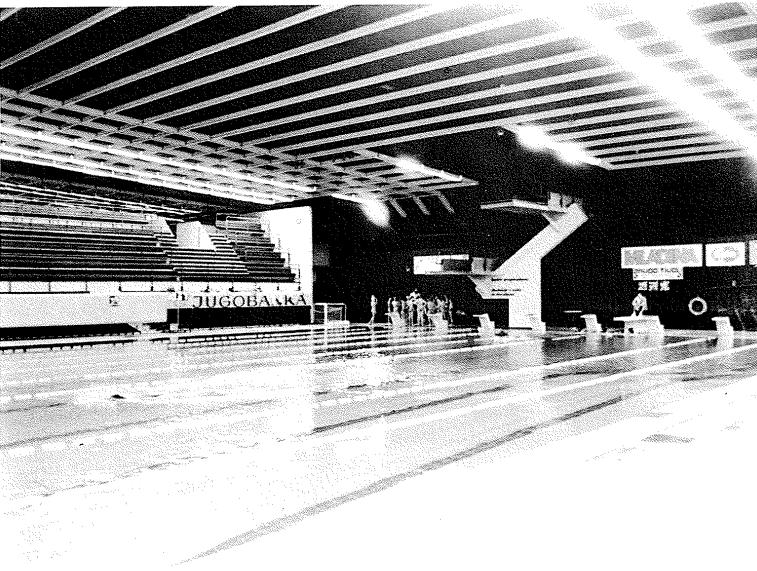
S tem bazenom je Ljubljana dobila dolgo pričakovani športni objekt. Zgodovina zimskega kopališča v Ljubljani sega še v čase, ko je pokojni ing. Stanko Bloudek zgradil letno kopališče Ilirija. Naposled so leta 1968 uvrstili zimsko kopališče med prednostne gradnje v Ljubljani, lokacija pa je bila določena že tri leta prej z urbanističnim načrtom. (Dnevnik, 10. maja 1975).

Prav tako pa smemo zanemariti dejstva, da je bil prav Plavalni klub Ljubljana eden od pobudnikov za izgradnjo zimskega bazena. Podpredsednik gradbenega odbora Sergej Vošnjak, ki je bil pred leti tudi predsednik PK Ljubljana, je s člani kluba obiskoval občne zbole in s prepričevanjem so dosegli, da se je zimsko kopališče znašlo na seznamu prioritetnih gradenj v mestu. Mestna skupščina je imenovala iniciativni odbor, ki mu je načeloval Sergej Vošnjak. Od idejne zasnove do sklepa mestne skupščine za gradnjo pa je bila dolga pot. Leta 1972 so bila končana pripravljalna dela in glavni projekt, graditi so začeli marca 1973.

Namén je bil že od vsega začetka opredeljen in vsestranski: omogočiti plavanje in pouk plavanja vse leto, pridobiti iz množice dobre tekmovalce in predvsem omogočiti rekreacijo prebivalcem Ljubljane. To je bila osnova za izdelavo načrtov in sistema financiranja, vendar načrta niso mogli realizirati tako, kot so si v začetku zamišljali (50 m bazen). Izgradili so bazen v velikosti 33×21 metrov in malega šolskega s

posebnim vhodom v velikosti 16×8 metrov (Delo, 11. marca 1975). Z odprtjem bazenov v Ljubljani so se vse dejavnosti najprej preselile

Bazen Tivoli

na kopališče Štern, kasneje pa še v Tivoli. Plavalcem se je tako ponudila možnost za večkratno povečanje obsega treninga. Vendar pa je za nekatere plavalce takšen nenaden prehod bil pretežak in so že po približno enomesecnem takšnem treningu zašli v težko krizno obdobje, ki ga je bilo potrebno z vsemi naporji premagovati. V tem času je nekaj plavalcev in plavalk zaradi navedenih vzrokov prenehalo z aktivnim treniranjem. Vsi tisti pa, ki so ostali, so se prilagodili na povečan obseg treninga in ob prehodu v tivoljski bazen v mesecu maju, teh problemov ni bilo več in so se treningi lahko normalno odvijali.

Na pobudo MTKS Ljubljana in dogovoru vseh treh ljubljanskih plavalnih klubov, so dosegli soglasje o razdelitvi interesnih območij delovanja posameznih klubov. PKL je glede na lokacijo svojega sedeža dejavnosti opravil testiranja na osnovnih šolah občine Vič-Rudnik in zahodnih delov občine Center. Otreke so testirali tudi v severnem delu občine Bežigrad, ker so vključili v športno plavalno šolo na Šternu, ki jo je vodil Vlado Čermak (Vlado Cermak se je v tem letu vrnil iz JLA, kjer je tudi diplomiral na višji trenerski šoli na VŠTK v Ljubljani in dobil naziv Višjega trenerja plavanja). Ta šola je trajala tri mesece, potem pa so najboljše po ponovnem testiranju povabili v klub. Prav tako je klub sodeloval v akciji »Naučimo se plavati«. Tako so testirali vse učence prvih razredov osnovnih šol občine Vič-Rudnik in Centra, v večernih urah pa so organizirali stalne plavalne tečaje za odrasle.

To leto je bil PKL organizator 5. mladinskega balkanskega prvnstva v plavanju in skokih v vodo, ki sta se ga udeležili tudi dve plavalki PKL, Jana Markovič in Janja Borec. Jana Markovič je dosegla svoj največji uspeh, saj je postala trikratna balkanska prvakinja v disciplinah 100 m, 200 m in 400 m kravl, Janja Borec pa je bila druga v disciplini 100 m hrbtno.

Trenerji so organizirali pregledno znanje plavanja otrok iz četrtih razredov osnovnih šol. Selekcijo so izvedli na podlagi enotnega dogovora. Toda kmalu se je pokazalo, da je bilo zanimanje otrok za aktivnost v klubu tolikšno, da klubska uprava ni imela možnosti celotnega programa tudi izpeljati. Sedaj, ko so plavalci imeli dobre pogoje za zimski trening v Ljubljani in ko je selektivno delo že obrodilo načrtovane uspehe, pa se je pokazala potreba, da priprave v zimskem času povežejo s smučanjem. Tako so bile te priprave od tega leta dalje organizirane v: Canazeiu, Sillianu, Spittalu, Hochrindelu, in Arnoldsteinu. Plavalci so glede na kategorizacijo, ki so jo dosegli, prispevali določen delež za priprave, ker klub finančno vsega ni zmogel.

Izboljšanje pogojev v zimskem času, načrtno delo skozi vso sezono, šir-

LETO 1976

LETO 1977

jenje plavalnih vrst v mlajših kategorijah pa je v tem letu pokazalo svoje rezultate. Po dolgem času so v klubu zoper zrasli plavalci, poleg starejših, ki so s svojimi rezultati posegali v slovenski in jugoslovanski vrh. Tako so se imena plavalcev PKL v tem letu pojavljala v vseh kategorijah, od pionirjev pa do članov na republiških stopničkah za zmagovalce. Naj omenim tiste najperspektivnejše:

pri mlajših pionirjih C: Aleš Velkavrh, Marko Kostelec, Sergej Konte, Simona Kavčič, Urša Vrhunc, Breda Bohinc in Nataša Milharčič;

mlajši pionirji B: Jure Bučar, Jure Sluga, Gregor Kenda, Matej Recer,

Gregor Kovač, Helena Mozetič, Jani Artič, Zoran Novak;

mlajši pionirji A: Primož Kolman, Žiga Mejč, Andrej Drnač, Rok Mihelič (bivši član Triglava iz Kranja), Andreja Vrbinc, Barbara Močnik, Taja Bučar, Olga in Irena Avbelj;

starejši pionirji: Robi Botteri, Branko Šrot, Urban Pregelj, Aleš Stele,

Konstanca Soss, Maja Sojer, Inge Vehovec, Simona Sluga;

mladinci: Primož Pogačnik, Oliver Mumalo, Boris Markočič, Aleš Novak, Jana Markovič, Janja Borec, Barbara Oman, Nika Vehovec;

člani: Marko Simoneti, Gregor Lauš.

Pomembnejših tekmovanj so se kot člani državne reprezentance v svojih kategorijah udeležili: Primož Pogačnik, Nika Vehovec, Konstanca Soss, Janja Borec in Jana Markovič.

Po vrnitvi trenerja Iztoka Pečirerja iz JLA so oblikovali nove skupine tako, da so starejše trenirali Dušan Kit, Vlado Čermak in Iztok Pečirer, mlajše pa Gregor Kit in Marija Kit.

Ponovno se je v klubu začenjalo obdobje menjave generacij, saj so ob koncu poletne sezone premehale z aktivnim treningom še vse preostale plavalke, ki so v zadnjih letih osvojile veliko prvih mest na republiških in državnih prvenstvih, prav tako so bile stalne članice državne reprezentance ter izboljševale rekorde v svojih disciplinah. To je bila t.i. zlata generacija plavalk Dušana Kita. Vedno bolj pa so se začeli uve-

Ijavljati mlajši plavalci. V republiški reprezentanci so na zimskih in letnih mednarodnih tekmovanjih nastopali: Jana Markovič, Gregor Lauš, Marko Simoneti, Primož Pogačnik, Andrej Drnač, Nika Vehovec, Barbara Močnik, Olga in Irena Avbelj, Jure Bučar, Jure Sluga in Simona Kovačič.

Vedno bolj se je postavljalo vprašanje, kako bi bilo plavalcem omogočeno treniranje dvakrat dnevno. Velik napredek rezultatov se je pokazal prav pri ostalih slovenskih kulbih, ki so lahko takšen program treninga izvajali. Pokazalo pa se je tudi, da za doseganje boljših rezultatov ni več dovolj trening enkrat dnevno, še posebno je to veljalo za zimsko sezono. Zato so se v klubski upravi odločili, da bodo v Ljubljani poskušali organizirati športni razred na OŠ Majda Vrhovnik, z ozirom na bližino bazenov. Tako bi bil plavalcem omogočeni tudi treningi v jutranjih urah. Kljub prizadevanju strokovnih delavcev in trenerjev pa ta akcija ni uspela, kot tudi kasneje ni uspela akcija za ustanovitev športnega razreda na Srednji pedagoški šoli. V klubu je bil še vedno opaziti velik napredek mlajših plavalcev, medtem ko za starejše tega ne bi mogli trditi. Lep dokaz za to so bile ravno moštvene uvrstitev plavalcev na državnih prvenstvih:

zimsko prvenstvo	letno prvenstvo
ČLANI	9. MESTO
MLADINCI	12. MESTO
ST. PIONIRJI	3. MESTO
ML. PIONIRJI »A«	2. MESTO
ML. PIONIRJI »B«	1. MESTO
	7. MESTO
	6. MESTO
	3. MESTO
	2. MESTO
	1. MESTO

V državni reprezentanci pa so v svojih starostnih kategorijah nastopali Nika Vehovec, Rok Mihelič in Barbara Močnik.

LETO 1978

LETO 1979

Dušan Kit je v tem letu prenehal s trenerskim delom. Klub je tako izgubil uspešnega in prizadavnega trenerja zadnjih trinajstih let.

Vsa prizadavanja strokovnih delavcev kluba za ustanovitev športnih razredov v Ljubljani so se v tem letu dokončno izjavovila. Tako so bili trenerji in plavalci prisiljeni si organizirati urnik treningov v jutranjih urah tako, da s tem niso ovirali šolskega dela. Prvi od plavalcev, ki je začel izvajati trening v jutranjih urah v zimskem obdobju je bil Andrej Vilar, kaj kmalu pa se mu je pridužilo še nekaj plavalcev.

Z odhodom starejših tekmovalk je nastala v klubu velika vrzel v ženski članski ekipi. Edina članica, ki je še ostala v klubu je bila Nika Vehovec, ki pa so ji na državnih absolutnih prvenstvih delale družbo mlajše plavalkve. Te se niso mogle enakomerno kosati s plavalkami iz drugih jugoslovanskih klubov. Tako se je v finale na državnem prvenstvu (zimskem) uspelo uvrstiti v finale samo dvema tekmovalkama (mladinka), Taji Bučar in Barbari Močnik, na letnem pa samo Barbari Močnik. Stanje v moški članski ekipi pa tudi ni bilo dosti boljše.

V državni reprezentanci so nastopili: Andrej Drnač, Žiga Mejač, Rok Mihelič, Barbara Močnik in Olga Avbelj.

LETO 1980

Plavalci niso dosegali več vidnejših uvrstitev v moštveni razvrstitvi, še posebno je bilo to opaziti pri mladincih in članih. Trenerji in plavalci so vedno večjo pozornost namenjali rezultatom, ki so bili potrebni za kategorizacijo plavalcev, saj jim je bila to osnova financiranja za plavalno dejavnost v klubu.

V letu 1982 je TKŠ Ljubljana sprejela zasnovno vrhunskega športa z metodologijo vrednotenja, kjer je bila poudarjena skrb za financiranje res vrhunskega športa v Ljubljani. Prav takšen način financiranja je omogočil, da je klub zaposlil še tretjega profesionalnega trenerja. Mirko Lebar je bil prvi trener, ki ni prihajal iz vrst PKL (prišel je iz trboveljskega Rudarja). Prevzel je vodenje in nadzor nad športno plavalno šolo, ki v zadnjih dveh letih ni delala tako kot bi morala. Iz te

šole v dveh letih niso dobili v klub skoraj nobenega plavalca, pri tem ne smemo pozabiti, da je športna šola mejnik med plavalnimi tečaji in klubom. Seveda ne smemo za takšno stanje kriviti voditeljev, ki so delali v športni šoli, ampak je bila to napaka politike kluba, ki se je ves usmeril v pridobivanje kategorizacij, na drugi strani pa so pozabili poskrbeti za naraščaj v klubu (13,35).

Prva, ki je dosegla normo zveznega razreda je bila Barbara Močnik (v disciplini 400 m kravl), v letu 1980 pa je še devet plavalcev s statusom športnika perspektivnega razreda. V letu 1981 so trije plavalci z zveznim razredom in devet s pespektivnim, v naslednjem letu pa je bilo številčno stanje enako. V letih od 1980 do 1982 so v državni reprezentanci nastopili naslednji plavalci:

leto 1980:

- mladinsko balkansko prvenstvo, Kranj
Andrej Drnač 2. mesto (400 m mešano),
3. mesto (200 m mešano)
Olga Avbelj 2. mesto (4×100 m kravl)
- šesteroboj pionirskeih reprezentanc, Zwevegen (Francija, Jugoslavija, Danska, Belgija, Španija, Švica)
- Jure Bučar

leto 1981:

- evropsko prvenstvo, Split
Olga Avbelj 15. mesto (4×100 m kravl)
- balkansko prvenstvo, Vraca
Olga Avbelj, Helena Lenarčič
- mladinsko balkansko prvenstvo, Cavala
Jure Bučar 2. mesto (400 m kravl), 2. mesto (4×200 m kravl),
3. mesto (200 m kravl), 3. mesto (4×100 m kravl)
- šesteroboj pionirskeih reprezentanc, Kopenhagen (Francija, Jugoslavija, Danska, Belgija, Španija, Švica)
Zoran Novak

LETO 1981

LETO 1982

leto 1982:

- balkansko prvenstvo, Bukarešta
Jure Bučar, 2. mesto (400 m kravl)
Žiga Mejč, Olga Avbelj
- mladinsko evropsko prvenstvo, Innsbruck
Jani Artič 8. mesto (4×200 m kravl)
- mladinsko balkansko prvenstvo, Istanbul
Jani Artič 1. mesto (4×100 m in 4×200 m kravl)
Marko Kostelec, Vida Kavčič, Nana Stegnar
- pionirski troboj, Zürich (Jugoslavija, Belgija, Švica)
Marko Kostelec, Simona Kavčič, Vida Kavčič, Nana Stegnar

Ob koncu poletne sezone 1982 so prestopili iz PK Olimpija Igor, Nace in Urša Majcen, Rok Završnik, Primož Predalič, Nataša Kocmut in Tamara Danieli, prav tako pa Vlado Hanžekovič iz PK Rudar.

V novo sezono so plavalci štartali veliko močnejši predvsem v moško konkurenčni, saj so v klubske vrste prišli plavalci iz drugih klubov, ki sem jih že omenila. Na novo pa so tudi začeli sestavljati skupine, predvsem člane in mladince. Razdelili so jih na dolgo, srednje in kratkoprogaše ter prsače, ki so imeli tudi različne treninge. V začetku je bilo to izredno težko izvedljivo, ker so bili vsi ti plavalci v eni ali dveh progah, kasneje pa so z boljšo organizacijo in delitvijo prog ta način treninga izboljšali. Poleg takšnega treninga pa so plavalci vsak dan delali vaje za moč in gibljivost. V naslednjih letih so takšen način dela še razvijali, kar je imelo za posledico vedno boljše rezultate. Prvi takšen večji napredek se je pokazal že v zimski sezoni, ko je Olgi Avbelj na mednarodnem mitingu v Bonnu, kot prvi Slovenki uspelo preplavati 100 m kravl pod eno minuto, 0:59,5 (v 25 m bazenu). Tako je v klubu po nekaj letih zopet zrasla generacija plavalcev, ki se je na državnih prvenstvih uvrščala med osmerico, nekateri med njimi

pa tudi med prve tri. To so bili plavalci v članski, mladinski in kategoriji starejših pionirjev. Veliko bolj zaskrbljujoče pa je bilo dejstvo, da je v klubu primanjkovalo mlajših pionirjev »A«, kar je bila posledica premalega zanimanja profesionalnih trenerjev za športno šolo v prejšnjih letih. Kljub temu, da je Mirko Lebar prevzel nadzorstvo nad športno plavalno šolo, pa se stanje ni dosti spremenilo. Zaradi obveznosti na velikem bazenu v istem času, ko je potekala športna plavalna šola na malem, pa Mirko Lebar ni mogel biti prisoten na obeh. Tako so bili vaditelji bolj prepričeni sami sebi, kot pa da bi delali pod nadzorstvom. V jeseni 1983 se je članom priključil še Boris Novak (iz trboveljskega Rudarja), ki je prišel iz JLA na študij v Ljubljano. Edino njemu se je do sedaj uspeло vključiti v proces treninga po enoletnem prenehanju zaradi odhoda v JLA.

Po končani letni sezoni pa so z aktivnim treniranjem prenehali Andrej Drnač, Olga Avbelj in Helena Lenarčič.

V letu 1984 je klub dobil namenska sredstva od občine Vič-Rudnik, da je preveril znanje plavanja vseh učencev drugih razredov osnovnih šol v tej občini. Ker so se v klubu zavedali kako pomembno je pridobiti nove člane, so vse otroke testirali in naredili selekcijo, najboljše pa so povabili v klub. Tako so zopet dobili nekaj novih plavalcev, ki so svoje treninge začeli v posebni skupini v športni plavalni šoli. Vaditelji, ki so delali v športni plavalni šoli so bili večinoma iz vrst bivših plavalcev kluba.

V državni reprezentanci so nastopali:

Ieto 1983:

- evropsko prvenstvo, Rim
Jure Bučar 11. mesto (4×200 m kravl)
- mediteranske igre, Casablanka
Jure Bučar 4. mesto (4×200 m kravl)
Vida Kavčič 7. mesto (100 m delfin), 3. mesto (4×100 m kravl),
4. mesto (4×100 m mešano)

LETO 1983

LETO 1984

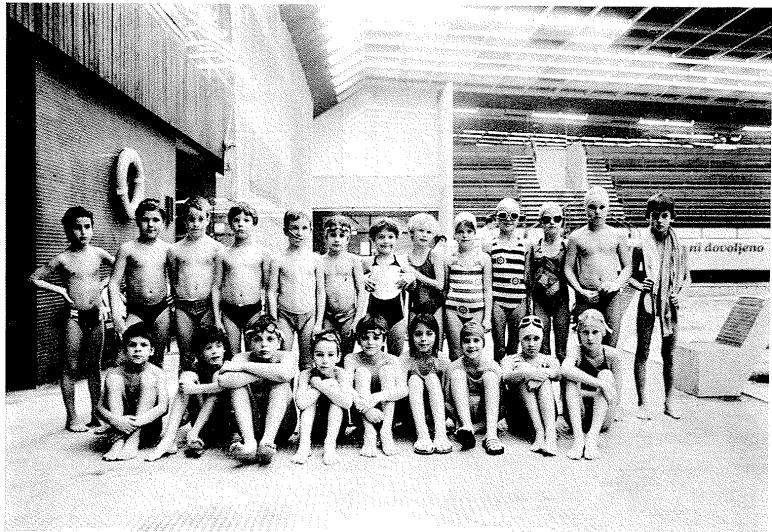
LETTO 1985

- balkansko prvenstvo, Reka
Jure Bučar 2. mesto (4×200 m kravl)
Vlado Hanžekovič, Žiga Mejač, Vida Kavčič
Olga Avbelj 3. mesto (4×100 m kravl)
- mladinsko evropsko prvenstvo, Mulhouse
Jani Artič, Nace Majcen, Vida Kavčič
- mladinsko balkansko prvenstvo, Bukarešta
Jani Artič 2. mesto (200 m, 400 m, 4×100 m, 4×200 m kravl)
- troboj, Cerkno – Jugoslavija, Belgija, Švica

Predsedniške posle je prevzel Edo Razberger, v letu 1987 pa Matjaž Jemec.

Ob koncu zimske sezone 1984/85 je trenerske vrste zapustil Iztok Pečirer, ki je bil profesionalni trener od leta 1973, ob koncu letne sezone 1985 pa še drugi profesionalni trener Mirko Lebar, ki je bil trener od leta 1982. V Klubu so kar naenkrat ostali brez dveh trenerjev, tako da so si morali pomagati z vadičnimi, ki so v glavnem delali v športni plavalni šoli, da je trening lahko nemoteno potekal. Kot profesionalnega trenerja pa so sprejeli bivšega plavalca Lada Hanžekoviča, ki je študent FTK v Ljubljani. Zaradi pomanjkanja trenerskega kadra pa so honomarno zaposlili še Rada Ogrina, diplomanta FTK, ki so ga v letu 1986 zaposlili kot profesionalnega trenerja in je bil posebno zadolžen za naraščaj v klubu. Ponovno so testirali vse otroke iz plavalnih šol in športne šole in jih povabili v klub. V tem letu je bilo veliko število mladih plavalcev. Prvič so poskusili s testiranjem motorike otrok prvih in drugih razredov OŠ v občini Vič. Pri testiranjih so upoštevali tudi rezultate motoričnih sposobnosti iz športnih kartonov. Vsi, ki so bili motorično sposobnejši, so jih povabili v klub, vendar so na žalost ugotovili, da so se vsi ti otroci že ukvarjali s kakšno drugo športno zvrstjo, zato so tudi bili motorično nadpovprečni.

LETTO 1986

Podmladek pod vodstvom trenerja
Urbana Preglja (1989)

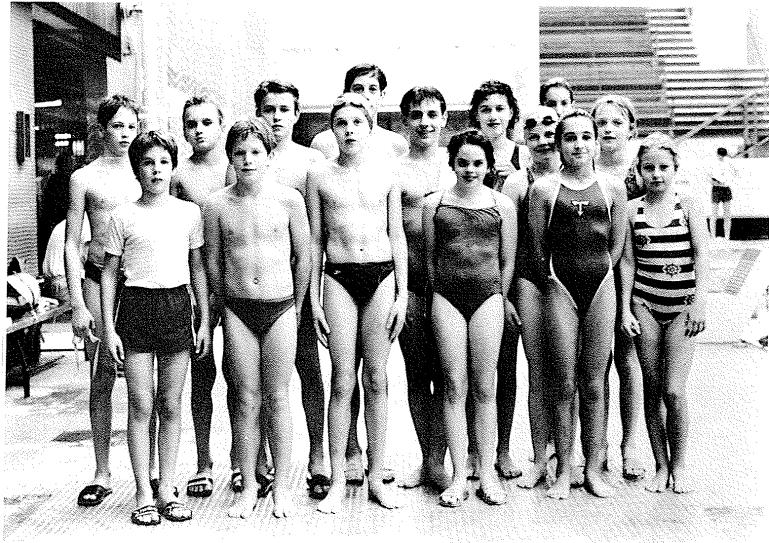
Mlajši pionirji »A« so dosegli velik uspeh na državnem letnem prvenstvu, saj so osvojili drugo mesto v moštveni uvrsttvitvi. Poleg Ksenje Hinič, ki je osvojila tri naslove državne prvakinje (100, 400 in 800 m kravl) so v ekipi nastopili še: Jernej Jemec, Primož Pšeničnik, Kristijan Hren, Matjaž Ptičar, Laura Stegnar, Špela Kobal in Jana Prebil.

Člani so trenirali pod vodstvom Vlada Čermaka, ki je iz leta v leto izpolnjeval način treninga, ki je bil prilagojen vsakemu plavalcu posebej. Vsi člani so trenirali vsak dan po štirih različnih programih, glede na njihovo disciplino. Poleg vaj za moč in razteznih vaj so v letu 1986 začeli sistematično izvajati suho vadbo, za kar so zaposlili posebnega trenerja Dragana Vujačiča iz beograjskega PK Vračar. Takšen usmer-

*Pionirji pod vodstvom trenerja
Oliverja Mamule (1989)*

jen način suhe vadbe se je izkazal za zelo pozitivnega, kar se je pokazalo na izboljšanju rezultatov. Generacija, ki je začela v letu 1983 izvajati poseben način treninga in ga stopnjevala do leta 1988, pa je v tem letu dosegla svoj vrh. Poleg že omenjenega treninga pa so se plavalci udeležili tudi večih priprav v olimpijskih bazenih v zimskem času (v Budimpešti, na Reki, v Dolenjskih Toplicah. Igor Majcen pa se je za nastop na OI udeležil še priprav v Ljubljani, Kranju in Splitu, ker podobnih v Sloveniji še vedno ne premoremo. Od maja, ko se plavalci selijo na zunanje bazene je premalo časa do prvih tekmovanj, da bi se plavalci prilagodili na daljši bazen. Prav zato so boljši plavalci v letu 1988 opravili 50 dni treninga v 50 metrskem bazenu že v zimskem času.

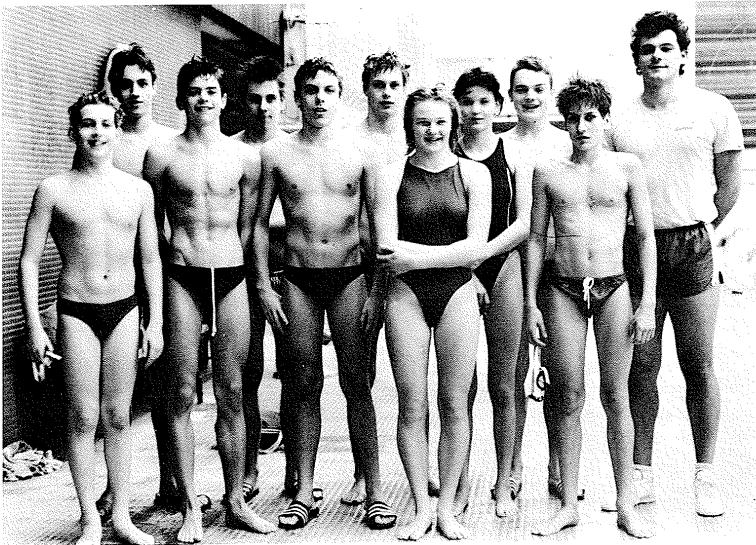
*Pionirji pod vodstvom trenerja
Ogrina (1989)*

Rezultati večletnega dela pa so se pokazali prav ob 40 obletnici ustanovitve kluba. Po dvajsetih letih je v klubu zopet uspelo vzgojiti tekmovalca, ki je zastopal barve Jugoslavije na Olimpijskih igrah v Seulu. Igor Majcen, ki je leta 1982 prestopal v PKL in od takrat treniral pod vodstvom Vlada Čermaka, si je uspel priboriti olimpijsko normo in tako zagotoviti mesto v državni reprezentanci. V Seulu je nastopil v disciplini 400 m kravl in z rezultatom 3.58,90 zasedel 21. mestop, na 1500 m kravl pa je zasedel 17. mesto, z rezultatom 15.29, 16.

Plavalci se v zadnjih letih ne udeležujejo več moštvenih prvenstev predvsem iz razloga, ker nimajo ženske ekipe in kot taki ne morejo posegati po višjih mestih. Udeležujejo se edino predfinalnega tekmovanja pa še

LET 1987

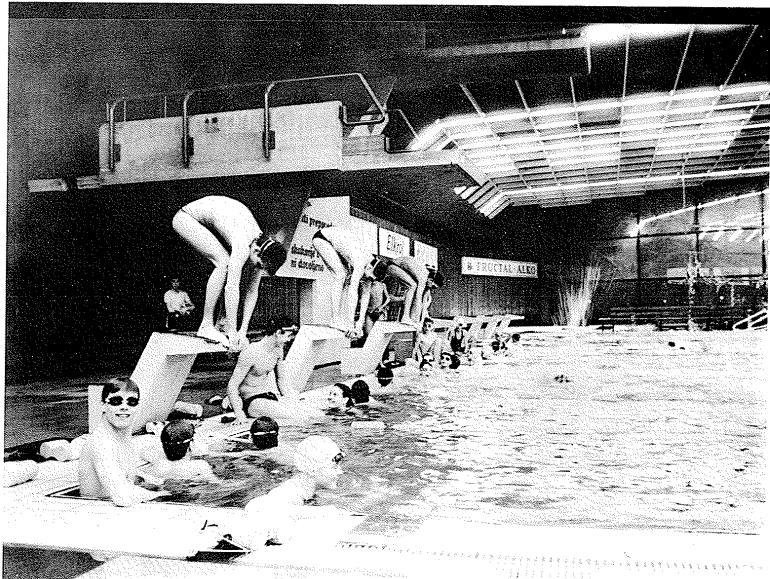
*Mladinci in kadeti pod vodstvom
Vlada Hanžekoviča (1989)*

LETU 1988

to samo, če je v Sloveniji, ker klub za ta tekmovanja ne dobiva posebnih sredstev. V teh težkih časih pa je klubska blagajna skoraj prazna, tako da se klub vzdržuje večinoma s kategoriziranimi plavalci. Zato je tudi posebna skrb v klubu namenjena doseganju rezultatov za kategorizacijo. Od leta 1980, ko je bil uveden takšen način financiranja vrhunskega športa v Ljubljani, se je število kategoriziranih plavalcev iz leta v leto povečevalo.

Izjema je le zadnje leto, ko se je uvedel nov način kategoriziranja športnikov. Za status zveznega razreda ni več določena limita za posamezno disciplino, temveč uvrstitev na državnem prvenstvu (do tretjega mesta ali prvo v štafeti). Glede na te otežene pogoje v letu 1988, ni uspelo

Takole izgleda vsakdanji trening v Tivoliju

nobenemu plavalcu PK Ljubljana doseči statusa zveznega razreda. Pet plavalcev je odplavalo norme, ki jih je postavil PSJ za doseg zveznega razreda, trije pa so izpolnili norme, ki jih je postavila PZS za doseg statusa perspektivnega razreda (ovrednoten rezultat z več kot 650 točkami).

NAJVEČJI USPEHI

Plavalni klub »Ljubljana« iz Ljubljane je od svoje ustanovitve v letu 1948 vzgojil vrsto dobrih športnikov, ki so sodelovali na vseh tekmovanjih od republiških, državnih in mednarodnih. Med njimi pa sta tudi dva plavalca, ki sta nastopala na Olimpijskih igrah (leta 1968 Dani Vrhovšek in leta 1988 Igor Majcen).

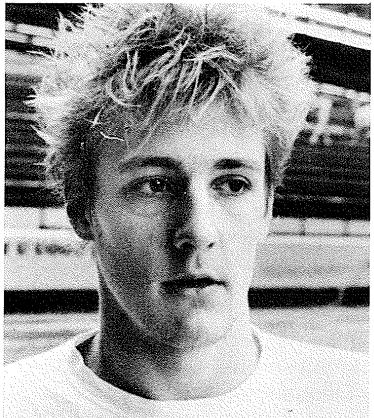
Seveda pa je klub preživil svoje krize, vzpone in padce, ki so jih klubski delavci skoraj vedno uspešno prebrodili in nadaljevali z začrtanim delom. Na žalost pa jim ni uspelo obdržati vaterpola in sekcije za skoke v vodo, ki sta morala prenehati s svojim aktivnim delovanjem v klubu.

Najpomembnejša obdobja v razvoju kluba so bila:

- osvojitev slovenskega plavalnega »Olimpa« v letu 1954
- osvojitev ekipnega članskega državnega prvaka v letih 1964, 1965
- otvoritev dveh zimskih (25 in 33 m) bazenov v Ljubljani v letu 1975
- obdobje generacije plavalcev iz drugih slovenskih klubov (od leta 1983 do danes)

Poleg tekmovalne dejavnosti pa v PK Ljubljana skrbijo tudi za množičnost, saj organizirajo plavalne tečaje tako za otroke, kot tudi za odrasle. Najboljše otroke kasneje povabijo v športno plavalno šolo, kjer se že seznanjajo s tremi tehnikami plavanja.

Kljub vedno težjim pogojem za delo in trening upam, da bo vsem delavcem v PK Ljubljana uspelo plavanje še naprej tako uspešno razvijati, kot so ga do sedaj.

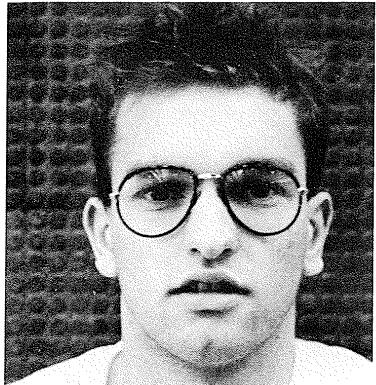
Jure Bučar

Igor Majcen

Boris Novak

Trener: Vlado Čermák

A black and white portrait photograph of a man with a mustache. He has short, light-colored hair and is wearing a dark suit jacket over a white shirt. The background is slightly blurred, showing what appears to be an indoor setting with other people.

MOŠTVENE UVRSTITVE NA ABSOLUTNIH DRŽAVNIH PRVENSTVIH

1954	Split 10. mesto	1970	Vevče 10. mesto
1955	Zadar 11. mesto	1971	Zagreb 4. mesto
1956	Split 9. mesto	1972	Rijeka 5. mesto
1957	Split 9. mesto	1973	Ljubljana 2. mesto
1958	Split 9. mesto	1974	Zagreb 4. mesto
1959	Zagreb 6. mesto	1975	Rijeka 7. mesto
1960	Zagreb 7. mesto (zimsko)	1976	—
1961	Zagreb 6. mesto (zimsko)	1977	Kranj 11. mesto
1962	Dubrovnik 5. mesto	1978	Beograd 7. mesto
1963	Split 3. mesto	1979	Beograd 7. mesto
1964	Ljubljana 1. mesto	1980	Beograd 6. mesto
1965	Dubrovnik 1. mesto	1981	Trbovlje 5. mesto (finale pokala PSJ)
1966	Split 3. mesto	1982	Ljubljana 2. mesto
1967	Split 7. mesto	1983	Ljubljana 2. mesto
1968	Dubrovnik 5. mesto	1984	Rijeka 4. mesto
1969	Split 8. mesto	1985	final se ne udeležujejo več

**NAJBOLJŠI REZULTATI ZA POSAMEZNO DISCIPLINO
(OD 1954 DO 1988)**

		1954		1955		1956	
prosto							
100 m	M	Kos	1.04,8	Goršič	1.02,6	Vergelj	1.04,0
	Ž	Bar	1.20,6	Horvat	1.18,9	Horvat	1.17,4
200 m	M	Vergelj	2.35,7	Goršič	2.30,3		
400 m	M	Goršič	5.22,9	Goršič	5.11,0		
	Ž	Juvančič	6.30,5	Kit	6.19,8	Končan	6.44,3
800 m	M	Goršič	12.01,9				
1000 m	M	Grohar	15.20,0	Luckman	15.47,9		
1500 m	M	Goršič	22.16,4	Goršič	20.57,0	Goršič	20.20,9
prsno							
100 m	M	Šiftar	1.22,4	Pelc	1.23,1		
	Ž	Jakomin	1.32,5	Tominšek	1.32,7		
200 m	M	Pelc	2.58,4	Pelc	2.53,4		
	Ž	Macarol	3.17,8	Tominšek	3.11,4		
hrbtno							
100 m	M	Goršič	1.14,2	Goršič	1.12,6	Belič	1.11,6
	Ž	Bar	1.35,2	Gabrovšek	1.38,8	Tominšek	1.40,3
metuljček							
100 m	M	Turk	1.19,3	Poljanšek	1.20,6	Gašperin	1.21,4
	Ž	Horvat	1.33,2	Horvat	1.30,5	Tominšek	1.30,9
200 m	M	Turk	3.02,3	Poljanšek	2.55,3	Goršič	3.00,4
	Ž					Horvat	3.31,3
400 m	M					Poljanšek	6.20,4
mešano							
200 m	Ž	Horvat	3.24,3				
400 m	M	Volkar	6.37,5			Goršič	6.05,0

				1957	1958	1959
prosto						
100 m	M	Goršič	1.03,9	Goršič	1.03,7	Poljanšek 1.04,2
	Ž	Horvat	1.17,6	Horvat	1.13,4	Horvat 1.13,7
200 m						
100 m	M	Goršič	2.26,3	Goršič	2.26,3	Poljanšek 2.26,7
	Ž					Horvat 2.46,4
400 m						
100 m	M	Goršič	5.08,6	Goršič	5.10,8	Goršič 5.11,6
	Ž	Horvat	6.38,4	Horvat	6.14,0	Horvat 6.09,4
1500 m						
100 m	M	Goršič	21.04,7	Goršič	20.55,3	Marc 22.23,4
prsno						
100 m	M	Pelc	1.19,0	Pelc	1.17,1	Pelc 1.16,1
	Ž	Tominšek	1.30,2	Tominšek	1.30,5	Tominšek 1.30,6
200 m						
100 m	M	Pelc	2.47,2	Pelc	2.49,9	Pelc 2.48,1
hrbtno						
100 m	M	Goršič	1.11,6	Goršič	1.11,5	Goršič 1.10,9
	Ž	Horvat	1.36,1	Hočevar	1.26,2	Hočevar 1.26,8
200 m						
100 m	M			Abram	3.14,5	
metuljček						
100 m	M	Poljanšek	1.14,6	Poljanšek	1.12,8	Pelc 1.12,0
	Ž	Horvat	1.22,4	Horvat	1.24,9	Horvat 1.25,8
200 m						
100 m	M	Poljanšek	2.47,6	Pelc	2.48,6	Poljanšek 2.48,1

		1960		1961		1962	
prosto							
100 m	M	Poljanšek	1.03,7	Pirc	1.02,4	Dermastia	1.00,6
	Ž	Horvat	1.15,6	Trtnik	1.14,2	Trtnaik	1.09,4
200 m	M	Rejc	2.40,0	Dermastia	2.27,5	Zavrnik	2.22,2
	Ž			Souvan	2.45,7	Trtnik	2.47,2
400 m	M	Goršič	5.14,5	Goršič	5.09,3	Breskvar	5.08,4
	Ž	Horvat	6.24,5	Souvan	5.43,6	Souvan	5.46,4
1500 m	M	Goršič	21.19,2	Goršič	20.40,4	Breskvar	0.50,5
prsno							
100 m	M	Pelc	1.18,2	Pelc	1.20,2	Brežnik	1.39,8
	Ž	Tominšek	1.28,6	Peterman	1.29,5	Tominšek	1.26,8
200 m	M	Pelc	2.42,2	Pelc	2.53,7	Pelc	2.54,7
	Ž	Tominšek	3.08,1	Peterman	3.13,4	Tominšek	3.05,4
hrbtno							
100 m	M	Goršič	1.11,2	Goršič	1.10,6	Goršič	1.09,6
	Ž	Hočevar	1.28,4	Souvan	1.24,0	Holec	1.29,3
200 m	M			Goršič	2.34,0	Goršič	2.32,6
	Ž			Souvan	3.03,8		
metuljček							
100 m	M	Poljanšek	1.12,6	Poljanšek	1.10,2	Dermastia	1.06,9
	Ž	Horvat	1.29,2	Peterman	1.32,7	Tominšek	1.31,0
200 m	M	Poljanšek	2.47,0	Poljanšek	2.47,9	Goršič	2.50,0
	Ž			Peterman	3.13,4		
mešano							
200 m	M					Dermastia	2.41,6
	Ž					Souvan	3.10,7
400 m	M					Goršič	5.48,2
	Ž					Souvan	6.43,4

			1963		1964		1965
prosto							
100 m	M	Dermastia	59,2	Dermastia	0.59,5	Dermastia	0.59,1
	Ž	Trtnik	1.05,8	Trtnik	1.05,2	Trtnik	1.05,1
200 m	Ž	Zavrnik	2.19,6	Zavrnik	2.17,3	Orel	2.12,4
	Ž	Souvan	2.40,8			Trtnik	2.26,5
400 m	M	Goršič	4.58,2	Orel	4.50,9	Orel	4.47,4
	Ž	Trtnik	5.38,0	Souvan	5.39,1	Trtnik	5.16,2
1500 m	M	Goršič	20.23,1	Orel	20.12,0	Orel	19.29,8
prsno							
100 m	M	Ogrin	1.20,6	Ogrin	1.20,2	Ogrin	1.19,6
	Ž	Tominšek	1.28,6	Peterman	1.27,4	Bašelj	1.28,1
200 m	M	Ogrin	2.56,7	Ogrin	2.55,6	Ogrin	1.16,6
	Ž	Tominšek	3.02,1	Peterman	3.08,5	Bašelj	3.08,3
hrbtne							
100 m	M	Vrhovšek	1.03,3	Vrhovšek	1.03,0	Vrhovšek	1.02,3
	Ž	Souvan	1.21,5	Souvan	1.18,6	Souvan	1.20,8
200 m	M	Vrhovšek	2.23,5	Vrhovšek	2.20,1	Vrhovšek	2.19,2
	Ž	Souvan	2.51,0				
metuljček							
100 m	M	Dermastia	1.07,3	Dermastia	1.00,2	Dermastia	1.00,2
	Ž	Souvan	1.26,1	Souvan	1.20,2	Souvan	1.19,2
200 m	M	Dermastia	2.29,6	Dermastia	2.22,4	Dermastia	2.20,9
mešano							
200 m	M	Vrhovšek	2.32,8	Vošnjak	2.43,0	Dermastia	2.26,3
	Ž	Souvan	3.08,9	Holec	3.11,9	Souvan	2.59,m4
400 m	M	Dermastia	5.25,8	Dermastia	5.24,8	Dermastia	5.23,8
	Ž	Souvan	6.25,2	Souvan	6.09,3	Souvan	6.14,2

1966 1967 1968

kraví

100 m	M	Vrhovšek	59,1	Vrhovšek	59,6	Vrhovšek	1.00,0
	Ž	Trtnik	1.07,3	Trtnik	1.11,0	Rus	1.14,9
200 m	M	Daneu	2.15,0	Ziherl	2.21,7	Vrhovšek	2.14,4
	Ž			Rus	3.06,0	Rus	2.46,5
400 m	M	Daneu	4.44,5	Vrhovšek	4.51,4	Ziherl	4.53,8
	Ž	Trtnik	5.23,6	Trtnik	5.50,4	Rus	5.57,1
800 m	M			Bukovec	12.35,3	Pavlič	12.27,9
	Ž	Tuppy	13.56,6	Ziherl	13.19,7	Ziherl	13.26,7
1500 m	M	Udovč	19.16,5	Udovč	19.31,2	Ziherl	19.53,0

prsní

100 m	M	Ogrin	1.16,2	Ogrin	1.19,6	Bonetti	1.17,2
	Ž	Bašelj	1.26,3	Linhart	1.39,4	Marolt	1.31,2
200 m	M	Ogrin	2.46,3	Vidmar	2.54,8		
	Ž	Bašelj	3.04,9	Tominšek	3.17,8		

hrbtne

100 m	M	Vrhovšek	1.02,9	Vrhovšek	1.03,0	Vrhovšek	1.02,0
	Ž	Souvan	1.20,6	Souvan	1.23,4	Rus	1.27,5
200 m	M	Vrhovšek	2.18,0	Vrhovšek	2.21,6	Vrhovšek	2.20,4
	Ž	Souvan	2.53,3	Novak	3.45,2	Rus	3.16,1

metuljček

100 m	M	Vošnjak	1.07,6	Prešern	1.14,8	Vošnjak	1.05,2
	Ž	Souvan	1.19,3	Souvan	1.26,4	Marolt	1.40,8
200 m	M	Vošnjak	2.30,4	Vrhovšek	2.38,7	Udovč	2.53,4
	Ž	Bežek	3.38,3				

mešano

200 m	M	Vrhovšek	2.26,1	Vrhovšek	2.26,6	Vrhovšek	2.25,2
	Ž	Souvan	2.58,8	Linhart	3.27,3	Rus	3.13,5
400 m	M	Vrhovšek	5.17,8	Vrhovšek	5.20,9	Vrhovšek	5.19,9
	Ž	Souvan	6.17,5	Tuppy	7.11,0	Tuppy	7.06,7

			1969		1970		1971
kravl							
100 m	M	Linhart	58,7	Linhart	57,5	Linhart	57,4
	Ž	Rus	1.13,9	Rus	1.09,2	Sever	1.10,5
200 m	M	Linhart	2.11,7	Linhart	2.07,6	Linhart	2.05,9
	Ž	Rus	2.47,4	Rus	2.44,7	Sever	2.40,5
400 m	M	Linhart	4.48,1	Linhart	4.39,4	Linhart	4.34,6
	Ž	Tupy	5.53,6	Rus	5.26,5	Korsika J.	5.42,0
800 m	M	Kit	12.14,3	Kit	11.23,9	Bednarik	11.04,2
	Ž	Rus	12.22,9	Rus	11.28,8	Sever	11.47,9
1500 m	M	Udovč	20.25,0	Korsika B.	20.37,1	Korsika B.	19.44,6
prsno							
100 m	M	Ogrin	1.17,6	Vidmar	1.20,2	Dereani	1.16,8
	Ž	Vovko	1.25,9	Vovko	1.23,0	Vovko	1.20,0
200 m	M	Ogrin	2.51,4	Dereani	2.53,0	Dereani	2.46,2
	Ž	Vovko	3.05,4	Vovko	3.03,8	Vovko	3.07,1
hrbtno							
100 m	M	Vrhovšek	1.02,0	Možina	1.11,5	Daneu	1.08,7
	Ž	Sever	1.26,8	Sever	1.21,8	Sever	1.20,4
200 m	M	Vrhovšek	2.20,2	Možina	2.39,7	Daneu	2.30,9
	Ž	Sever	3.06,3	Sever	2.57,0	Vovko	2.54,6
delfin							
100 m	M	Vošnjak	1.04,8	Čermak	1.07,8	Kostanjšek	1.04,3
	Ž	Marolt	1.32,0	Marolt	1.24,5	Marolt	1.25,0
200 m	M	Vrhovšek	2.52,9	Čermak	2.41,6	Kostanjšek	2.35,3
	Ž	Cepuder	3.51,8			Drobnič	3.29,8
mešano							
200 m	M	Vrhovšek	2.20,2	Vrhovšek	2.41,4	Kostanjšek	2.24,9
	Ž	Rus	3.05,5	Rus	2.50,3	Vovko	2.55,1
400 m	M	Vrhovšek	5.21,1	Dereani	5.50,3	Kostanjšek	5.21,0
	Ž	Vovko	6.48,9	Vovko	6.20,8	Vovko	6.22,6

1972**1973****1974**

kravl

100 m	M	Kostanjšek	57,7	Kostanjšek	58,2	Čargo	1.00,1
	Ž	Oman	1.10,7	Korsika J.	1.07,5	Markovič	1.05,1
200 m	M	Kostanjšek	2.06,6	Bednarik	2.18,1	Čargo	2.11,4
	Ž	Markovič	2.29,9	Korsika J.	2.23,9	Oman	2.23,4
400 m	M	Čargo	4.43,6	Korsika B.	4.39,6		
	Ž	Markovič	5.15,8	Korsika J.	5.13,2	Oman	4.56,3
800 m	Ž	Markovič	10.56,5	Korsika J.	10.31,9	Markovič	10.14,6
1500 m	M	Čargo	18.48,0	Čargo	18.39,9	Korsika B.	18.22,3

prsono

100 m	M	Dereani	1.19,5	Dereani	1.20,1	Pezdir	1.19,9
	Ž	Vovko	1.23,4	Vovko	1.22,8	Markovič	1.22,8
200 m	M	Dereani	2.53,1	Dereani	2.54,2	Pezdir	2.54,8
	Ž	Vovko	3.03,9	Markovič	2.59,1	Markovič	2.59,8

hrbtno

100 m	M	Daneu	1.09,2	Kostanjšek	1.10,7	Vrhovšek	1.02,0
	Ž	Vovko	1.19,4	Vovko	1.16,9	Borec	1.14,4
200 m	M	Daneu	2.35,0	Bednarik	2.34,3	Bednarik	2.33,1
	Ž	Vovko	2.48,2	Vovko	2.44,3	Borec	2.38,2

mešano

200 m	M	Kostanjšek	2.27,0	Simoneti	2.38,6	Čargo	2.38,9
	Ž	Korsika J.	2.50,0	Vovko	2.48,6	Markovič	2.38,3
400 m	M	Kostanjšek	5.27,7	Simoneti	5.39,7	Lauš	5.49,0
	Ž	Korsika J.	6.00,5	Korsika J.	5.53,1	Markovič	5.48,8

			1975		1976		1977
kravl							
100 m	M	Korsika	1.01,4	Pogačnik	1.00,53	Pogačnik	59,20
	Ž	Markovič	1.04,1	Markovič	1.04,0	Vehovec	1.04,7
200 m	M	Pogačnik	2.15,4	Pogačnik	2.12,4	Markočič	2.10,54
	Ž	Markovič	2.17,1	Markovič	2.19,4	Markovič	2.22,53
400 m	M	Pogačnik	4.47,4	Pogačnik	4.32,80	Pogačnik	4.29,15
	Ž	Markovič	4.49,7	Markovič	4.54,6	Vehovec	5.03,37
800 m	M	Drnač	12.51,5	Pogačnik	9.45,0	Bučar J.	10.31,9
	Ž	Markovič	10.0,6	Oman	10.43,2	Bučar T.	10.26,99
1500 m	M	Pogačnik	18.58,6	Pogačnik	18.08,2	Vilar	18.05,69
prsono							
100 m	M	Pezdir	1.18,0	Simoneti	1.18,46	Lauš	1.20,44
	Ž	Vovko	1.21,8	Markovič	1.27,1	Markovič	1.27,2
200 m	M	Pezdir	2.51,4	Novak	2.57,13	Kokol	2.56,53
	Ž	Vovko	2.55,2	Vovko	2.54,2	Vrbinc	3.09,93
hrbtno							
100 m	M	Lauš	1.11,1	Lauš	1.07,21	Lauš	1.10,66
	Ž	Borec	1.12,8	Borec	1.13,7	Sojer	1.22,44
200 m	M	Mumalo	2.47,6	Lauš	2.28,7	Lauš	2.35,1
	Ž	Borec	2.34,8	Borec	2.36,4	Vehovec	2.52,43
delfin							
100 m	M	Simonet	1.05,6	Simoneti	1.05,53	Lauš	1.06,22
	Ž	Markovič	1.13,7	Markovič	1.16,27	Močnik	1.13,39
200 m	M	Simonet	2.29,0	Simoneti	2.28,96	Terčelj	2.36,41
	Ž	Korsika J.	2.50,5	Korsika J.	2.53,6	Močnik	2.48,47
mešano							
200 m	M	Pezdir	2.33,5	Lauš	2.33,93	Lauš	2.32,29
	Ž	Markovič	2.41,4	Markovič	2.40,75	Markovič	2.46,47
40 m	M	Pezdir	5.39,7	Lauš	5.34,3	Vilar	5.30,04
	Ž	Markovič	5.52,5	Markovič	5.40,0	Močnik	5.52,01

1978 1979 1980

kravl

100 m	M	Vilar	59,6	Violar	58,6	Kokol	59,16
	Ž	Vehovec	1.04,57	Močnik	1.05,70	Avbelj O.	1.02,71
200 m	M	Vilar	2,09,02	Vilar	2,10,37	Bučar J.	2,08,49
	Ž	Vehovec	2.21,02	Avbelj O.	2.20,29	Avbelj O.	2.14,84
400 m	M	Vilar	4,29,22	Vilar	4,27,93	Bučar J.	4,26,12
	Ž	Močnik	4,56,8	Močnik	4,42,56	Avbelj O.	4,42,43
800 m	M	Bučar J.	10,05,8				
	Ž	Bučar T.	10,21,0	Močnik	9,51,91	Močnik	9,49,43
1500 m	M	Vilar	17,24,96	Vilar	17,24,87	Bučar J.	17,22,10

prsono

100 m	M	Mejač	1.17,6	Mejač	1.13,39	Mejač	1.11,88
	Ž	Vrbinc	1.25,8	Avbelj I.	1.23,10	Avbelj I.	1.21,16
200 m	M	Mihelič	2.48,2	Mejač	2.39,37	Mejač	2.36,99
	Ž	Vrbinc	3.04,8	Avbelj I.	3.02,40	Avbelj	3.00,10

hrbtno

100 m	M	Šrot	1.08,91	Drnač	1.07,87	Drnač	1.06,56
	Ž	Avbelj O.	1.23,55	Avbelj O.	1.17,65	Avbelj O.	1.19,08
200 m	M	Šrot	2.28,38	Drnač	2.24,34	Drnač	2.21,88
	Ž	Avbelj O.	2.52,6	Avbelj O.	2.46,10	Avbelj I.	2.56,5

delfin

100 m	M	Lauš	1.04,20	Botteri	1.04,80	Botteri	1.05,22
	Ž	Močnik	1.10,7	Močnik	1.11,28	Močnik	1.12,17
200 m	M	Botteri	2.29,09	Drnač	2.24,55	Drnač	2.21,16
	Ž	Močnik	2.33,8	Močnik	2.32,41	Močnik	2.33,78

mešano

200 m	M	Vilar	2.30,4	Drnač	2.25,77	Drnač	2.22,87
	Ž	Močnik	2.45,8	Močnik	2.43,80	Avbelj O.	2.40,07
400 m	M	Drnač	5.25,6	Drnač	5.02,84	Drnač	4.58,90
	Ž	Močnik	5.45,21	Močnik	5.38,83	Močnik	5.42,69

			1981		1982		1983
kravlj							
50 m	M						Hanžekovič 25,40
	Ž						Avbelj O. 27,92
100 m	M	Bučar J.	58,05	Bučar J.	56,42	Bučar J.	55,60
	Ž	Avbelj O.	1.01,60	Avbelj O.	1.01,75	Avbelj O.	1.01,24
200 m	M	Bučar J.	2.03,29	Bučar J.	1.59,40	Bučar J.	1.56,68
	Ž	Avbelj O.	2.13,4	Avbelj O.	2.13,58	Avbelj O.	2.12,74
400 m	M	Bučar J.	4.15,90	Bučar J.	4.08,83	Bučar J.	4.03,81
	Ž	Avbelj O.	4.42,05	Avbelj O.	4.42,94	Avbelj O.	4.44,96
800 m	M	Ž Avbelj O.	9.40,85	Avbelj O.	9.49,91	Avbelj O.	9.49,38
1500 m	M	Bučar J.	6.53,65	Bučar J.	16.38,17	Bučar J.	16.29,54
prsno							
100 m	M	Mejač	1.13,26	Mejač	1.11,42	Mejač	1.12,43
	Ž	Avbelj I.	1.23,16	Kavčič V.	1.25,52	Vrhovšek	1.25,1
200 m	M	Mejač	2.36,50	Mejač	2.35,75	Mejač	2.34,53
	Ž	Opara	2.59,52	Kavčič	3.02,55	Vrhovšek	2.03,60
hrbtno							
100 m	M	Drnač	1.05,59	Drnač	1.05,72	Drnač	1.03,58
	Ž	Avbelj O.	1.16,7	Avbelj O.	1.17,4	Vrhovšek	1.15,45
200 m	M	Drnač	2.21,61	Drnač	2.23,22	Drnač	2.17,28
	Ž	Avbelj O.	2.42,58	Avbelj O.	2.43,62	Vrhovčeva	2.41,37
delfin							
100 m	M	Drnač	1.03,9	Drnač	1.01,64	Hanžekovič	58,57
	Ž	Lenarčič	1.08,69	Kavčič V.	1.09,28	Kavčič V.	1.05,57
200 m	M	Drnač	2.15,37	Drnač	2.13,17	Drnač	2.12,92
	Ž	Lenarčič	2.30,24	Kavčič V.	2.32,55	Kavčič V.	2.30,67
mešano							
200 m	M	Drnač	2.20,79	Drnač	2.17,57	Drnač	2.17,51
	Ž	Avbelj O.	2.38,13	Avbelj O.	2.39,4	Kavčič V.	2.36,39
400 m	M	Drnač	4.53,32	Drnač	4.49,30	Drnač	4.53,14
	Ž	Avbelj O.	5.39,39	Vrhovšek	6.01,93	Kavčič V.	5.36,00

1984 1985 1986

kravl

50 m	M	Hanžekovič	25,73	Novak B.	25,88
	Ž	Kavčič V.	29,54	Hinič	30,2
100 m	M	Novak B.	54,93	Novak B.	54,65
	Ž	Kavčič	1.04,65	Hinič	1.03,83
200 m	M	Bučar J.	1.56,18	Bučar J.	1.56,54
	Ž	Papež	2.20,57	Hinič	2.17,00
400 m	M	Bučar J.	4.02,80	Bučar J.	4.04,99
	Ž	Peljhan	4.47,00	Hinič	4.44,45
800 m	Ž	Kuret	10.15,05	Hinič	9.45,11
1500 m	M	Majcen N.	16.77,77	Bučar J.	16.33,68

prsnos

100 m	M	Kostelec	1.12,21	Mejač	1.11,82
	Ž	Vrhovšek K.	1.27,99	Turk	1.26,25
200 m	M	Kostelec	2.37,41	Mejač	2.38,76
	Ž	Kuzman	3.09,16	Turk	3.06,92

hrbtno

100 m	M	Novak B.	1.01,46	Novak B.	1.01,75
	Ž	Silvester	1.17,34	Kavčič V.	1.16,14
200 m	M	Novak B.	2.16,00	Novak B.	2.13,84
	Ž	Kavčič V.	2.43,16	Kotar	2.49,05

delfin

100 m	M	Hanžekovič	59,27	Hanžekovič	1.00,49
	Ž	Kavčič V.	1.06,60	Kuret	1.09,98
200 m	M	Majcen N.	2.12,30	Majcen N.	2.14,00
	Ž	Stegnar	2.41,58	Kavčič V.	2.28,86

mešano

200 m	M	Novak B.	2.13,97	Novak B.	2.14,52
	Ž	Kavčič V.	2.38,48	Kavčič V.	2.36,60
400 m	M	Novak B.	4.51,05	Novak B.	4.41,55
	Ž	Kavčič V.	5.37,63	Kuret	5.39,91

1987 1988

		kravl			
50 m	M	Martinčič	25,61	Majcen N.	0.25,67
	Ž	Hinič	29,47	Prebil	0.29,48
100 m	M	Novak B.	54,58	Bučar J.	0.53,87
	Ž	Hinič	1.02,42	Hinič	1.03,09
200 m	M	Majcen N.	1.54,56	Majcen N.	1.54,48
	Ž	Hinič	2.13,98	Hinič	2.17,85
400 m	M	Majcen N.	3.59,86	Majcen I.	3.58,90
	Ž	Hinič	4.40,39	Hinič	4.43,00
800 m	Ž	Hinič	9.47,25	Hinič	9.48,50
1500 m	M	Majcen I.	16.17,06	Majcen I.	15.29,16
		prsno			
100 m	M	Mejač	1.10,69	Maher	1.11,23
	Ž	Stegnar	1.23,79	Stegnar	1.22,40
200 m	M	Mejač	2.36,42	Maher	2.40,97
	Ž	Stegnar	2.57,60	Stegnar	2.57,34
		hrbtno			
100 m	M	Novak B.	59,53	Novak B.	1.01,06
	Ž	Hinič	1.19,24	Hinič	1.18,07
200 m	M	Novak B.	2.11,99	Novak B.	2.08,59
	Ž	Prebil	2.58,93	Hinič	2.51,60
		delfin			
100 m	M	Bučar J.	1.02,23	Majcen N.	1.00,51
	Ž	Kuret	1.08,00	Kuret	1.07,94
200 m	M	Majcen N.	2.08,34	Majcen N.	2.10,99
	Ž	Kuret	2.26,28	Kuret	2.25,99
		mešano			
200 m	M	Novak B.	2.11,99	Novak B.	2.09,84
	Ž	Kuret	2.41,12	Kuret	2.40,25
400 m	M	Novak B.	4.39,07	Novak B.	4.37,78
	Ž	Stegnar	5.45,48	Stegnar	5.42,47

**DESETERICE NAJBOLJŠIH PLAVALCEV OD USTANOVITVE
KLUBA (LETO 1988)**

MOŠKI

100 m kravlj

0,53,87	Bučar Jure	1988	1.54,48	Majcen Nace	1988
0,53,94	Majcen Nace	1988	1.54,70	Bučar Jure	1988
0,54,65	Novak Boris	1985	1.55,73	Majcen Igor	1988
0,55,32	Martinčič Žiga	1986	1.57,91	Novak Boris	1985
0,56,05	Majcen Igor	1987	1.59,29	Artič Jani	1984
0,56,4	Novak Zoran	1984	2.00,69	Novak Zoran	1984
0,56,43	Artič Jani	1983	2.02,92	Jemec Jernej	1988
0,56,6	Maher Tomaž	1986	2.03,89	Ačkun Damjan	1988
0,57,04	Hanžekovič Vlado	1983	2.04,08	Martinčič Žiga	1986
0,57,20	Nanut Matjaž	1985	2.04,52	Predalič Primož	1984

400 m kravlj

3,58,90	Majcen Igor	1988	15.29,16	Majcen Igor	1988
3,59,60	Majcen Nace	1988	16.15,79	Majcen Nace	1986
4,00,97	Bučar Jure	1988	16.17,93	Bučar Jure	1984
4,11,64	Artič Jani	1984	17.04,33	Majhen Domen	1988
4,13,41	Novak Zoran	1984	17.05,42	Grabljevec Klemen	1988
4,13,79	Novak Boris	1985	17.11,75	Novak Zoran	1985
4,20,11	Grabljevec Klemen	1988	17.16,64	Artič Jani	1984
4,20,54	Jemec Jernej	1988	17.24,87	Vilar Andrej	1979
4,21,39	Ramovš Matjaž	1984	17.26,76	Jemec Jernej	1988
4,23,73	Ačkun Damjan	1988	17.33,86	Ačkun Damjan	1987

1500 m kravlj

15.29,16	Majcen Igor	1988
16.15,79	Majcen Nace	1986
16.17,93	Bučar Jure	1984
17.04,33	Majhen Domen	1988
17.05,42	Grabljevec Klemen	1988
17.11,75	Novak Zoran	1985
17.16,64	Artič Jani	1984
17.24,87	Vilar Andrej	1979
17.26,76	Jemec Jernej	1988
17.33,86	Ačkun Damjan	1987

100 m prsno

1.10,69	Mejač Žiga	1987	2.34,53	Mejač Žiga	1983
1.11,23	Maher Tomaž	1988	2.37,41	Kostelec Marko	1984
1.11,64	Kostelec Marko	1985	2.38,12	Maher Tomaž	1984
1.14,93	Mihelič Rok	1980	2.40,33	Mihelič Rok	1980
1.16,2	Ogrin Tomo	1971	2.41,92	Novak Boris	1986
1.16,8	Dereani Tomaž	1971	2.45,43	Kokol Primož	1980
1.16,90	Pelc Janez	1957	2.46,2	Dereani Tomaž	1971
1.16,92	Drnač Andrej	1983	2.46,3	Ogrin Tomaž	1966
1.17,2	Bonetti Slavko	1968	2.47,2	Pelc Janez	1957
1.17,34	Majcen Nace	1984	2.48,09	Pavlha Simon	1984

100 m hrbtno

0.59,53	Novak Boris	1987	2.08,59	Novak Boris	1988
1.02,0	Vrhovšek Daniel	1986	2.16,09	Predalič Primož	1984
1.03,31	Predalič Primož	1984	2.17,27	Drnač Andrej	1983
1.03,58	Dnač Andrej	1983	2.18,0	Vrhovšek Daniel	1966
1.03,86	Martinčič Žiga	1986	2.18,91	Artič Jani	1985
1.05,4	Daneu Bojan	1966	2.19,90	Martinčič Žiga	1986
1.05,76	Artič Jani	1985	2.2,80	Daneu Bojan	1966
1.06,23	Torkar Tomaž	1988	2.23,0	Torkar Tomaž	1988
1.07,21	Lauš Gregor	1976	2.25,60	Simonič Boris	1987
1.08,50	Hren Kristjan	1988	2.29,03	Sluga Boštjan	1985

100 m delfin

0.58,37	Hanžekovič Vlado	1983	2.08,34	Majcen Nace	1987
1.00,2	Dermastia Urban	1964	2.11,22	Majcen Igor	1987
1.00,51	Majcen Nace	1988	2.12,92	Drnač Andrej	1983
1.01,27	Artič Jani	1985	2.14,5	Hanžekovič Vlado	1984
1.01,64	Drnač Andrej	1984	2.16,98	Artič Jani	1984
1.02,17	Bučar Jure	1985	2.20,88	Bučar Jure	1984
1.02,24	Novak Boris	1987	2.20,9	Dermastia Urban	1965
1.02,28	Majcen Igor	1987	2.21,51	Nanut Matjaž	1984
1.03,6	Vošnjak Boris	1965	2.22,11	Videnič Primož	1984
1.03,8	Kostanjšek A.	1973	2.23,7	Vošnjak Boris	1965

100 m prsno

1.10,69	Mejač Žiga	1987	2.34,53	Mejač Žiga	1983
1.11,23	Maher Tomaž	1988	2.37,41	Kostelec Marko	1984
1.11,64	Kostelec Marko	1985	2.38,12	Maher Tomaž	1984
1.14,93	Mihelič Rok	1980	2.40,33	Mihelič Rok	1980
1.16,2	Ogrin Tomo	1971	2.41,92	Novak Boris	1986
1.16,8	Dereani Tomaž	1971	2.45,43	Kokol Primož	1980
1.16,90	Pelc Janez	1957	2.46,2	Dereani Tomaž	1971
1.16,92	Drnač Andrej	1983	2.46,3	Ogrin Tomaž	1966
1.17,2	Bonetti Slavko	1968	2.47,2	Pelc Janez	1957
1.17,34	Majcen Nace	1984	2.48,09	Pavliha Simon	1984

100 m hrbtno

0.59,53	Novak Boris	1987	2.08,59	Novak Boris	1988
1.02,0	Vrhovšek Daniel	1986	2.16,09	Predalič Primož	1984
1.03,31	Predalič Primož	1984	2.17,27	Drnač Andrej	1983
1.03,58	Drnač Andrej	1983	2.18,0	Vrhovšek Daniel	1966
1.03,86	Martinčič Žiga	1986	2.18,91	Artič Jani	1985
1.05,4	Daneu Bojan	1966	2.19,90	Martinčič Žiga	1986
1.05,76	Artič Jani	1985	2.2,80	Daneu Bojan	1966
1.06,23	Torkar Tomaž	1988	2.23,0	Torkar Tomaž	1988
1.07,21	Lauš Gregor	1976	2.25,60	Simonič Boris	1987
1.08,50	Hren Kristjan	1988	2.29,03	Sluga Boštjan	1985

100 m delfin

0.58,37	Nahžekovič Vlado	1983	2.08,34	Majcen Nace	1987
1.00,2	Dermastia Urban	1964	2.11,22	Majcen Igor	1987
1.00,51	Majcen Nace	1988	2.12,92	Drnač Andrej	1983
1.01,27	Artič Jani	1985	2.14,5	Hanžekovič Vlado	1984
1.01,64	Drnač Andrej	1984	2.16,98	Artič Jani	1984
1.02,17	Bučar Jure	1985	2.20,88	Bučar Jure	1984
1.02,24	Novak Boris	1987	2.20,9	Dermastia Urban	1965
1.02,28	Majcen Igor	1987	2.21,51	Nanut Matjaž	1984
1.03,6	Vošnjak Boris	1965	2.22,11	Videnič Primož	1984
1.03,8	Kostanjšek A.	1973	2.23,7	Vošnjak Boris	1965

100 m mešano

2.09,29	Novak Boris	1987
2.17,51	Drnač ANDrej	1983
2.20,15	Majcen Nace	1983
2.20,75	Majcen Igor	1988
2.23,03	Nanut Matjaž	1985
2.23,27	Mejač Žiga	1981
2.24,13	Novak Zoran	1985
2.24,20	Bučar Jure	1985
2.24,4	Vrhovšek Danijel	1968
2.24,9	Kostanjšek A.	1971

200 m mešano

4.37,78	Novak Boris	1988
4.94,14	Drnač Andrej	1982
4.56,40	Majcen Nace	1984
4.56,81	Majcen Igor	1987
5.03,55	Nanut Matjaž	1984
5.10,19	Maher Tomaž	1986
5.13,45	Grabljevec K.	1988
5.14,63	Hren Kristijan	1987
5.17,80	Vrhovšek Danijel	1966
5.17,97	Čargo Franc	1983

ŽENSKE

100 m kravlj

1.01,24	Avbelj Olga	1983
1.02,42	Hinič Ksenija	1987
1.03,93	Kavčič Vida	1983
1.04,0	Markovič Jana	1976
1.04,57	Vehovec Nika	1987
1.04,87	Prebil Jana	1988
1.05,1	Kotar Nataša	1985
1.05,1	Trtnik Zlata	1965
1.05,84	Kuret Barbara	1988

200 m kravlj

2.12,74	Avbelj Olga	1983
2.13,98	Hinič Ksenija	1987
2.17,1	Markovič Jana	1975
2.18,69	Kotar Nataša	1985
2.18,89	Stegnar Nana	1983
2.19,00	Peljhan Petra	1984
2.20,01	Silvester Barbara	1985
2.20,04	Močnik Barbara	1980
2.20,98	Prebil Jana	1988

100 m kravlj

4.40,39	Hinič Ksenija	1987
4.42,05	Avbelj Olga	1981
4.42,56	Močnik Barbara	1979
4.44,10	Kotar Nataša	1986
4.45,27	Stegnar Nana	1983
4.47,00	Peljhan Petra	1984
4.47,06	Kavčič Simona	1982
4.47,37	Kavčič Vida	1984
4.49,70	Markovič Jana	1975
4.50,07	Kuret Barbara	1986

800 m kravlj

9.40,85	Avbelj Olga	1981
9.45,11	Hinič Ksenija	1985
9.46,20	Kotar Nataša	1986
9.49,43	Močnik Barbara	1980
9.50,13	Stegnar Nana	1983
9.50,81	Kuret Barbara	1986
9.52,74	Kavčič Simona	1982
9.57,58	Peljhan Petra	1983
10.03,24	Grašek Mateja	1980
10.05,03	Stegnar Laura	1988

100 m prsno

1.21,16	Avbelj Irena	1980
1.21,80	Vovko Nevenka	1975
1.22,40	Stegnar Laura	1988
1.22,80	Markovič Jana	1974
1.23,13	Bijelič Natalija	1980
1.23,58	Opara Urša	1981
1.25,1	Vrhovšek Katja	1983
1.25,52	Kavčič Simona	1982
1.25,80	Vrbinc Andreja	1978
1.26,80	Vrhovšek Urša	1983

800 m prsno

2.55,20	Vovko Nevenka	1975
2.57,34	Stegnar Laura	1988
2.59,10	Markovič Jana	1973
2.59,52	Opara Urša	1981
3.00,10	Avbelj Irena	1980
3.02,1	Tominšek Sonja	1965
3.02,4	Trtnik Breda	1973
3.02,55	Kavčič Simona	1982
3.02,76	Bijelič Natalija	1980
3.03,15	Grašek Mateja	1980

100 m hrbtno

1.12,80	Borec Janja	1975
1.15,19	Kavčič Vida	1986
1.15,45	Vrhovšek Urša	1983
1.16,7	Avbelj Olga	1981
1.16,19	Vovko Nevenka	1973
1.17,0	Trtnik Breda	1974
1.17,34	Silvester Barbara	1984
1.17,5	Kocmut Nataša	1984
1.18,07	Hinič Ksenja	1988
1.18,06	Souvan Miša	1964

800 m hrbtno

2.34,80	Borec Janja	1975
2.41,37	Vrhovšek Urša	1983
2.42,10	Kocmut Nataša	1983
2.42,89	Avbelj Olga	1983
2.43,16	Kavčič Vida	1984
2.45,13	Kotar Nataša	1986
2.45,83	Silvester Barbara	1984
2.46,1	Trtnik Breda	1974
2.50,50	Peljhan Petra	1983
2.50,60	Hinič Ksenja	1985

100 m delfin

1.05,57	Kavčič Vida	1983
1.07,94	Kuret Barbara	1988
1.08,69	Lenarčič Helena	1981
1.10,70	Močnik Barbara	1978
1.11,23	Avbelj Olga	1983
1.12,73	Stegnar Nana	1982
1.12,99	Prebil Jana	1988
1.13,10	Korsika Jadranka	1974
1.13,49	Markovič Jana	1977
1.13,50	Hinič Ksenija	1987

200 m delfin

2.25,99	Kuret Barbara	1988
2.28,16	Kavčič Vida	1986
2.30,24	Lenarčič Helena	1981
2.33,41	Močnik Barbara	1979
2.38,00	Stegnar Nana	1983
2.41,19	Grašek Mateja	1980
2.42,38	Silvester Barbara	1984
2.45,40	Korsika Jadranka	1974
2.48,53	Kavčič Simona	1982
2.49,73	Bučar Taja	1979

200 m mešano

2.36,39	Kavčič Simona	1983
2.38,13	Avbelj Olga	1982
2.38,3	Markovič Jana	1974
2.39,81	Kuret Barbara	1984
2.40,54	Kavčič Simona	1982
2.41,30	Hinič Ksenija	1986
2.41,5	Vovko Nevenka	1975
2.41,5	Silvester Barbara	1984
2.41,70	Stegnar Nana	1981
2.41,85	Močnik Barbara	1981

400 m mešano

5.36,39	Kavčič Vida	1983
5.37,15	Kuret Barbara	1986
5.38,83	Močnik Barbara	1979
5.39,39	Avbelj Olga	1981
5.40,0	Markovič Jana	1976
5.41,92	Hinič Ksenija	1985
5.42,47	Stegnar Laura	1988
5.45,79	Kotar Nataša	1986
5.46,55	Silvester Barbara	1985
5.49,46	Grašek Mateja	1980

SKOKI

LETO 1948

Skoki kot skakalna sekcija pri tedanjem Železničarju je bila ustanovljena leta 1948. Mariborčana dr. Stojan Gala in Srečko Škofic sta bila začetnika ali bolje pobudnika skakalne sekcije v kateri so poleg njiju v začetku skakali še Vlado in Albina Žorž, Bogo Škrimpa in Jože Resman. Delovanje skakalne sekcije, ki je v teh začetkih štela dobrih 35 članov, je bilo težavno. Skakalci niso imeli svojega bazena, gostovali so na kopališču Ilirije, kjer je matično že delovala predvojno znana in povojno, velika Ilirija. Vztrajnost in želja po napredku, boljših rezultatih je mlade tekmovalce popeljala do prvih rezultatov.

LETO 1949

Leto načrtov. Starejši skakalci so se odločili organizirati in ustanoviti prvo skakalno šolo v Jugoslaviji. Želeli so pomladiti ekipo in vzgojiti novi rod mladih skakalcev, ki naj bi se uspešno kosal z mnogo močnejšo in uspešnejšo Ilirijo. Trenirali so celo leto, pozimi v telovadnici na prašni ponjavi, ki jo je skonstruiral skakalec šole dr. Stojan Gala.

LETO 1950

Leto prvih vidnejših uspehov. Skakalca Vrtačnik (Cerarjev tekmevski gimnastički) in Kovačičeva sta v Zrenjaninu na državnem pionirskem prvenstvu osvojila naslova državnih prvakov. Treningi so se še vedno odvijali na kopališču Ilirije, kajti razmere (brez skakalnice in nizka voda) na Koleziji, skakalcem niso omogočali normalnih in kvalitetnih treningov.

Mladinska ekipa ŽPK Ljubljana

Skakalna šola je vstopila v peto leto. Leto 1954 bi lahko preimenovali v leto prihodnosti. Janez Obštetar, Lučka Čufar in Marjana Peršin so imena sijajnih skakalcev, ki so ob vstopu in vztrajnih treningih postali nepremagljivi. Osvojili so skoraj vse, kar je bilo moč doseči v mladinski konkurenči. Starost teh izvrstnih in obetajočih skakalcev je bila povprečno 16 let, kar je zagotavljalo klubu ob njihovem strokovnem in kvalitetnem delu, še veliko let uspešnih rezultatov. Gotovo je za takšen razplet v letu 54, bil zaslužen ustanovitelj in trener skakalne šole dr. Stojan Gale. Žal pa smo v tem letu ob poročilu referenta za skoke Srečka Škofica prebrali, da je osrednji objekt, ki sta ga uporabljala oba kluba »Ilirija« potrebna temeljitega popravila (25 let) in da je drugi plavalni objekt »Kolezija« ki žal zaradi nerazumevanja določenih odgo-

LETO 1954

LET 1955

73 • 40 LET PK LJUBLJANA

Lučka Čufar in Marjana Peršin (1959)

vornih ljubi neprimerna za treniranje, saj kljub sijajnim rezultatom ni dovolj volje in sredstev, da bi si v matičnem bazenu postavili svojo skakalnico.

V skakalni sekciji je sodelovalo skupno 23 skakalcev in skakalk ter štirje funkcionarji. Delo ekipe, v kateri so 4 člani in članice, 8 mladincov in mladink ter 11 pionirjev in pionirk je potekalo po že doslej uveljavljenih načelih kontinuirane vzgoje mladih skakalcev v lastni klubski skakalni šoli. Prav takšno delo pa bi bilo lahko vzor tudi ostalima panoga v klubu, preko njih pa tudi drugim plavalnim kolektivom.

Prvi del zimske sezone so trenirali v telovadnici na Levstikovem trgu 3

do 4× tedensko po 2 uri. Uporabljali so splošno in specialno gimnastiko ter trening na prožni ponjavi. Z otvoritvijo zimskega bazena v mesecu februarju pa je bila omogočena kombinirana vadba. Kontinuirana vadba skozi vso sezono se je pokazala kot prednost, že na prvem tekmovanju sredi meseca aprila, ob Dnevu železničarjev. V sredini junija so skakalci odšli na desetdnevno taborjenje gojencev v Novo Gorico. Ekipa izredno mladega starostnega sestava je delovala zrelo, saj je ob odsotnosti vodje šole taborjenje potekalo popolnoma v redu in strokovno – tehnično na višini. V svojih vrstah so imeli tudi izkušenega demonstratorja, avstrijskega skakalca Petra Huberja. Konec julija je skakalce obiskala najboljša evropska skakalka s stolpa, nemka Lila Schlossnagel, ki se je odzvala povabilu kluba in kljub neugodnemu vremenu opravila koristen trening z mladimi skakalci.

Ponovno moramo izreči pohvalo za uspešno in prizadumno delo trenerju dr. Stojanu Gali in njegovim pomočnikom Jožetu Dolničarju in bratom Borisu in Andreju Lasiču, ki je bilo povsem amatersko. V bodoče se lahko nadejajo pomoci dveh članov, ki sta uspešno opravila instruktorski izpit, sodniški izpit pa so opravili trije člani.

Še vedno so predstavljale velik problem šibke materialne osnove (telovadnice, zimske skakalne naprave, zimski bazeni, letne skakalne naprave). Poleg tega so bile v letnem času na voljo stare in obrabljene skakalne naprave na CLK, ki so tudi bile močno preobremenjene ob sočasnih souporabi dveh ljubljanskih klubov. Prav zaradi tega so predlagali, da bi takoj zgradili metrsko desko na Koleziji, kasneje pa še posebni skakalni bazen s pripadajočimi napravami. Žal je ta predlog naletel na gluha ušesa.

Kljub težavam so skakalci zopet osvojili državno mladinsko prvenstvo.

Leto trdega dela skozi celo sezono bi lahko napisali za to leto. Aktivno, delo v telovadnici (4 dni v tednu), kjer je 30 skakalcev vneto treniralo na prožni ponjavi elemente skokov. Jasno, da ob takšnem delu rezultati

LET 1956

niso izostali. Dr. Stojan Gala, Andrej Lasič, ki je vodil taborenje v Novi Gorici in Jože Dolničar, so vodili skakalno šolo, so bili najzaslužnejši za uspešno sezono. Rezultati ob koncu sezone so bili odlični. Osvojili so več posameznih in skupnih naslovov na mnogih tekmovanjih.

LET 1957

Za skakalce je bila tudi ta sezona uspešna. Da so si lahko zagotovili materialne pogoje za zimsko delo, so skakalni voditelji ustanovili pod okriljem Plavalne zveze Slovenije »Šolo za skoke v vodo«, ki je v zimskem času z uspehom združevala 30 otrok obeh ljubljanskih klubov. Tako ko se je odprlo letno kopališče, so bili tam prvi obiskovalci. Ker pa v začetku julija na Iliriji ni bilo desk, so se skakalci podali na 10 dnevni trening v Radovljico, ki ga je organizirala Plavalna zveza Slovenije in so se ga z voditelji udeležili skoraj vsi tekmovalci.

Tudi to leto so osvojili mladinski prvenstvi Slovenije in Jugoslavije in posamezni tekmovalci vrsto prvih mest. Marjan Brezvar je osvojil naslov pionirskega prvaka Slovenije, »Iliriji« so odvzeli naslov slovenskega prvaka v skokih v vodo. Pred njimi je ostalo le še eno in to najtežje tekmovanje v tem letu, Prvenstvo FLRJ v skokih v Zadru, 6. in 7. septembra. Tudi tu so prepričljivo zmagali in osvojili ekipno državno prvenstvo. Vsi ti rezultati so bili dokaz, kaj zmore mlada ekipa z načrtnim delom.

Skakalci pa so gostovali tudi v tujini. Tako sta Peter in Rudi Košorok v januarju odpotovala na trening v Stuttgart na povabilo nemškega zveznega trenerja Jaisera.

Na troboju ZR Nemčija–Avstrija–Jugoslavija v Bablingenu so nastopili Rudi Košorok, Lado Vrtačnik, Branka Rubinič in Lučka Čufar. Kljub tretjemu mestu v skupnem plasmaju pa so pokazali solidno znanje glede na to, da so za seboj imeli komaj 14 dni treninga.

V začetku avgusta, takoj po mladinskem državnem prvenstvu v Radovljici so v Bad Kissingen odpotovali Rudi Košorok, Lado Vrtačnik in Andrej Lasič na 10 dnevni mednarodni trening. Kljub temu, da je bil

trening izjemno naporen, tudi zaradi pogojev (zrak 13 stopinj, voda 16° C), pa so se naši naučili največ, saj so bili edini, ki še niso premogli zimskih bazenov.

Po državnem prvenstvu, ko so nekateri že zaključili sezono, so se Lado Vrtačnik, Peter in Rudi Košorok ter Branka Rubinič temeljito pripravljali za dvobojo z Italijo v Rimu. Skupaj s trenerjem dr. Stojanom Gala so trdno delali in se pripravili na ta dvoboj. Tekma v Rimu je šele pokazala učinek in korist tega trdega treninga. Ob porazu plavalcev in vaterpolistov so bili prav skakalci tisti, ki so rešili čast ekipe.

Za skakalce je bila to doslej najdaljša sezona, saj so zaradi troboja mladih reprezentanc Nemčije, Italije in Jugoslavije 28. junija morali s pripravami začeti že zelo zgodaj. Pod vodstvom trenerja Borisa Lasiča pa so po končani šoli odšli na trening v Radovljico. Na troboju v Kremsu so zasedli tretje mesto, vendar so bili deležni mnogih pohval s strani nemških trenerjev. Z izjemo zagrebčanke Ibriksove so reprezentanco sestavljeni skakalci iz ŽPK: Rudi in Peter Košorok, Lado Vrtačnik, Janez Obšteta, Branka Rubinič, Lučka Čufar in Marjana Peršin.

Tako je nemški vodja skakalcev zopet povabil naše skakalce in trenerja Lasiča na 4. mednarodni trening v Bad Kissingen. Na trening so odpotovali poleg trenerja še Srečko Škofic in brata Rudi in Peter Košorok. Po 10 dnevnem treningu so se skakalci vrnili domov, kjer je bila skalalna sezona že na višku. Osvojili so pokal Branka Ziherla, slovensko in državno prvenstvo, poleg tega pa še naslova prvakov na slovenskem in mladinskem prvenstvu. Uspešno ekipo so sestavljali brata Peter in Rudi Košorok, Lado Vrtačnik, Janez Obšteta, Marjana Peršin, Lučka Čufar, Branka Rubinič in mladinca Marjan Brezovar in Evgen Kovačič. Za konec sezone so imeli še dvobojo z Italijo, kjer so nastopili Marjana Peršin, Lučka Čufar, Lado Vrtačnik in Rudi Košorok in zmagali s 14:7. Še posebej velja omeniti Lada Vrtačnika in Rudija Košoroka, ki sta zmagala z osebnima rekordoma. Še vedno so se nadaljevali že tradicio-

LET 1958

Troboj: Avstrija, Nemčija, Jugoslavija
(Krems 1958)

nalni uspehi skakalcev. Razlog za takšne uspehe pa lahko najdemo samo v dolgotrajnem in sistematičnem delu trenerjev (brata Andrej in Boris Lasič in Dolničar, še prej pa dr. Stojan Gala) z vsemi kategorijami skakalcev.

LETU 1959

Skakalci so sezono začeli razmeroma pozno, predvsem zaradi zaključnih izpitov v šoli. Tako so prekinili dolgoletno tradicijo skupnih junijskih treningov. Vseeno pa so ponovno osvojili naslove v članski konkurenči na republiškem in državnem prvenstvu ter na Memorialu Branka Ziherla. Izguba mladinskega državnega prvenstva po sedmih letih je bila pričakovana, saj so skoraj vsi mladinci in mladinke naenkrat prestopili starostno mejo in prešli k članom. Nastale vrzeli niso mogli izpolniti v tako kratkem času, predvsem zaradi odostnosti polovice trenerjev. Skakalci pa so se lahko kosali s svojimi vrstniki tudi v tujini, tako da so lahko primerjali svoje zmožnosti tudi na mednarodnem prizorišču. Prvič jim je uspelo premagati v mladinski konkurenči skakalce

*Mladinski dvoboј Jugoslavija Italija
(Cremona 1959)*

iz Avstrije v Cremoni (Italija). Ekipo so skoraj v celoti sestavljeni ska-
kalci iz ŽPK Ljubljana. Tudi na seniorskem dvoboju so skakali trije
tekmovalci iz ŽPK. Državna prvakinja v skokih z deske Marjana Peršin
pa se je udeležila že tradicionalnega mednarodnega treninga v Bad Kis-
singenu.

Da so skakalci skrbeli tudi za svoje naslednike, je bila prav gotovo v
dokaz prva šola za skoke po vzorcu plavalnih šol, ki so jo izvedli v
poletnem času. Rudi Košorok je zbral 20 pionirjev in jih tri tedne učil
osnovnih skokov in potrebne gimnastike.

Visok kvaliteten vzpon mlajših in masovnost med najmlajšimi so zago-
tovilo in jamstvo za nadaljnje uspehe skakalcev. Ne smemo pa pozabiti
na oba trenerja Borisa in Andreja Lasiča, ki sta žrtvovala precej svo-
jega prostega časa.

LETU 1960

Dvoboj mladincev med Italijo
in Jugoslavijo (Cremona 1959)

V jeseni so s propagandno akcijo po šolah zbrali pionirje in pionirke od osmih do petnajstih let. Andrej Lasič je s pomočjo Vesne Pevec prevzel skrb za 30 najmlajših. Rudi Košorok je prevzel 10 fantov starih petnajst let, Janez Obštetar pa 10 deklet iste starosti. Pozimi so enkrat tedensko trenirali v telovadnici, enkrat pa v bazenu. Poleti so imeli nekaj smole s tečajem v Novi Gorici, prav tako pa so se zavlekle priprave za taborjenje v Ilirske Bistrici. Zato se je večina otrok razšla na počitnice. Tako je bil skoraj ves trud zaman. Le Janezu je uspelo, da je svojo skupino deklet uspel obdržati do jeseni. Kljub vsemu temu pa je to leto tekmovalo mnogo več pionirjev in pionirk, ki so tudi osvojili republiško prvenstvo. Med posamezniki je zmagala Valher z metrske deske. Dovolj grenka izkušnja s pionirji v zimskem času jim je dala pobudo, da morajo imeti vaditelji mnogo boljši pregled nad svojimi gojenci tako, da se jim le ti ne porazgubijo. Starejši so imeli že v začetku na sporedu dve mednarodni tekmi in sicer, članski dvoboj z Italijo v Vogheri. Skakalci so bili zadovoljni z izidom 25:18 za Italijo, glede na to, da so se pred to tekmo pripravljeni le šest

Pisana druščina v Sofiji (1960)

dni. Čez 14 dni so imeli še tradicionalni mladinski četveroboj v Münchenu. Iz ŽPK so nastopili Marjana Peršin, Janez Obšteter, Peter in Rudi Košorok ter trener Boris Lasič. Uvrstili so se na 3. mesto.

Na memorialu Borisa Ziherala so po dolgih letih osvojili drugo mesto, ker so imeli Zadarčani številnejšo ekipo. Teden dni pred državnim prvenstvom so povabili nemškega zveznega trenerja Jaiserja. Mlajši so se naučili novih skokov, starejši pa so videli demonstracijo do takrat redko izvajanih skokov. V Zadru jim je uspelo osvojiti naslov moštvenega prvaka kljub temu, da sta manjkala dva stalna člana (Lučka Čufar in Lado Vrtačnik). Rudi Košorok je po treh letih zopet osvojil državno prvenstvo.

Tudi skakalci so se v tem letu znašli v podobnem položaju kot plavalci, saj je z aktivnim delom prenehala celotna ženska ekipa, prav tako pa tudi večina najboljših članov. Ostala sta samo še Janez Obšteter in Rudi Košorok. Tako se je trener Boris Lasič ob pomoči brata Andreja znašel pred prvo zelo kritično sezono skakalcev. Do sedaj je v skakalnih vrstah vedno bilo dovolj tekmovalcev. Še enkrat se je potrdilo pravilo, da je vedno potrebno skrbeti za nenehen priliv mlajših, kvalitetnih tekmovalcev, ki bi lahko uspešno zamenjali starejše.

LETO 1961

Janez Obštetar

Navkljub vsem težavam pa so skakalci dosegli nekaj lepih uspehov predvsem v moštveni. Med pionirji sta na republiškem prvenstvu zmagala Lučka Bežek in Lado Erjavec, republiškega mladinskega prvenstva so se udeležili le člani ŽPK; v vseh disciplinah je zmagal Marjan Brezovar, prav tako pa se je le Marjan udeležil mladinskega državnega prvenstva v Zadru in bil v močni konkurenči dvakrat drugi. Člani so osvojili naslov ekipnega republiškega prvaka, med posamezniki pa sta zmagala Janez Obštetar na stolpu in Rudi Košorok na deski. Državnega prvenstva sta se udeležila le Janez Obštetar in Marjan Brezovar, ki sta se solidno uvrstila (4. in 6. mesto), kot ekipa pa so bili po dolgih letih šele tretji).

Rudi Košorok pa se je na povabilo PSJ in Zveze študentov Jugoslavije, udeležil Univerzijade v Sofiji od 26. avgusta do 3. septembra. Zelo uspešno je zastopal barve Jugoslavije, saj je bil v skokih s stolpa četrti, v skokih z deske pa je zasedel peto mesto. To je bila tudi edina mednarodna tekma, ki so se je udeležili skakalci ŽPK.

Troboj mladinske reprezentance Avstrije,
Nemčije, Jugoslavije (1960)

Po vseh uspešnih sezонаh in nastopih skakalcev se zdi, kot da je bila to sezona zatišja in da se začenja povsem novo obdobje. V klubu so si zadali nalogu, da je potrebno vso vzgojo posvetiti najmlajšim, seveda pa je pri tem potrebno tudi počakati na uspehe.

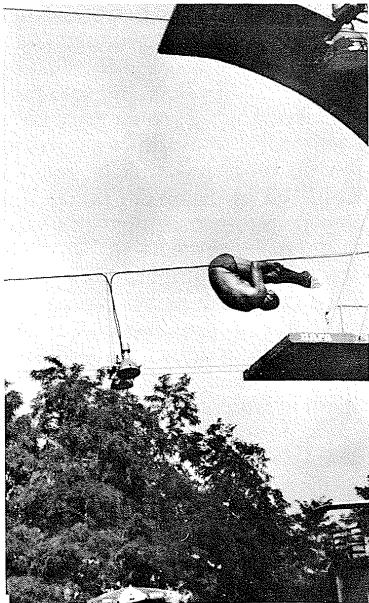
Skakalci so še vedno preživljali krizo prejšnjega leta, ko je prenehala večina starejših skakalcev, prav tako pa niso zmogli nadomestiti odbora, ki je prenehal z delovanjem skoraj istočasno kot večina starejših tekmovalcev in je vsa leta tako uspešno vodil skakalno sekცijo. Še hujše je bilo dejstvo, da z vsemi prizadevanji in šolami skokov niso uspeli zadržati mlajših tekmovalcev. Na republiških mladinskih in pionirskih tekmovanjih so nastopale samo tekmovalke, ker moškega naraščaja sploh ni bilo. Tako so bili skakalci pred težavno nalogo, saj bodo morali organizirati nov odbor in vzgojiti zadostno število inštruktorjev, ki bodo češe nekaj let pokazali sadove svojega dela.

Skorej osamljen kot trener in tekmovalec je ostal Janez Obštetar, ki si je s svojim trdim treningom zagotovil nastop na evropskem prvenstvu v Leipzigu. Na tem tekmovanju je bil edini, ki se je pripravljal brez treninga v zimskem bazenu.

LETO 1962

LETTO 1963

83 • 40 LET PK LJUBLJANA

Janez Obštetar
– 2^{1/2} salto naprej v pregibu

Zaradi odhoda Borisa Lasiča in Rudija Košoroka v JLA v klubu ni bilo nobenega trenerja za skoke v vodo razen Janeza Obštetarja, ki pa je bil še vedno aktivni tekmovalec. Zato so razpustili sekcijo za skoke v vodo pri PKL. Janez Obštetar, Marjan Brezovar in Andreja Antončič so prestopili k PK Ilirija in so to leto tudi nastopali za klub. Po vrnitvi Borisa Lasiča in Rudija Košoroka iz JLA pa so v naslednjem letu zopet ustavilni skakalno sekcijo pri PKL.

Po enoletnem premoru, ko sta se iz JLA vrnila Boris Lasič in Rudi Košorok, so skakalci začeli svojo pot od začetka, vendar z mnogo izkušenj iz prejšnjih let. Skupaj z Janezom Obštarjem so začeli vzgajati nov rod mladih skakalcev. Že v novembру so začeli s skakalno šolo pionirjev in pionirk, najprej s talno gimnastiko, kasneje so se preselili v zimski bazen in po zaprtju le tega nadaljevali v telovadnici na prožni ponjavi. V poletni skakalni sezoni se je vrsta pionirjev zredčila, zato so organizirali skupno taborjenje v Rovinju, da bi preprečili odhajanje pionirjev na morje. Vseeno pa so pionirji uspešno zastopali klubske barve na republiškem in celo članskem državnem prvenstvu. Na republiškem prvenstvu so osvojili drugo mesto. Med posamezniki je bil Japec Jakopin drugi in Brezovec tretji, na državnem prvenstvu v Beogradu pa je Japec Jakopin osvojil tretje mesto in pripomogel k zmagi republiške pionirske reprezentance. V članski konkurenci Janez Obštar in Andreja Antončič letos zaradi povratka v matični klub (PK Ilirija) jima ni hotel dati izpisnice, čeprav so se ob prestopu obeh tekmovalcev tako dogovorili) nista smela nastopati, zato pa sta na vseh prvenstvenih tekmaših skakala izven konkurence in dosegla vrhunske rezultate. Poleg njiju pa je v konkurenci nastopal še Rudi Košorok. Na državnem prvenstvu na jesenicah je Rudi Košorok zmagal v skokih s stolpa, izven konkurence pa je Janez Obštar zbral 144 točk v skokih s stolpa, ker je bil takrat neuraden »jugoslovanski« rekord. Prav zaradi izvrstnih rezultatov, ki so bili posledica odlične pripravljenosti, so bili vsi trije člani reprezentance in so zastopali Jugoslavijo na mednarodnih tekmovanjih.

Skakalci so to sezono začeli z zimskim republiškim prvenstvom, kjer je med pionirji zmagal Japec Jakopin med člani pa Rudi Košorok. Na zimskem državnem prvenstvu je zmagala Andreja Antončič, na letnem pa Janez Obštar, ki je še služil vojaški rok. Svoj največji uspeh pa je dosegel Japec Jakopin, ki je premočno zmagal na pionirskem republi-

LET TO 1964

LET TO 1965

Gaber, Obštetar, Košorok
(Zenica 1965)

škem prvenstvu, kasneje pa še na državnem. Rudi Košorok in Janez Obštetar sta bila še vedno stalna člana državne reprezentance, čeprav sta imela v zimskem času praktično samo suhi trening in jima delo v telovadnici in skoki na prožni ponjavi niso mogli nadomestiti pravih skokov v vodo. Poleg aktivnega treninga pa je Janez Obštetar še treniral mlajše skakalce. Vsi so se zavedali, da bodo nadaljnji razvoj skokov lahko zagotovili samo, če jim bo uspelo rešiti problem pomanjkanja zimskega bazena s skakalnimi napravami.

LETU 1966

Kot ekipa so se letos skakalci v vseh kategorijah uvrstili takoj za svojim največjim tekmečem Ilirijo, s katerim pa si še vedno delijo skakalne naprave na Iliriji. Janez Obštetar je z eno izjemo osvojil vsa mesta na zveznih in republiških tekmovanjih. Andreja Antončič je ponovno postala zimska državna prvakinja, še vedno pa ostaja edina članica v klubu. Po petnajstletnem aktivnem športnem udejstvovanju pa se je to leto poslovil najstarejši član Rudi Košorok, ki ima veliko zaslug, da so se skakalci v klubu tako razvili. Ni bil samo uspešen tekmovalec, ampak je svoje izkušnje prenašal tudi na ostale.

Trenerske posle je uradno prevzel Janez Obštetar, ki si je s tem zadal težko in odgovorno naložo, saj je bil sam še vedno aktivni tekmovalec in je dosegal vrhunske rezultate tako na domačih tekmovanjih, kot tudi član državne reprezentance na tujih. Na državnem prvenstvu je dosegel dvojno zmago, kar se je po vojni posrečilo edino Dobrinu.

Spomladi so skakalci odšli na desetednevni trening v Ajdovščino, ki ga je organiziral Janez Obštetar. To je bila dobra priprava pred poletno sezono. Po letu 1958 so si tako zopet priborili republiško in državno mladinsko prvenstvo. Največ je k temu naslovoma pripomogel najboljši mladinec v državi, Japec Jakopin, ki je postal prvak z deske in stolpa. Med pionirji pa sta pokazala izredno pripravljenost Bokavšek in Florjančič. Andreja Antončič, edina članica že nekaj let pa je izboljšala svoj osebni rekord z rezultatom preko 100 točk.

Skakalci so imeli iz leta v leto manj tekmovanj, tako da so se v tem letu udeležili samo treh. Seveda pa takšno število tekmovanj ni bila nobena spodbuda za skakalce, ki so se morali pripravljati zanje vse leto. Vseeno pa jim je uspelo pridobiti nekaj pionirjev, ki so veliko obetali (Matej Grgurevič in Vojka Grilc).

Po nekaj letih jim je zopet uspelo osvojiti memorial Branka Zicherla, Janez Obštetar, Andreja Antončič in Japec Jakopin pa so osvojili prva mesta. Tudi na republiškem prvenstvu so osvojili tri prva mesta. Državno prvenstvo v Zadru jim je prineslo tretje mesto. Največji podvig je napravil mladinec Japec Jakopin, ki je v članski konkurenči zasedel četrto msto v skokih s stolpa, to pa je bilo obenem tudi prvo mesto v mladinski konkurenči.

Janez Obštetar je ob pomoči Japca Jakopina vzgojil novo vrsto mladih skakalcev, ki so osvojili republiško in državno prvenstvo. Tudi med posamezniki so osvojili večino prvih mest. Najbolj se je izlazal najboljši

LETO 1967

LETO 1968

LETO 1969

pionir v državi Matej Grgurevič, ki je zmagal na vseh pionirskeh tek-mah. Republiške ali državne naslove so še osvojili: Zoran Kristan, Vojka Grilc, Marjetka Grilc, Majda Kramar in Draga Dobravc. Bolj zaskrbljujoče je bilo stanje v mladinski in članski konkurenči, saj so jo večinoma sestavljal pionirji. Zaradi študijskih obveznosti sta v začetku sezone zapustila vrste mladinca Japec Jakopin in Vojka Grilc.

Na državnem prvenstvu v Zagrebu so dokazali, da so še vedno sodili v vrh jugoslovanskega skakanja, kljub temu da so imeli v svojih vrstah samo dva člana. Janez Obšteta je osvojil prvo mesto, Andreja Antončič pa drugo. Janez se je kot član državne reprezentance udeležil Evropskega pokala v Bolzanu, kjer je osvojil 12. mesto na stolpu, na Balkanskih igrah pa je bil tretji. Z vsemi številnimi naslovi republiških in državnih prvakov so ga proglašili za najboljšega slovenskega ska-kalca šestdesetih let.

LETO 1970

Za skakalce je bila to ena najuspešnejših sezon v zadnjih letih, saj so se udeležili vseh tekmovanj, nastopali so v vseh konkurencah in disciplinah. Tako kot vsa leta doslej so se v začetku udeležili Ziherlovega memoriala, kjer pa so prvič nastopili tudi tekmovalci iz Nemčije in Avstrije. Tako skakalci niso dosegali prvih mest, bili pa so najboljše uvrščeni od slovenskih skakalcev.

Na državnem prvenstvu, ki je bil po dolgem času zopet v Ljubljani, pa je Janez Obšteta ponovil lanski uspeh in zmagal v skokih s stolpa. Vojka Grilc pa je postala absolutna mladinska državna prvakinja, kar je bil do sedaj njen največji uspeh. Andreja Antončič je zaradi poškodbe nastopala samo na deski in osvojila drugo mesto.

Skakalci so se udeležili tudi mednarodnih tekmovanj. Na menarodnem mitingu v Bolzanu so nastopili Andreja Antončič, Japec Jakopin in Janez Obšteta, ki se je tudi uvrstil v finale. Janez Obšteta se je udeležil Balkanskih iger v Atenah in osvojil tretje mesto v skokih s stolpa. Matej Grgurevič je pripravil veliko presenečenje na mitingu v ST. Pol-

tnu, kjer je v mladinski konkurenčni dosegel dvojno zmago, čeprav je prvič tekmoval na tujem.

Pionirji so v tem letu nastopali na tekmovanjih, ki jih ni bilo malo. Osvojili so prvo mesto na republiškem in ljubljanskem prvenstvu, na državnem pa so zaradi šolskih obveznosti nastopili okrnjeni in zasedli drugo mesto. Poleg Mateja Grgureviča, ki je osvojil naslov ljubljanskega, republiškega in državnega pionirskega prvaka, so s svojimi nastopi navdušili tudi: Zoran in Igor Kristan, Marjeta Grilc, Tanja Uhan, ki so glede na svojo starost še veliko obetali.

»Končno« bi lahko zapisali v letu 1975 in žal tudi »DOKONČNO«. 10. maja je Stane Dolanc uradno odprl Centralno zimsko kopališče v Tivoliju.

Skakalci so veliko pričakovali od novih objektov, še posebno od novih skakalnih naprav v zimskem kopališču Tivoli. Tako bi imeli prvič od ustanovitve sekcije možnost treninga preko vse sezone. Pojavil pa se je problem, ker skakalci niso mogli dobiti v popoldanskem času prostega termina v bazenu, ker so tu že trenirali plavalci. Tudi stroški najemnine bi bili previsoki in jih skakalci ne bi mogli kriti. Da pa bi trenirали v času med treningom plavalcev pa tudi ni bilo mogoče. Tako so skakalci kljub novemu zimskemu bazenu ostali skoraj brez možnosti zimskega treninga, skakalne naprave v zimskem kopališču Tivoli pa neizkoriščene. Vendar je sekcija za skoke delovala še naprej tako, da so pozimi veliko trenirali v telovadnici, nekaj treninga pa so si vseeno uspeli priboriti tudi v Tivoliju. V poletnem času pa so vse zamujeno preko zimske sezone skušali nadomestiti na Iliriji.

Še vedno pa je bila vrsta skakalcev ena najboljših v državi, saj so njihovi člani posegali po najvišjih mestih tako na republiških kot tudi na državnih prvenstvih. V svojih vrstah so imeli tudi državne reprezentante.

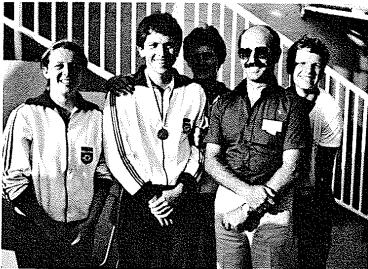
LETO 1975

Vojka Grilc
– Balkanske igre (Jesenice 1978)

Sekcija za skoke v vodo je uradno prenehala obstajati, ker so v maju podrli edine skakalne naprave v letnem bazenu na Iliriji, tako skakalci niso imeli možnosti treninga v Ljubljani. Skakalci so od leta 1975, ko je Ljubljana dobila zimski bazen s skakalnimi napravami, bili praktično brez zimskega treninga v vodi, vendar jim je nekako uspelo do tega leta obdržati kvalitetne tekmovalce, ki so še vedno posegali v jugoslovanski vrh. Še posebej velja to za Mateja Grgureviča in Mileta Bavcona, ki sta bila še vedno steba državne reprezentance in tudi v mednarodni konkurenči sta dosegala največ. Skakalci kar verjeti niso mogli, da so na Iliriji podrli znani Bloudkov stolp, tako da so se morali voziti na trening na Jesenice. Kljub velikim prizadevanjem skakalcev in njihovega tre-

*Alenka Kralj, Matej Grgurevič,
Janez Obštetar (Jesenice 1978)*

nerja Janeza Obštetarja pa so morali sekcijo za skoke v vodo razpustiti. Skakalci so se v naslednjem letu udeležili še Mediteranskih iger, ker jim je jugoslovanska zveza zagotovila denar za priprave, po tem tekmovalju pa je vsa skakalna dejavnost v Ljubljani zamrla, kljub izredno dolgi in uspešni tradiciji.

DRŽAVNI PRVAKI V SKOKIH V VODO

moški

Rudi Košorok	stolp 1957, 1960, 1964
Janez Obštetar	stolp 1965, 1966, 1967, 1969, 1970 deska 1967, 1971
Japec Jakopin	stolp 1972
Matej Grgurevič	deska 1976, 1977
Mile Bavcon	stolp 1976
	stolp 1977, 1978

ženske

Branka Rubinič	deska 1954, 1955, 1956
	stolp 1956
Vojka Grilc	deska 1973, 1974
	stolp 1975
Nada Bavcon	stolp 1976

VATERPOLO

LETO 1948

Tudi vaterpolo je sekcija (ustanovljena) leta 1948. Prvo tekmo so ljubljanci imeli v Murski Soboti. Zapisano je, da je ekipa, ki je tekmovala v plavanju, nastopala tudi v vaterpolu. Rezultat ni bil ravno bleščeč, začetek je pa bil in klub porazu 1:10 in zasedbi 5. mesta je bil prebit led. Za Ljubljano so takrat igrali Cof, Jože Resman, Novak, Silvo Kraševac, Ivan Zorjan, Stojan Gala, Karel Šiftar, Tone Vergelj in Nande Bizjak.

LETO 1951

Blešeče leto bi lahko rekli za leto 1951. Sijajne igre so jih pripeljale do naslova republiških prvakov. Igralci, ki so osvojili svoj prvi Olimp so bili Vile Marolt, Beno Zupančič, Pavle Podboršek, Branko Rotter, Tone Vergelj, Niko Adlešič in Marko Skoberne. Trener in najboljši igralec ekipe je bil Branko Rotter. Bil je duša in motor tedanje ekipe, ki si je priborila kvalifikacije v Ohridu in vstop v zvezno ligo. Vaterpolisti so s svojimi rezultati ponesli slavo kluba tudi preko meja republike.

LETO 1954

Dve leti slabših rezultatov je bilo za vaterpolisti in mnogo truda je bilo potrebnega, da so zopet osvojili republiško prvenstvo. Lahko bi napisali takole: malo treningov, pomanjkanje trenerja, neangažiranost, brez volje in ambicij, so jih pripeljale do 2. in celo 3. mesta v republiki. Vendar se je s prihodom trenerja Mirka Mirkovića, ki je prišel iz Zagreba, motiv igralcev povečal. Uspel je prepričati igralce, da so s svojim delom nadaljevali in ob primerinem delu so se kmalu pokazali tudi rezultati.

Klub prizadevanjem in željam igralcev je bilo veliko zamujenega. Izgubili so stike z najboljšimi ekipami v državi in klub željam niso uspeli. Mladost ekipe, neizkušenost in odigrano premalo tekem z boljšimi ekipami je prineslo slabše rezultate. Vendar fantje niso vrgli puške v koruzo. V letu 1956 so klub porazu na prvi tekmi s Kranjčani, kmalu začeli zmagovali. Redni treningi, angažiranost trenerja Mirkovića so obrodili naslov republiškega prvaka. Sedaj že tretjič (leta 1951, 1954 in 1956) Niko Adelšič, Tone Vergelj in Vile Marolt) so bili igralci, ki so si priigrali vse tri naslove republiških prvakov. Žal so na tekma za vstop v II. zvezno ligo nastopali okrnjeni. Niko Adelšič in Peter Marc, dva standardna igralca prvega moštva zaradi zadržanosti nista odšla na pot. Mlajši igralci niso uspeli zapolniti vrzeli v ekipi in resnici na ljubo tudi slabši pripravljenosti ekipe, se fantom ni uspelo vrniti v II. zvezno ligo. Rezultati pa so klub temu bili. Leto 1956 je bilo plodno leto za vaterpoliste. V klubu je nastopala tudi druga ekipa, ekipa mladincev in celo prvič tudi pionirska ekipa. Vsega skupaj je bilo okoli 30 igralcev, kar je v zgodovini kluba dotelej največ.

Leto dobrih rezultatov, sijajna bera in odvzetih tudi nekaj skalpov močnejših ekip. Brez trenerja v začetku sezone so fantje nastopili na izredno močnem turnirju v Subotici, kjer so nastopali zvezni ligaši Polet, Omladinac in domači Spartak. V prvi tekmi so prese netljivo premagali osiješki Omladinac z rezultatom 4:3, v nadaljevanju še Polet, najboljšo ekipo na turnirju. Na koncu so ob enakem številu točk kot Polet in Spartak, zasedli tretje mesto. Med sezono so dobili tudi novega trenerja Jamnika, bivšega člena državne reprezentance, ki je pred vojno nastopil tudi na olimpijskih igrah. Uprava kluba je ekipi omogočila sodelovanja na večjih turnirjih, lahko so več in bolje trenirali, odšli so tudi na priprave na morje. Ekipa je iz tekme v tekmo postajala bolj uigrana in kvalitetno je silno napreovala. Na koncu sezone so pod-

LETOS 1955

LETOS 1957

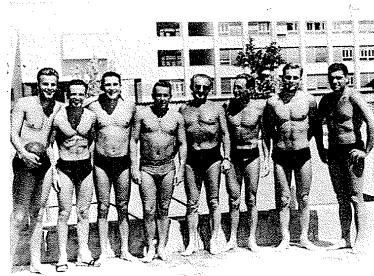
LET 1958

rezultatsko črto zabeležili 17 tekem. Dobili so jih 12, neodločeno so igrali 1 tekmo, štiri pa izgubili. Drugo moštvo je odigralo 3 tekme in vse tri zmagalo. Pionirji so odigrali 1 tekmo in izgubili s pionirji iz kamnika 0:4.

Delo iz sezone 57 se je poznalo tudi v letu 1958. S trenerjem Jamnikom je ekipa osvojila republiško prvenstvo in si tako znova pridobila pravico do kvalifikacij za II. zvezno ligo. Žal se fantom zopet ni posrečil veliki met, vstop v II. zvezno ligo. Mladincem je to leto uspelo osvojili III. mesto na republiškem prvenstvu. Z mnogo upanja in želje po rezultatih so fantje komaj pričakali . . .

LET 1959

Ekipa je po rezultatskih krizah, z nekaj spremembami v ekipi, nekaj igralcev je prenehalo igrati, štartala z velikimi ambicijami. Prijateljstvo v ekipi, homogenost, sta jih pripeljala do II. mesta na republiškem prvenstvu. Mladinci so zopet osvojili tretje mesto. To leto je prva ekipa odigrala 20 tekem in jih 14 dobila. Mladinci so odigrali 6 tekem in jih 3 zmagali. Pionirji so odigrali tekmo z Neptunom in znagali s 5:3. V

Ekipa iz leta 1957

Tekma v II. zvezni ligi (1960)

ekipo mladincev je kot trener vskočil in jih uspešno treniral Borut Volkar. Nič kaj obetajoče ni ekipa, zavedajoč se, da bo prenehalo igrati še nekaj igralcev prvega moštva, začelo s pripravami za . . .

Ekipo je prevzel Aco Kostiov, igralec prve ekipe, ki je s svojim zgledom, borbenostjo in voljo do dela potegnil celotno ekipo za seboj. Načrtno delo tudi pozimi ob pomoči Inga Megleja, nabiranju kondicije, suhi treningi, so fantje komaj pričakali sezono. Kljub slabšemu rezultatskemu uspehu v začetku sezone so vedeli, da ekipa ni slaba in da jih bo le delo in zopet delo pripeljalo do rezultatov, ki so si jih že toliko let želeli. To so dosegli.

Polnih trinajst let so fantje čakali, da so dosegli takšen rezultat. Vstop v II. zvezno ligo. Dubrovnik, naš biser, jim je prinesel srečo in uspeh ekipi, klubu in republike. V tej sijajni ekipi so igrali Peter Škofic, Srdjan Tomaševič, Mile Marolt, Mile Seme, Primož Umek, Maks Bebič; Lojze Poljanšek, Peter Marc, Borut Volkar, Tone Vergelj, Andrej Goršič in Aco Kostiov kot trener in igralec. To najuspešnejšo sezono v klubu so vaterpolisti igrali tudi rezultatsko odlično. Vse tekme

LET 1960

LET 1961

so zmagali, razen tri so igrali neodločeno. Uspehi ekipe so prebudili mnogo mladih fantov željnih igranja vaterpola, vendar v klubu niso znali priskrbeti trenerskega kadra, ki bi uspešno treniral novi rod mla- deničev. Resnično je bilo v tem letu veliko zamujenega, zato pa je v sezoni . . .

LETO 1962

v klubu zavel nov veter. Načrte in želje, ki so si jih zadali v pretekli sezoni, so dodobra uresničili. Ekipi se je priključilo veliko pionirjev, mladincev. Tako so lahko začeli razmišljati tudi o zapolnitvi prve ekipe, igralcev, ki so leta nosili igro. Večina jih je že prešla v trideseta leta, počasi so izpregali, k temu pa so mnoge prisilila tudi nova pravila in podaljšanje tretjin na 4×7 minut. Dobra pripravljenost je bila osnovni pogoj za uspešno igro in tudi službene in družinske obveznosti so igralce silile v skorajšnjo menjavo rodu. Vse to se je poznalo na igri prvega moštva, tako da so igralci na koncu prvenstva zasedli osmo mesto v II. zvezni ligi.

LETO 1963

Leto 1963 je vzbudilo v igralcih upanja v dobre rezultate. Malo, pre malo podpore so imeli v klubu, občini, mestu, prepuščeni so bili sami sebi. Trener Kostiov je poleg trenerskega dela opravljal tudi organizacijske in propagandne posle. Vse preveč problemov se je nakopičilo, da bi lahko igralci normalno trenirali, uspevai z rezultati, tako da je v letih 1964, 1965 vaterpolo sekcija doživljala rezultatsko krizo in jo je igralcem uspelo prebroditi šele v letu 1966.

LETO 1966

Članstvo se je skoraj podvojilo. Vse ekipe od pionirjev, mladincev in članov so vso sezono marljivo delale. Dobri rezultati so kmalu obrodili sadove prizadevanja in načrtnega dela. Pionirji so na republiškem prvenstvu v Kranju zasedli tretje mesto, mladinci drugo, člani pa z

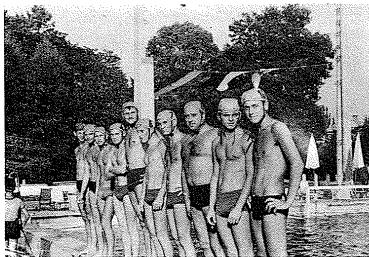

Letošnja sezona je bila za naše vaterpoliste zelo uspešna (1966)

izredno pomlajeno ekipo (igralo je več mladincev) tretje mesto na republiškem prvenstvu in drugo na pokalu SRS. Marcel Zupan, Borut Zule, Miha Vrhunec in Borut Alujevič, pa so se kot člani državne železničarske ekipe udeležili evropskega prvenstva v Bukarešti.

Prelomno leto za vaterpolo. Organizacija dela, treningov, sistem, način vodenja sekcijs naj bi postal temelj v razvoju nadaljnega dela v klubu. Uspehi so ustavljali več ekip, izboljšala se je organizacija. Problem je bil prostor in čas v vodi, kajti bazen je bil samo eden in neusmiljen boj

LET 1967

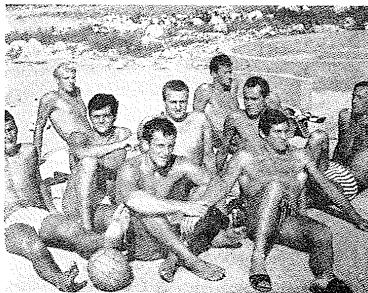
Vaterpolo ekipa na pragu II. zvezne lige

za minute treningov v vodi je vaterpoliste spremljal skozi celo sezono. Trenerske posle s pionirji sta prevzela Miha Vrhunc in Štefan Seme. Prvo ekipo je še nadalje vodil Aleksander Kostiov. Uspehi tudi to sezono niso zaostali. Z mladim moštvom so za pokal PZS osvojili drugo mesto, takoj za zveznim ligašem, Kranjskim Triglavom, ki je imel pozimi na razpolago 25 metrski zimski bazen in praktično ni poznal mrtve sezone. Člani so brez težav osvojili republiško člansko prvenstvo. Veliko so napredovali pionirji, ki so odlično igrali in zasedli drugo mesto na republiškem pokalu SRS. Sezona 67 je bila pri kraju in sezono . . .

LET 1968

So začeli z novim načinom treningov. Uvedli so princip dvociklusnega treninga. Rezultati marljivih treningov so se kmalu pokazali in čeprav so bili novinci v II. zvezni ligi, so se v njej obdržali in celo osvojili drugo mesto. Moštvo to sezono so sestavljali Marcel Zupan, Miha Vrhunc, Štefan Seme, Matevž Sketelj, Boris Vošnjak, Urban Dermastia, Borut in Mitja Zule, Aleksander Kostiov, Borut Breskvar in Tine Sever. Mladinska ekipa se je udeležila tekmovanja v Trstu (pokal Trsta) in tako prvič nastopila v tujini. Žal še vedno niso imeli trenerjev za pionirje in mladince, tako da je vaterpolo v teh kategorijah precej stagniral.

Ekipa iz leta 1970

Rezultantsko enako uspešna sezona kot leto poprej. Vendar je v sekciji nastal problem, v katerem niso videli rešitve. Dolga leta igralec in trener moštva Aleksander Kostiov je prenehal z delom. Fantje kljub želji niso imeli nikogar, ki bi jih treniral, niti niso dobili podpore odgovornih v klubu. Klub ni imel interesa za vaterpolo in tako so treningi postali neorganizirani, grozil je razpad sekcije vaterpola. Starejše igralce, ki so prenehali z aktivnostjo, so zamenjali mlajši, vendar tudi to ni obrodilo sadove. Napoved krize se je uresničila že v sezoni 1971.

Aleksander Kostiov se je zaradi poklicne preobremenjenosti umaknil. Brez trenerja, pedagoga, duše sekcije fantje niso zmagali ali pa niso znali nadaljevati. Kljub težki situaciji so odigrali nekaj tekem v Ljubljani in izven nje. V II. ligi so pristali na predzadnjem mestu.

Vaterpolo sekcija pri PK Ljubljana je prenehala z delovanjem. Vzroki so bili več ali manj znani vsa leta. Vse premalo želja, hotenja odgovornih je bilo, ki bi prižigali zeleno luč, tej atraktivni športni panogi. Težave so se iz leta v leto povečevale, bremena dela in tudi leta neka-

LETOS 1970

LETOS 1971

LETO 1972

terih, ki so vsa ta leta držali vajeti vaterpola v rokah, so od starih prekanj in pregovarjanj, neizpolnjenih obljub, omagala.

Vaterpola od takrat v Ljubljani ni več, ni več vriskov, ki so ob večerih odmevali na Koleziji. Bazen še vedno stoji, lepši kot je bil nekdaj, pa vendar mu nekaj manjka, kajne . . .

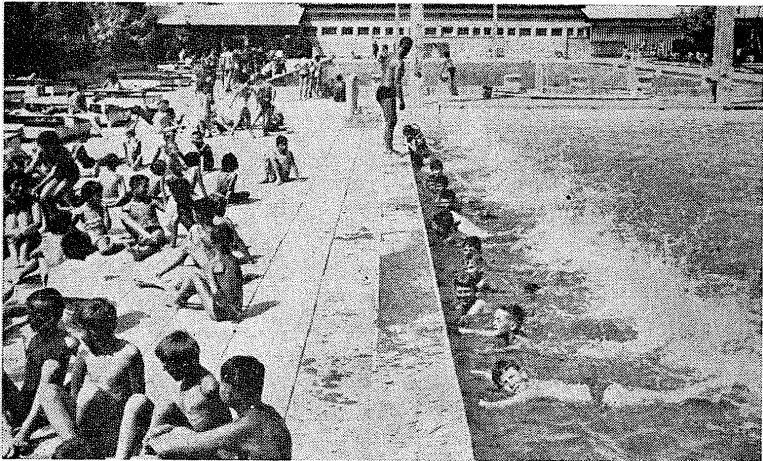
ŠOLA PLAVANJA

Plavanje in druge športne aktivnosti v vodi imajo v Ljubljani dolgo in bogato športno tradicijo. že leta pred vojno je bila Ljubljana pomembno plavalno središče v Sloveniji in Jugoslaviji, s številnimi aktivnimi plavalci, vaterpolisti in skakalci v vodo, ki so imeli ob sebi mnogo ljubiteljev in športnih prijateljev vodnega športa.

Vse te vodne aktivnosti so se odvijale na lepem športnem objektu bazenu Ilirija ob Celovški cesti, ki je imel olimpijski 50-metrski bazen, skakalni stolp s skakalnimi mesti 3 m, 5 m in 10 m v sklopu letnega bazena pa je bil tudi pokrit zimski bazen.

Tudi po vojni se je plavalna tradicija v Ljubljani nadaljevala in že leta 1948 je bil ustanovljen plavalni klub Železničar (predhodnik Plavalnega kluba Ljubljana), ki je imel svojo domovno pravico na kopališču Ilirija ob Celovški cesti, kjer je pa že deloval plavalni klub Ilirija, edini predvojni plavalni klub v Ljubljani. Do leta 1951 se je plavalna dejavnost odvijala na tem bazenu, ki pa so ga seveda koristili vsi Ljubljanci, za kopanje in sončenje, saj je to bil takrat edini urejen in primeren bazen v Ljubljani. Jasno je, da nam je zaradi tega bil življenjski prostor tu zelo omejen in ni omogočal vseh aktivnosti, ki so si jih ob ustanovitvi kluba zadali takratni plavalni delavci.

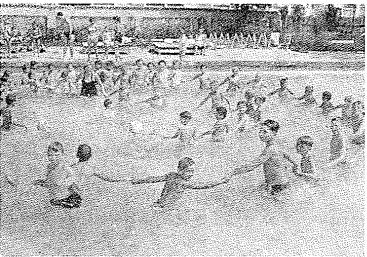
Pomemben mejnik v razvoju našega plavalnega kluba je bila prav gotovo dograditev plavalnega stadiona Kolezija. Leta 1951 smo na bazenu v Koleziji dobili svoj življenjski prostor, ki je klubu omogočil mnogo bolj kakovostno in množično delovanje. Pogoji so bili za tista leta skoraj idealni. Plavalni stadion je bil namensko odprt le za športno plavalno dejavnost. Za plavalne treninge in ostale vodne aktivnosti smo imeli dovolj prostora in časa, mnogo več, kot ga imamo danes. S tako dobrimi pogoji pa se je takoj bistveno spremenilo delo v klubu. Zaživele so plavalne šole, le-te so bile takoj in so dolga leta naprej skoraj

Prvi stiki z vodo (1960)

edini vir kadrovanja plavalcev, predvsem najmlajših, to je pionirjev. Ti so s pridnim in vestnim delom kaj kmalu začeli izpopolnjevati naše plavalne ekipe ter so posamično in ekipno osvajali kolajne na republiških in državnih tekmovanjih.

Razvoj in delo plavalnih šol je nato hitro napreovalo. Potreba po učenju plavanja je bila očitna. Pri takratni Plavalni zvezi Slovenije je obstajal samostojen referat za plavalne šole. Njihova naloga je bila predvsem organiziranje tečajev za plavalne učitelje in jih tudi finančno podpreti. Ena izmed nalog je bila tudi propagirati učenje plavanja v takratnih sredstvih javnega obveščanja. Socialno skrbstvo takratnega OLO Ljubljana pa je mnogo pripomoglo, da smo v plavalno šolo uvedli tudi skupno malico. Organizirani so bili tudi predhodni zdravniški pregledi otrok. Zdravi otroci so bili sprejeti v plavalno šolo, ostali pa

Otroški ringaraja v vodi

poslani k zdravniku. To je bila tudi ena izmed oblik preventivnega zdravstvenega varstva otrok.

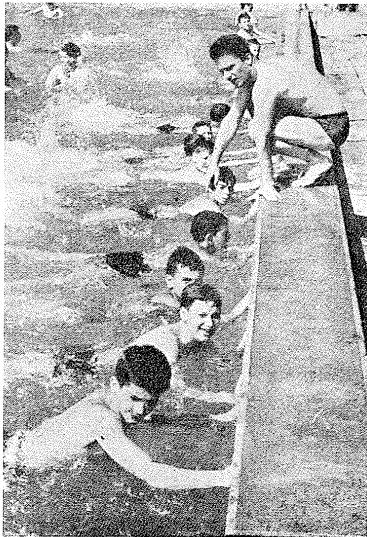
Kasneje pa je vsa skrb pri organiziranju in izvedbi plavalnih šol prešla v roke plavalnega kluba. Prizadevni klubski delavci so vsa ta leta do sedaj organizirali in tudi izvedli plavalne šole in to zelo uspešno v zadovoljstvo in veselje tečajnikov in njihovih staršev. Naučili so se prepotrebne življenske aktivnosti – plavanja in tako osvojili vodo ter se izognili eni izmed nevarnosti v življenju – utopitvi.

Zanimanje za učenje plavanja pa ni bilo samo med otroci, temveč tudi med njihovimi starši – odraslimi. Tudi tega smo se v klubu kaj hitro zavedli in pričeli s plavalnimi šolami za odrasle. Plavalne šole za odrasle

Učiteljski zbor plavalne šole na Koleziji

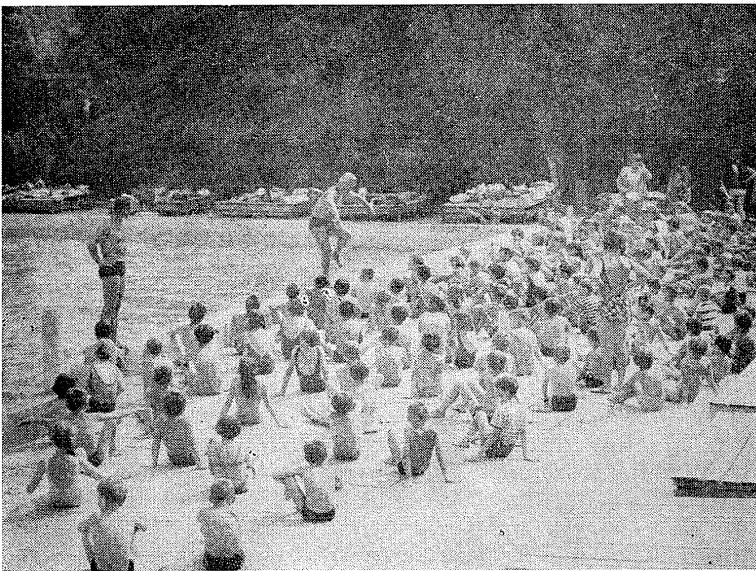
Zamah za zamahom!

so pokazale kako veliko je zanimanje za učenje plavanja med njimi in kako velika plavalna nepismenost vlada med njimi. Bili smo med prvimi organizatorji plavalnih šol za odrasle v Sloveniji, saj so bili v njih ne samo neplavalci iz Ljubljane in okolice, ampak tudi iz oddaljenejših mest in krajev Celja, Jesenic, Kranja, Domžal, Vrhnike, Postojne in druge.

Znani so podatki, da je število udeležencev v naših plavalnih šolah stalno naraščalo do konca sedemdesetih let, ko smo imeli v šolah do 400 otrok in nad 100 odraslih. Zadnja leta to število upada, kar je prav gotovo posledica drugačnega pristopa do telesne kulture, učenja plava-

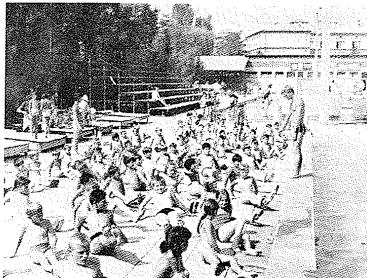
»Abeceda« v plavalni šoli

nja v osnovni šoli in vrtcih, kjer pa prav tako sodelujejo naši člani kot strokovni delavci oziroma vaditelji.

Kljub očitnemu upadanju števila otrok in delno tudi odraslih, pa smo vsako leto organizirali dva plavalna tečaja za otroke in odrasle in tako mislimo tudi v prihodnje z nezmanjšano prizadevnostjo in voljo opravljati svojo moralno obvezo, ki jo ima vsak plavalni klub v naši družbi, da namreč uči občane in zlasti otroke koristne telesne aktivnosti – plavanja.

Številni tečajniki šole plavanja

Zavestno nisem navajal imen vseh najzaslužnejših, ki so delali in pomagali pri naši plavalni šoli. Šola ima prav gotovo dolgoletno in uspešno tradicijo, saj smo naučili plavanja nekaj tisoč otrok in nad tisoč odraslih.

Moram pa tu ob našem jubileju omeniti priznanega telesnokulturnega delavca prof. Miha Potočnika, ki je zagotovo najbolj zaslužen za našo plavalno šolo. Opravil je pionirsko delo pri organizaciji in izvedbi šol, še vedno pa rad pride med nas, takoj je pripravljen pomagati in svetovali, vsi mi, ki pa še delamo v plavalnih šolah, pa mu prisluhniti in koristiti njegove nasvete.

Janez Cimperman

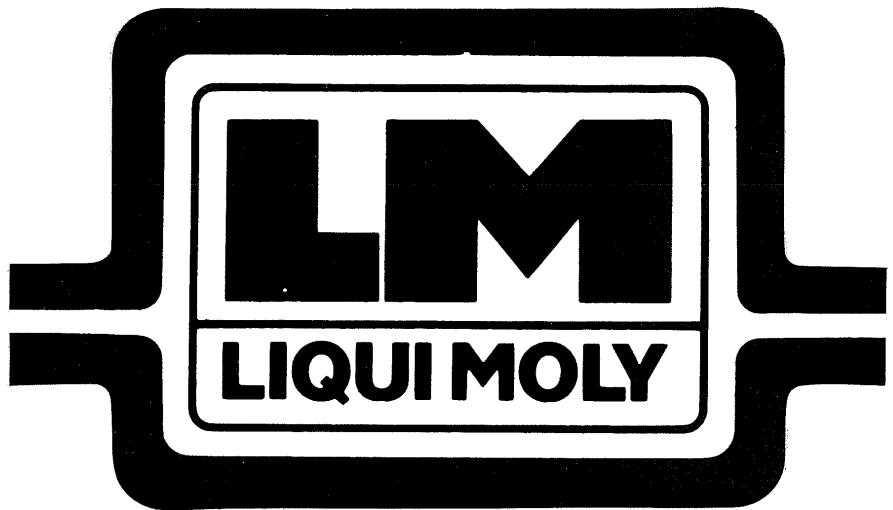
PREDSEDNIKI KLUBA

Gojmir Gala
Roman Stich
dr. Stojan Gala
Srečko Škofic
Dušan Kit
Sergej Vošnjak
Marjan Rogel
Erik Krisch
Edo Razberger
Matjaž Jemec

**INTERNA BANKA SLOVENIJALES
LJUBLJANA, TITOVA 52**

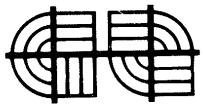
...the best protection for your engine. Liqui Moly is the world's largest producer of high-quality motor oils and additives.

- radioamaterske KV in UKV
- pomorske
- profesionalne

tiskalniki in osebni računalniki

GEODETSKI ZAVOD SRS

Šaranovičeva 12

61000 Ljubljana

Jugoslavija

☎ 061 / 327-861

Telex: 31 856 yu geodet

DEJAVNOST:

Geodetska dela:

Aerosnemanje:

Fotogrametrija:

Kartografija:

AOP:

Projektiva:

Prostorsko urejanja:

Raziskave:

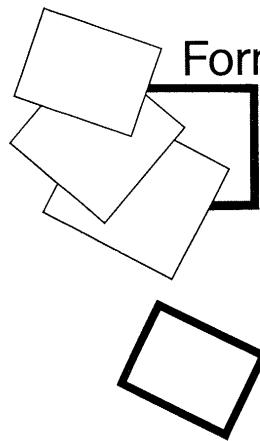
Ostale dejavnosti:

tovarna
gospodinjskih aparatov in
elektroizvodov
ljubljana n. sub. o.

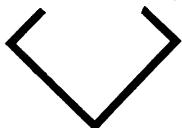
DO »AGEA« Nova Gorica
Mednarodni mejni prehod Vrtojba 4
65290 Šempeter pri Gorici
tel. (065) 32-430, 32-834

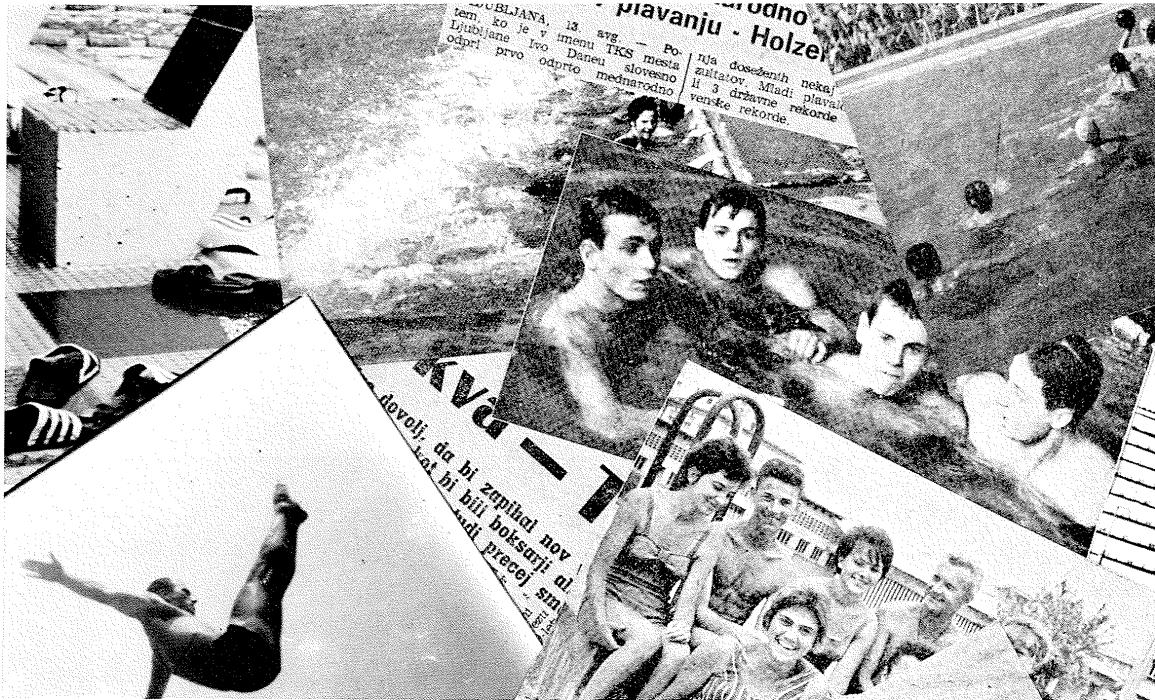
Format

Format grafične storitve

jože ajdovec
orlova 12a
61108 ljubljana
telefon: (061) 226-151

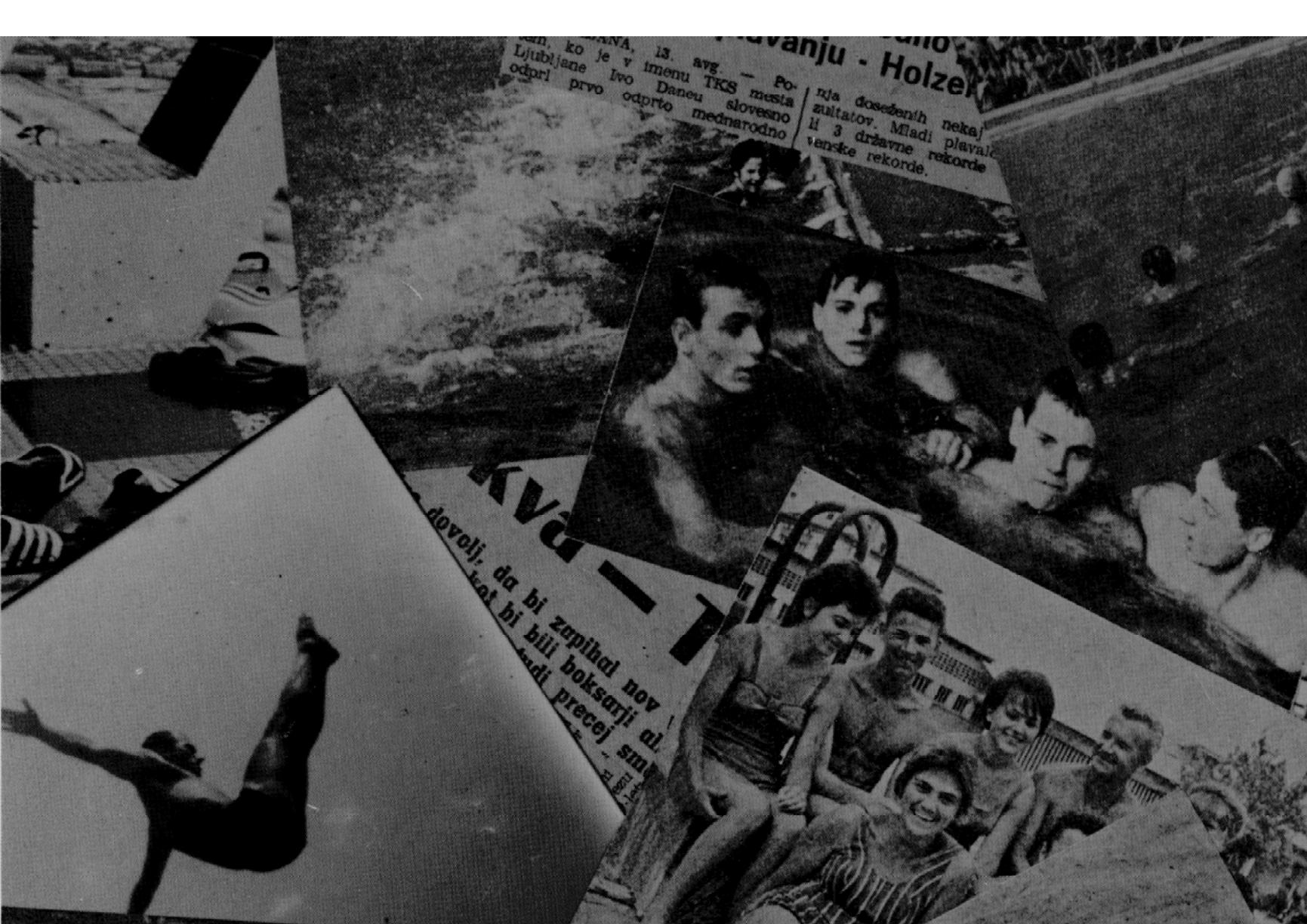

PLAVANJE SKOKI VA

TERPOLO PLAVANJE

13. avg. - Po-
imenu TKŠ mesta
Daneu sloveeno
provo odprto mednarodno
nja dosegelih nekaj
zultatov. Mladi plavalec
je 3 državne rekorde
venške rekorde.

ana, ko je Ivo
Ljubljane odprt
provo odprto mednarodno

KVG - Novak
dovolji, da bi zepihal nov
audi precej smr